

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl 9 / Sayı 102 / Haziran 1990 / 3.-DM

PKK II. ULUSAL KONFERANSI YAPILDI

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi tarihinde önemli dönüm noktalarının biri daha Mayıs 1990'da yaşandı. Kürdistan devriminin öncü güçü Partimiz **PKK, 4-13 Mayıs 1990** tarihlerinde **II. Ulusal Konferansı'nı** gerçekleştirdi. **PKK I. Konferansı** 1981 yılında gerçekleştirilmişti. Dokuz yıl önce, I. Konferansı'nda yaşama olanaklarını elde etmenin kavgasını veren **PKK, II. Konferansı'nda** tüm Kürdistan halkını temsil etmenin onurunuyla, konferansa ulusal bir nitelik kazandırırken, halkın topyekün ayaklanmasını yaratarak zafere yürümenin görev ve sorumluluklarını çalışmalarının ana eksenini olarak belirledi. Bu anlamda, **PKK II. Ulusal Konferansı**, sadece bir düzeltme hareketi olmakla kalmayıp, daha gelişkin olana ulaşmanın yaratıcı çalışmalarının da yürütüldüğü etkin bir zemin oldu.

PKK II. Ulusal Konferansı, Partinin en yüksek karar ve yürütme gücünün konumlandığı bir zeminde, Partinin çeşitli faaliyet alanlarından olan ve hem yurtiçi hem de yurtdışı mücadelede anlamlı temsil eden yeterli sayı ve nitelikteki kadronun katılımıyla ve çeşitli mücadele alanlarında peşpeşe geliştirilen konferans niteliğindeki bir dizi toplantının ulaştığı üst bir zirve olarak gerçekleşti. Bu anlamda da mücadelede tüm alanlardaki sorunları ele alıp çözümler üretme ve mücadeleyi daha ileri bir merhaleye taşıma konusunda gerekli güç ve kapasiteyi ortaya koyma noktasında etkin bir toplantı oldu.

II. Ulusal Konferansı, dünyada, bölgemizde ve ülkemizde önemli sayılabilecek gelişmelerin yaşandığı bir dönemde gerçekleştirildi. Gerçekleştiği dönemin sahip olduğu canaltıcı

özellikler, **Ulusal Konferansı'nın** anlam ve önemini bir kat daha artırmaktadır. Konferans, uluslararası zeminde yaşanan güncel gelişmeleri kapsamlı bir şekilde değerlendiren, bu gelişmelerin bölgemize ve ülkemize yansımalarını somut olarak ele almış ve buradan devrimimiz açısından çıkarılması gereken sonuçları çıkarılmıştır. Özellikle sosyalist etrafındaki tartışmaların yoğunlaşmasına dikkat çekerek, sosyalist ülkelerde yaşanan gelişmeleri ve bunların yolu açacağı sonuçları kapsamlıca değerlendirmiş; bilimsel sosyalizmin zafere inancını bir kez daha dile getirmiştir. Partimizin özellikle 1985'ten bu yana giderek daha da netlikle ortaya koyduğu sosyalizmle ilişkin belirlemelerinin doğruluğuna dikkat çekmiş, **PKK'de** gerçekleşen gelişmelerin sosyalizmin yaratıcı uygulamalarını daha da güçlen-

dirmiştir.

Yine, Konferans, emperyalizmin sosyalizme ve halklara karşı başvurduğu toplu uygulamalara dikkat çekmiş; halkların devrim mücadelesinin giderek artan önemine özenle parmak basmıştır. Uluslararası karşı-devrim hareketinin bölgemizde Ortadoğu'da aldığı biçimler ve buna karşı devrimci mücadelenin gelişme koşullarını irdelemiş; Kürdistan devriminin bu alanda oynayacağı anahtar

rolü bir kez daha vurgulamıştır.

PKK II. Ulusal Konferansı, Türk sömürgeçiliğinin amansız ve çabıysız barbar bir geleceğinin son hamlelerini Partimizi hedefleyerek, temel meselesi haline getirdiği mücadelemizi ezme girişimine karşı, Partimizin verdiği çok anlamlı ve son derece isabetli bir cevap olmuştur. İmha politikasının daha da güçlenmiş ve yüksek hedeflere doğru akına geçen bir Parti mücadelesiyse karşılanağının en

Devamı 6. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın **PKK 2. Ulusal Konferansı'nda** yaptığı siyasal durum değerlendirmesini sunuyoruz.

Son siyasal durum değerlendirmesi

Güncel durumların bir kez daha ana hatlarıyla belirlenmesi, doğru çıkışlarımız için gereklidir. Uluslararası durumda meydana gelen son değişikliklerin bölgemize yansımaları, yeni gelişmeleri beraberinde getirecektir. Bütün bunları görmek ve buna göre politikalarımızı belirlemek, daha da somut ifadeleri kavuşturmak yerinde olacaktır.

Uluslararası durumun en belirgin özelliği: II. Dünya Savaşı'ndan hatta Ekim Devrimi'nden beri meydana gelen 'kamplaşmaya, bloklaşmaya' özellikle Sovyetler Birliği'nin başını çektiği girişimlerle müdahale edilmesi ve giderek kamplaşmalara dayalı politikaların altüst olması, başta günlük olmak üzere, yeni politikaların belirlenmesidir. Halen bu yönlü gelişmelerin ardı arkası kesilmiyor. Özellikle Sovyet sistemi, gerçekte öзде, önemli oranda da biçimde bazı değişiklikleri yaşıyor.

Bu değişikliklerin nerede ve nasıl duracağı fazla kestirilemiyor. Ama buna rağmen, bunun bir realite olduğu da tartışılmaz. Yeni gelişmelerin, bu tutuma bağlı olarak gelişeceği açıktır. Sovyetler Birliği'nin bir

Devamı 14. sayfada

PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaşın, **PKK II. Ulusal Konferansı'nda** **'Eklektik-özeleştiri'** günümüz maddesinde yaptığı değerlendirmeyi yayınıyoruz.

"Eklektik silahının etkin kullanılması, önemi bir devrimsel gelişmeyi mümkün kılar"

17. sayfada

Değişik gücülerle yapılan yoğun görüşmelerden sonra, **PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN** yoldaşın devrimci görüşleri çabrisi:

"ARAMIZDAKİ AYRILIKLARI İKİNCİ PLANA BIRAKALIM, BİRLİK VE DAYANISIZLIĞI GÜÇLENDİREBİLİRİZ MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM"

Partimiz, halkımızın ve devrimimizin birincil müteffik halkası olarak gördüğü Türkiye halkı ve devrimci-demokratik güçleriyle, toplumsal muhalefete ivme kazandırma, devrimci kazanımları gücündirmeye ve geliştirme doğrultusunda ilişkilerine yoğunca yüklenmiş bulunmaktadırlar.

12 Eylülü itikadının darbelenmesini ve yeni uluslararası sürecin etkileri sonucu kendi içinde bazı arayışlar içinde olsa da, Türkiye'de yoksul kitlelerin muhalefeti örgütlemeye yetersizliği yaşanan Türkiye devrimci güçlerinin, ömündeki zorlukları aşmadaki çabalarının devrimci sonuçlara ulaşmasını sağlar. Partimiz elinden gelen her türlü destek ve dayanışmayı göstermiş, devrimimizin enternasyonalist emri olarak önüne koymuştur.

Devamı 13. sayfada

Gerilla savaşı tırmanışta

Düşmanın mücadelemizi Botan'a gömme politikası boşa çıkarıldı; gerilla atakta

Botan hem kurtuluş savaşımız açısından hem de sömürgeci özel savaş açısından, sonuca gitmede belirleyici öneme sahip bir alandır. Kurtuluş savaşımız buraya dayanarak gerillayı ülke geneline yayma ve oturtmayı esas almaktadır. Yine bu zeminde yerel ayaklanmalar geliştirerek adım adım Kürdistan'ın tümünde halkı toplu bir ayaklanmaya hazırlama çabası içindedir. Devrimci savaşımızın bu yönelimi ve buna uygun geliştirilen planlamalar büyük oranda ürünlerini verdi. Botan'da gerillanın genişliği yayılması ve derinliğine oturtulmasında önemli adımlar atıldı. Diğer eyaletlerde de gerillanın konumlanması ve yayılması başarıları diğer bir yönü oldu. Gerillanın bu faaliyetliliği ve savaşçı kitlede yankı bularak Orta Kürdistan'da serhildana dönüştü. Böylece halk savaşçı ayaklanmaları yeni bir sürece girdi. Dolayısıyla ulusal kurtuluş savaşımız, önüne koyduğu hedeflere ulaşmada önemli yul katederek ve düşmanın savaş planlarını önemli oranda etkisiz kila-

rak gelişimini sürdürmektedir.

Düşman, devrimci savaşımızın bu tarz bir gelişim gösterdiğini gördüğünden, o da özel savaşçı daha yaygın ve derinliğine uygulamaya soktu. Düşman, sömürgeci savaşçı-

nın merkezine gerillanın Kürdistan'a yayılmasını engellemeyi oturttu. Büyük askeri operasyonları, ordu gücü ve çeteciliği dayanarak, özellikle Botan'da gerçekleştirmeye hız verdi. Özel savaş karargahını Botan'da üslenerek, burada merkezleşmeyi esas aldı. Çeteciliği para vaadi ve zorla geliştirdi. Buna kabul etmeyen kesimleri de katliamlarla sürgüne zorladı, halkımızı yoğunca sürgün ederek gerillanın kitle tabanını ortadan kaldırmaya çalıştı.

TC, halk ayaklanmalarına zırdından bu planına daha çok yüklenildi. Özellikle gerillayı güney sınır şerhine (Şırnak, Uludere, Güneş) sıkıştırarak burada imha etmeyi hedefledi. Bu yüzden alana büyük güçler yığıldı. Operasyonları yaygınlaştırdı sonuç almaya çalıştı. Fakat, gerillanın karşı savaşımıyla düşmanın bu planları önemli oranda sınırlanarak etkisiz kılındı. Çetecilik bu dönemde de darbelenerek çözüme ve dağılıma yavaşken, Türk ordu güçlerinin saldırıları geri püskürtülüyor, ilerlemesine genellikle fırsat tanınmıyor. Son bir ayılı süreçte ARGK'nın verdiği çarpışmalar ve geliştiği saldırılarıyla

Devamı 2. sayfada

Xirabêkevîr'de dörtlerin kahramanlık destanı isyana ilk çağırır

Tarih, 1989'un son günleri. Yoğun geçen bir yılın ardından görkemli 1990'nın arifesi yaşıyoruz. Tüm Kürdistan'da olduğu gibi, Mardin Eyaleti de her zamankinden çok daha farklı bir kaynamaya yayıyor. III. Kuruluş yılını kıvılcımı, tarihi özgürlük yurruşunu yılı 87'ler, şanlı Başoğluların biçimlendirdiği büyük emek ve atılım yılı, 88'ler ARGK'yı kurumsallaştırarak çok gerilerde kaldı. Şimdi, ikili iktidar ve halk demokrasisi yolunda atılım, güç büyüme, daha üst aşamaya hazırlık ve zafer yılı 89'un durum değerlendirmesini daha iyi yapılmak zamanıdır. Kürdistan'da kurumsallaşma, ordulaşması olarak savaş ve çatışma tarzını düzelterek ve de

geliştirerek tırmanıyor, tugaylaşmaya ayak basıyor. Halk insanlık dışı pasifikasyonun etkisini kırarak, özel savaş planlarını altüst ediyor. Ve artık Kürdistan'da aslan esaret zincirini çözmüş, yılların öfkesini kükenenin kabarmasını yaşıyor; artık Kürdistanlı her gençir; artık Kürdistan'ın korkusundan değil, hayır tam tersine, yüz yılların kölelik hesabının sorumlusunu heycenayına karşıyor. Gerillayı hızı kayış var, gerilla savaşçısı doruğuna yayıyor ama daha güçlü kurmaylık ve komutanlığı da dayatıyor. Halk yılların parçalan-

Devamı 10. sayfada

Devamı 4. sayfada

GERİLLA SAVAŞI TIRMANIŞTA

Baştarafı 1. sayfa

askeri sonuçları baktığımda, gelişimin ulusal kurtuluş savaşımız lehine olduğu rahatlıkla görülebilir. Gerilla eylemiyle, sadece sınır hatlarında değil, eyalet genelinde hüküm sürüyor yaşamaktadır. Derinliği ve genişliğiyle yaygınlaşarak ikiliktir organlarını kurmuşlardır.

Yüksekova: 30 Mayıs'ta Pinyanış aşireti reisi ve çetebası Mustafa Zeydan'ın Yüksekova ilçe merkezindeki evi ARKG gerillalarının saldırısına uğradı. Roketatarların da kullanıldığı saldırıda ev büyük hasar gördü. Hainin konağında düşman büyük önelimler almış, burayı adeta bir savaş karargahına dönüştürmüştü. Etrafı yüksek surlarla çeviren ev, ayrıca çok sayıda muhafızın korumasına altına alınmıştı. Ancak, tüm bu önelimlere rağmen etkin darbelerin önüne geçemedi.

Hain Mustafa Zeydan'ın ihaneti eskilere dayanmaktadır. 1985'te tecelliyi örgütlemek için Ferit Melen'le birlikte topantılar düzenleyen hain, bu tarhiten itibaren filli olarak çete reisiği yapmaktadır. Alanda özel savaşın yürütülmesinde aktif görevler üstlenmekte, kurtuluş savaşımıza karşı mücadele yürütmektedir. Daha önce de bu haine karşı gerillalar devrimci operasyonlar düzenlemişti. Son eylem, çok sıkı korunan inine yönelik öldürülen çetelerde de büyük panik yarattı. Birçok çetebası daha önce sığındıkları Van'daki evlerini satarak batıya göç etmeye başladılar.

Ote yandan Yüksekova'nın Esender mntıkasında ARKG gerillaları kurduğu pusuya düşen özel savaş güçleriyle çıkan çatışmada 7 düşman asker öldü, 4'ü de yaralandı. Gerilla pususuna düşen düşman askerleri panikle kapıldıklarından, can telaşıyla bazıları da yakında bulunan nehre kendilerini atarak boğuldular.

Uludere: Uludere merkezinde bulunan düşman taburuna ARKG gerillaları 13 Mayıs gecesi bir saldırı düzenlediler. Roketatarların da kullanıldığı saldırıda, tabur binası kullanılmak hale geldi. Taburda bulunan Türk askerleri ciddi bir mukavemet gösteremediler. Sadece zaman zaman rastgele sağa-sola ateş etmekte yetindiler.

Düşman baskın eylemini ve kayıplarını kamuoyunda gizleme çabasına girdi, ancak silah sesleri bütün ilçede duyulduğundan eylem haberi halk arasında yayıldı. Eylem halkta coşku ve sevinç yarattı.

Hilal köyünde bulunan ve ağırlıklı olarak özel timlerin komutanlığı düşman karakoluna gerillaarca roketli saldırı düzenlendi. Bir saat kadar süren saldırı 28 Mayıs gecesi gerçekleştirildi. Düşman karşılıklı veremeye cesaret edemediği saldırıda verdiği kayıpları konusunda da açıklama yapmadı. Çok sayıda ölü ve yaralı olmasının yanısıra karakol binası da roketatar mermileriyle büyük hasar gördü.

9 Haziran'da halk milisleri Uludere-Beyüşşebap karayoluna pusu kurular kurular Pusuya düşen ve çeteleri de taşıyan aracı durdurun milisler, 4 çeteyi araçtan indirip ölüme cezalandırdılar.

Bu eylemde cezalandırılan çeteler, Nisan ayında Komata mntıkasında yapılan katliamda yer almışlardı. Ayrıca uzun süren beri çetecilik yapmakta ve tüm yıllarıyla rağmen çeteciliği bırakmaktaki dinlenmektedirler. Bu konularıyla halkın nefretini toplayan çetelerin cezalandırılması halkta olumlu etki yarattı.

Eylemi gerçekleştiren milisler silahlarıyla ARKG'ye katıldılar. Gerek eylemin başarıyla sonuçlandırılması, gerekse eylemi yapan milislerin ARKG'ye katılmaları halk derinden etkiledi. Özellikle gençlik ARKG'ye katılmaya teşvik edici bir rol oynadı. Eylem, halk milislerinin gücünü göstermesinin açısından da olumlu bir örnek teşkil etti.

Gülyazi köyü Elmadag köyünde 16 Haziran'da büyük bir çatışma oldu. Öğe saatlerinde gerçekleşen çatışmada çok sayıda düşman gücü imha edildi. Düşman kayıplarını, "1 komando en ölü, 1 korucu da yaralandı" tarzında açıkladı.

Sırnak: 21 Mayıs günü, özel savaş birlikleri, Besteler'de Hezil Deresi'nin geçişinde vadilerde operasyon yaptılar. Düşmanın, özel tim, asker ve çetelerinden oluşmuş kalabalık sayıdaki operasyon gücü ARKG gerillalarının darbelerinden kurtulamadı. ARKG'nin operasyon birliklerine kurduğu pusulara büyük

1985'te 3 kişilik bir gerilla grubunu düşman pususuna düşürdü. Çıkan çatışmada 1 gerilla şehit düşerken, 2 gerilla da, 11 ağır yaralı olmak üzere esir düştü. Halk savaşçıların kanına elini bulayan bu hain, işlediği suçunu aynalı ödedi.

Çukurca: İçinde 2 çetenin de bulunduğu bir minibüs Çukurca'dan Cevizli köyüne giderken yolda ARKG gerillalar tarafından durduruldu, 2 Haziran günü meydana gelen eylemde 2 çeteyi minibusen indiren gerillalar, Osman Demiri'ni kurşuna dizerek ölüme cezalandırdılar, diğer çeteyi de birlikte götürdüler.

Eruh: Kocatepe mevkinde Operasyon güçlerine yönelik gerillalar sürekli baskınlar düzenliyorlar ve özel savaş birliklerini ağır şekilde darbe ediyorlar.

Pervert: 27 Haziran günü Doğan köyü yakınında bir çatışma oldu. Çarpışmada özel savaş güçleri çok sayıda kayıp verdiler. Ancak TC, kayıplarını "1 çavuş ölü" şeklinde

çarpışmalar oldu. Geniş bir alana yayılan çatışmalarda düşman güçleri ağır kayıplar verdiler. Gerillaların hiç kayıp vermediği çatışmalarda, ilk tespitlere göre, 11 asteğmen ve 6'sı er olmak üzere 7 düşman askeri öldürüldü, çok sayıda asker de yaralandı.

Tam sayı tespit edilememekle birlikte düşmanın kayıplarını bu sayının çok üstündedir. Yöreden alim bilgileri göre, çatışma sürecinde helikopterler durmadan Sirtteki hastanelere ölü ve yaralı taşımışlardır. Ayrıca, düşman, kayıplarını halaktan gizlemek için, Botan'da diğer alanları ve yer yer Bitlis yönüne de helikopterlerle ölü ve yaralı taşımıştı. Bütün bu çabalar, düşman kayıplarını çok fazla öldürün halk tarafından anlaşılmasını önü açmıştır. Düşmana vurulan etkin darbeler kitlelere coşku yarattırken, düşman güçlerinde moral çöküntüsünü derinleştirmiştir.

Hakkari: 2 Haziran'da ajan Osman Celil ölüme cezalandırıldı. Bir alandan başka bir alana giderken arabası gerillalar tarafından durdurularak hain, arabasından indirilmeden sonra kurşuna dizilerek cezası infaz edildi.

Hain Osman Celil, Güzaraş (Cevizli) köyündendir. Yıllardır düşmana ajanlık yapmakta, yurtseverleri ve gerillaları TC'ye ihbar etmekteydi.

Ote taraftan düşman güçleri, hava komando takviyeli güçlerle Kato Dağı'na yığınak yapmaya çalışıyorlar, ARKG gerillaların vur-kaç taktiklerine göre düzenlediği saldırılarda düşmana ağır darbeler indirdi. Böylece düşmanın binlerce kişilik gücüne yığınak yapmaya çalıştığı, Kato Dağı'ndaki faaliyeti

önemli oranda darbeleniyor.

Cizre: 3 Haziran günü, Mevler köyünde 4 (birlikli) ölüme cezalandırıldı, 4 hain etkisiz hale getirilen gerillalar, kurşuna dizilerek etkisiz hale getirdiler. Cezalandırılmaya eylemi, köylüler tarafından coşkuyla karşılandı. Eylem sonrası ARKG'ye yeni katılmalar oldu.

Mardin savaş cephesinde mücadelemiz yükseliyor

Mardin Eyaletimizde ulusal kurtuluş kitle potansiyeli oldukça yükündür. Kitleler somurgeliğe karşı çok daha erkenden ayaklanmaya elverişli özellikler taşımaktadırlar. Nitekim, Partimiz de bu özelliklere uygun bir savaşı bu eyaletimizde geliştirdi. Başlangıçtan beri burayı bir ayaklanma bölgesi olarak öle aldı ve buna uygun örgütsel-pratik mücadeleyi geliştirdi. Devrimci savaşımların bu tarzda gelişimi sonucu, eylemde kitle ayaklanmaları gündeme geldi. Newroz'la birlikte yüzbinler somurgeliğe karşı ayaklandı ve bu başkaldırı çeşitli düzeylerde devam ediyor.

Mardin Eyaleti ayaklanma özelliği nedeniyle, hem koması eyalet olan Botan'daki gerilladan önemli güç almakta, hem de ona en büyük desteği sunmaktadır. Bu eyaletimiz buraya da gerillanın diğer eyaletlere yayılmasını sağlayan bir köprü konumundadır. Yine, ayaklanmacı karakterleriyle Kürdistan genelinde ayaklanmalara öncülük edebilmektedir. Nitekim, 1990 baharında başlayan ayaklanma kısa sürede ülkenin birçok alanına yayıldı. Adeta Kürdistan'da ilginç merkezi haline geldi.

TC de, Mardin'in bu önemli konumundan dolayı bu alandaki özel savaşa ağırlık vermektedir. Nitekim, alandaki gerillanın kökleşmesine olanak tanımamak amacıyla, ordu güçleriyle bir süre ayı başlattı. Ayaklanmaların gündeme gelmesiyle bu operasyonları daha da hızlandırdı. Bundaki amacı; ARKG gerillalarının alana yerleşmesini engellemek imha etmektir. Yine düşman, kitlelere yönelik yaygın bir sındırma faaliyeti yürütmektedir. Fakat düşmanın bu faaliyeti, bir yandan halkın ayaklanmasını, diğer yandan gerillanın isabelli bir savaşı geliştirebilecek bütünleşmesi ile önemli oranda boşa çıkarıldı.

Eyalette son bir ayda ulusal kurtuluş mücadelemizde yaşanan gelişmeler, TC'nin çözümözünü daha da artırmıştır. Ulaşan haberler, bir yandan kitle eyleminin sürekliliğini ortaya koyarken, diğer yandan da gerillanın isabelli vurular yaptığını göstermektedir.

Midyat: 21 Mayıs günü Kerşev (Budaklı) köyünde yurtsever Beşir Algan somurgeliği tarafından katledildi. Sabah namazından sonra Beşir Algan, çifte gitmek için köyden ayrıldı, fakat köyü kurtarmaya alan somurgeliç güçler, yurtsever köylüyü ateş yağmuruna tutarak katlettiler. Ardından da, işlediği cinayeti gizlemek ve olaya çatışma görüntüsü vermek için, cesedi dağıtılmaya çalıştılar. Ancak, silah sesleri duyan köylüler, düşmanın bin plıyan boşa çıkararak yurtseverin cenazesine sahip çıktılar. Özel savaş güçleri havaya ateş açarak köylüleri dağınmaya çalıştılar. Fakat köylüler kararlı direnerek cenazenin yerinden kaldırılmasını engellediler ve cinayeti teşhir edinceye kadar da bu

tutumlarını sürdürdüler. Köylüler, işlenen cinayeti protesto etmek için, Midyat'a doğru yürüyüşe geçtiler. Düşman, kent girişine özel tim, asker ve polisler barikat kurarak halkın şehre girişini engelledi. Ancak köylüler burada da dirençlerini sürdürdüler. Bunun üzerine çaresizleşen düşman, Midyat Belediye Başkanını devreye soktu. Belediye Başkanını yatıştırıcı konuşmaları sonucu köylüler köylerine geri döndüler.

İdil: 4 Haziran günü, İdil-Kerboran arasındaki Cehennem Deresi yakınlarında bulunan Verzik (Bostancı) köyünü Birakale mntıkasında düşman pususu kurdu. Pusus noktasına ARKG gerillalarının saldırısı sonucu çıkan çatışmada 1 subay ve 4 asker öldürüldü, 2 özel tim elemanı ve 2 asker de yaralandı. 2 ARKG gerillası ise kahramanca savaşarak şehit düştü. Şehit düşen 2 gerillardan biri Bakvan (Beien), diğeri de Dilan köyündendir.

Avıa giderken avlanan düşman, barbarca yöntemlere başvurdu. Yaralı esir aldığı bir gerillayı işkence ile katletti. Şehitlerimiz cesetlerini parçalayarak aliminnin de iki asker civisi çaktı. Düşmanın bu barbarlığı halkta büyük nefret uyandırdı.

Mazıdağı: Cezvat (Eroğlu) köyünün Altıca mntıkasında gerillaların kurucular arasında bir çatışma oldu. 4 Haziran'da meydana gelen çatışma gerillaların çetelere saldırısına başladı. Eylemde 9 çete ağır yaralandı. Yaralı çeteler Diyarbakır'a hastaneye götürülürken 4'ü yolda öldü. Çarpışmada, ARKG gerillası Ahmet TURATUTUK (Botan) yolda da şehit düştü.

Cevzat köyü, çeteciliğin en fazla örgütlenildiği bir yerleşim birimidir. Bu eylemle çeteciliği ağır bir darbe indirilmiş oldu. Çeteciliği indirilen darbe halkta sevinç yarattı.

Gercüş: Düşmanın özel savaş birlikleri yaygın operasyonları yapmaktadır. Mayıs ayı ortalarında Dicleye yakın Hizbne mntıkasında operasyonları yoğunlaştı. Düşmanın operasyonları sürecinde ARKG gerillaları yaygın pusular ve ani saldırılar düzenlediler. Çıkan çatışmalarda düşman güçlerine gerillaarca ağır kayıplar verdirdiler; çok sayıda asker öldürüldü ya da yaralandı. Gerillaların bu saldırılarından biri de Xırabê Bênan köyü yönünde oldu. Gerillaların doğedığı meydana çarpan iki asker ağır tümen imha olurken içindeki askerlerden ölen ve yaralananlar oldu.

Yine, Hepişbin mntıkasında da bir ayda yakınındaki operasyonları sürdüren düşman birlikleriyle gerillalar arasında büyük çatışmalar oldu. Bu çatışmalar hakkında ayrıntılı bilgi alamamakla birlikte, düşmanın ağır kayıplar verdiği bildirilmektedir.

Ote yandan, Kiragile köyü yakınında çetelere ait bir domuş yakılarak imha edildi.

8-9 Haziran tarihleri arasında çok

sayda köy toplantısı yapıldı. Bu toplantılardan biri, Keşniya Mezin köyünde gerçekleştirildi. Toplantı esnasında muhtemelen düşman saldırılarına karşı tedbir açısından gerilla-köy çevresine pusula kuruldular. Fakat düşman bu toplantıdan haberdar olduğu halde cesaret edip gitmedi.

Dicle nehri yakınındaki Defne ve Ese köylerinde de ayrı ayrı köy toplantısı yapıldı. Toplantılar sonrası TC'ye işbirlikçi yapan köy muhtarlarını gerillalar birlikte götürdüler.

Muhtarlar işbirlikçilik yapmayacaklarına dair söz vermeleri üzerine sebest bırakıldılar.

Kerboran: 25 Mayıs günü, ARGK gerillaların operasyon yapan bir düşman birliğini pusuya düşürdüler. Çıkan çarpışmada 1 binbaşı ve 8 asker öldürüldü. Öldürülen binbaşı birkaç yıldır alanda yürütülen özel savaşta üst düzey görevler yürütmekteydi. Yapıldığı katliamlara un salan bu azıllı katilin öldürülmesi halkta coşku yarattı.

Serihildan ateşi bu kez Kerboran'da yükseltildi

31 Mayıs günü, büyük bir çoğunluğunu kadınlardan oluşturduğu kalabalık bir kitle Kerboran (Dargeçit) de oturma eylemine başladı. Eylemin amacı: 413 (424-425) nöme sömürgeç kararnameyi ve savaş esirlerini uygulayan insanlık dışı yaptırımları protesto etmektir. Oturma eylemine önce özel tim saldırısı, 23'ü bayan olmak üzere 26 yurtsveer gözaltına alındı ve kendilerini Mardin Tugayında işkence uğulandı. Bunun üzerine halk 7 den 70'e eyleme geçti ve ilçe tugayına yürüdü. Kalabalık kitle, gözaltına alınmalarını derhal serbest bırakılmalarını istedi. Ayrıca esnaf 3 gün kepenk indirdi. Düşman,

esnafı Kerboran Tugayı'na çıkararak dükkanlarını açmaları için tehdit etti. Fakat esnafın dükkanları açmayarak eylemlerini devam ettirdiler. Gözaltına alınan 26 yurtsveer Midyat Cumhuriyet Savcılığı'na sevk edildi. Burada 11 bayan tutuldukları, geriye kalan 15 yurtsveer de serbest bırakıldı.

Tutulanan yurtsveer bayımların şunlardır:

Felek Çelebi, Kadriye Çelebi, Kerime Çelebi, Fahime Seyhan, Tebrîye Seyhan, Salihia Aslan, Turkan Aslan, Fatma Demir, Gülbahar Doğan, Surcan Dilek ve Hanife Kopolgöz.

Güney-Batı Eyaleti'nde eylemler yoğunlaşıyor

Güney-Batı Eyaleti Türkiye'ye sınır olmasından dolayı stratejik bir konumu arzmetmektedir. Bu eyaletimiz, Kürdistan'a geçişin bir köprü başdır. Bu yüzden TC'nin buraya yönelik politikası gerilla gruplarını, daha alana ulaşmada imha etmek şeklindeydi. Geçmişte işbirlikçilerle dayanarak kimi oranda bu politikasında başarılı oldu. Fakat özellikle son bir yıldı düşmanın bu taktiğini boşa çıkarmada ciddi adımlar atıldı. İşbirlikçilerle indirilen darbelerle ajan faaliyetlerini bittirdi. Dolayısıyla, düşman güçlerinin hareket sahası daraldı.

Eyalette bir yılı aşkın süredir yürütülen sabırlı ve planlı çabaların sonucu, hem maddeleri güçlerimizde alanda çok sayıda ve hem de kitlelerin örgütlenmesinde önemli adımlar atıldı. Böylece bu alanımız da pespeşe eylemlerini gerçekleştirildiği bir alan haline geldi. Geçtiğimiz aylarda özellikle ajan yayıp önemli darbeler yürütülürken, son dönemlerde de eylemlik daha da yükselen devam etti.

Elibistan: 21 Mayıs günü, ARGK gerillaları Elibistan Şeker Fabrikası'na bir saldırı düzenlediler. Saldırıda fabrika büyük bir hasar görürken, fabrikanın 5 güvenlik görevlisi de yaralandı. Bu fabrika daha önce de gerillaların saldırısına uğrayıp büyük hasar görmüştü.

Pazarcık: Halk arasında kelle avcısı olarak tanınan Aliyê Bani (Ali Aksoy) ölüme cezalandırıldı. Eylemi ARGK'ye bağlı bir intikam timi 5 Haziran'da Tekeli köyü yakınlarında gerçekleştirdi. Cezalandırma eylemi halkta sevinç ve coşku yarattı.

Ote yandan 15 Haziran'da, ajan Mehmet Esgün'e ait bir benzinlik gerillalarca yakılarak tahrip edildi. Pazarcık yakınlarında bulunan benzinlikte büyük maddi hasar oldu.

Araban: 8 Haziran günü, ARGK gerillaları Araban'a bağlı Gümüşpınar köyü muhtarı Fevzi Özkan'ı ölüme cezalandırıldı. Uzun yıllardır düşmana ajanlık ve işbirlikçi yapan bu unsur işlediği suçların bedelini canıyla ödedi.

Bu ajanın işlediği bazı suçlar şunlardır: Mayıs ayı sonlarında, ARGK gerillalarıyla konuşulmaları ve yivecek verdikleri gerekçeyle köy çobanlarını ibhar etmek, gerillaların yerlerini

düşmana bildirmek ve bizzat operasyonlarda yer almak, ayrıca ajanın bir şebekesini örgütlemeye girişmek.

10 Haziran'da da gerillalar, Araban'a bağlı Karaviz köyü imarı, ajan Ahmet Kabiloğlu'nu ölüme cezalandırdılar.

Her iki cezalandırma eylemi, yapılan köy toplantılarında ajanların teşhiri yoluyla köyülerin alınarak gerçekleştirildi. Ajan faaliyetleri indirilen bu darbelerle büyük güven ve coşku yarattı.

Besni: 17 Haziran'da Besni ilçesi yakınlarında ARGK güçleriyle düşman güçleri arasında bir çarpışma oldu. Çarpışma hakkında ayrıntılı bilgi alınamamakla birlikte, düşmanın ağır zayıf verdiği bildirilmektedir.

Malatya: 21 Haziran'da bir inbar üzerine sömürgeci güçler kalabalık bir sayıyla operasyon başlattılar. Operasyon Pötürge ilçesinin İnkederesi mevkinde yapıldı. Burada ARGK gerillalarını çembere alan düşmanla gerillalar arasında uzun süren bir çarpışma yaşandı. Çarpışmada gerillalar sömürgeçlere ağır kayıplar verdirdiler. Düşman kayıplarını gözleriyle sadece 1 jandarmarının öldüğünü, 1 çetenin de yaralandığını açıkladı.

Mehmet ÖNER ve Mehmet BALÇIN

Çarpışma boyunca kahramanca savaşan ve düşmanı darbeleyen 4 ARGK komutan ve gerillası şehit düştü. Şehit düşen gerillalar: **Mehmet ÖNER (Arif), Mehmet BALÇIN (Batal), Mehmet Ali DAĞDEVİLER (Hüseyin) ve Firaz VÖLÖĞLÜ.** 1 gerilla da yaralı olarak düşmana esir düştü.

Kelle avcılarının cinayetleri ve sömürgeci tuzakların intikamı korkunç olacaktır

Türk sömürgecileri çeşitli yöntemlerle halkımıza yönelik katliamlarını sürdürüyorlar. Özel tim elemanları Midyat'ın Kezvenge (Dolanay) köyünde, 13 sayındaki bir kız çocuğunu kurşunlayarak kuyuya attılar. Yine aynı ilçenin Derik köyünde, Ahmet isimli bir yurtsveer aynı yöntemle katledip cesedini köy etmeye çalıştı. Bu iki katliamı da köylüler ortaya çıkardılar ve düşmanın suçlarını defşire ettiler.

Mayıs ayının sonunda da Mihê Heydo Ali (Mihemed Karla) Hiral'de Mala Bayrêler çetesi tarafından katledildi. Bu yaşı yurtsveer köylü, diğer üç kardeşiyse birlikte yörede yarımdı-severdiği ve dürtüştüğü tannıyor ve seviliyordu. "ARGK gerillalarına emek verdiği" gerekçeyle yurtsveerinden katledilmiş, köylüler üzerinde büyük bir nefret yarattı.

Yine Mala Bayrê çeteleri Mijin (Akdamar) köyünde bir yurtsveer daha katlettiler. Sömürgeçler cesedin üzerine roket kuşu resmini çekererek, "Bir PKK militanı öldürüldü" şeklinde açıklamalar yaptılar. Böylece yalan propagandalarının birini daha etkelen cinayetlerini de gizlemeyi hedeflediler. Ancak oyun boşa çıktı ve sömürgeçler ile hainlerin cinayetleri lanetlendi.

31 Mayıs günü Van'ın Başkale ilçesine bağlı Yukarı Dimen köyünde Faris Demir, özel tim tarafından vuruldu. Van Devlet Hastanesi'nde yurduğun bakıma alınan yurtsveer, balden aşığı felç oldu.

2 Haziran'da da Pervan'ın Doğanlı köyü yakınında kırılan bir mayınla olmayan Meryem Kara, mayının patlaması sonucu öldü. TC özellikle yurtsveer köylerin çevresine patlayıcılar bırakarak, cinayetlerini malzeme oluşturuyor. Bugüne kadar

İzmir-PKK Davası sonuçlandı

İzmir DGM'de devam eden PKK Davası karara bağlandı. 9 tutuklu toplama 30 kişinin yargılandığı davaya sömürgeci cezalar yağdırırken, tutuklular mücadelemize sahip çikar kararı bir tutum sergilediler.

12 Haziran'da sonuçlanan davada, verilen cezalar şöyle:

Şehmûş Poyraz 28 yıl 2 ay, İbrahim Özmen 27 yıl 10 ay, Zahir Dinler 15 yıl, Mehmet Akkol 15 yıl, Mehmet Ali Orak 14 yıl 11 ay, Mahsun Orak 13 yıl, Bayram Yüksel, Abdullah Aca ve Fatım Asım 10 ar yıl, Abdurrahman Türk 3 yıl hapis.

Cizre Davası Diyarbakır-DGM'de devam ediyor

Cizre halk ayaklanmasında tutuklanan veya tutuksuz yargılanan yurtsveerlerin mahkemeleri devam ediyor. Ayaklanmada yurtsveer yurtsveer gözaltına alınmıştı. Daha sonra bir kesimi serbest bırakılmıştı. Şu anda 155 yurtsveer Diyarbakır-DGM'de yargılanıyor. Bu yurtsveerlerden 33'ü tutuldu, diğerleri de tutuksuz yargılanıyor. Yurtsveerler mahkemede siyasal tavrı koyarak TC'yi yargılıyorlar.

Adana'da 9 tutuklama

Adana'da polislin yaptığı operasyonda 9 yurtsveer tutuldukları. Tutuklanma gerekçesi, PKK'nın propagandasını yaparak tarafı toplama olarak gösterildi.

Tutulanan yurtsveerler: Tevlik İpek, Mehmet Dal, Faras Aslan, Ahmet Akar, Kemal Erat, Emin Taş, Arif Ertaş, Aydın Kilvan ve Abdullah Fektaşır.

bırakılan mayınlar veya bombaların patlaması sonucu onlara insanımız öldü ya da sakat kaldı. Sömürgeçler, bu tür uygulamaları, yurtsveerlere gözdağı vermek, onları sürekli bir tedirginliğe sürükleyerek sürgüne zorlamak ve provokasyonları için malzeme oluşturmak istiyorlar. Yine, insanlarımızı katletmede bu tür yöntemleri de bir araç olarak görüyorlar.

Verdiği misir bu birkaç olay bile, Türk barbarlığının boyutlarını ortaya koymaktadır. Halkımız günlük, anlık baskı ve ölüme tehdidi altında tutularak yaşamından bezdirilmeye çalışılıyor. Böylece her türlü direnme çikilenden alınmak ve tükenişe sür-

Ulusal kurtuluşçu savaş Türk özel savaşını darbeliyor

Kürdistan'ın diğer eyaletlerinde de özel savaşın amacı, kurtuluş savaşımızın buralarda gelişimine fırsat tanımamaktır. Gerillalar grupları halinde imha etmeyi esas almaktadır. Dervimci savaşımız halkı kucaklayarak gelişmesini sürdürmektedir. Özel savaş güçleri ARGK gerillalarını isabettli vuruşları karşısında önemli bir çözümlere ve dağılıma ulaşmaktadır.

Muş: ARGK gerillaları, 20-22 Mayıs tarihlerinde Muş ve Sason arasındaki bölgede en az 5 çeteli ölüme cezalandırıldı. Yine aynı bölgede çok sayıda çete de silahliszindirdi.

rüklenmek isteniyor. Kürdistan'daki savaşta kaybetmeye mahkum olduklarını sömürgeçler iyi biliyorlar. Bu nedenle de halkımıza sönük bir kin besliyor, tükenmişliklerini en alçağa yöntemlerle ortaya koyuyorlar. Her türlü savaş kuralları ayaklar altına alarak, Kürdistan'da devlet terörizminin en uç örneklerini sergileyen sömürgeçler, bu şekilde sonlarını yakınlıktırmaktan başka bir sonuç elde edemeyeceklerdir. Masum insanlarımızın maruz bırakıldığı bu insanlık dışı saldırılar halkımızda sömürgeçlere karşı önu alınmaz bir öfke selini binkiriyorlar. Sömürgeçler bu selin hareket geçmesi karşısında, Kürdistan'da en küçük varlıklarını dahi ayakta tutamayacaklardır; ve bu gün uzak değildir.

Muş şehir merkezinde bulunan ve ajan Sırrı Sakık'a ait otel bombalandı. ARGK gerillaların bombalandığı otel kullanılamaz hale geldi. Eylem 5 Haziran akşamı geç saatlerde gerçekleşti.

Ajanlık yayıp Sırrı Sakık, 1985 kışında Sason'da şehit düşen **Adife SAKIK** yoldaşın babasıdır. Bu unsur, "Bir teröristin babası olamayacağı"ni söylecek kadar alçalmış bir haindir. Bombalamanın otel, 1989'dan beri MIT karargah olarak kullanılmaktadır. Ayrıca bu ajan çok sayıda yurtsveerini tutulmasına da neden olmuştur.

Dersim: 3 Haziran günü, Ovack yakınlarında büyük bir çarpışmanın olduğu bildirilmektedir. Ayrıntıları henüz öğrenilememiş çarpışmada,

Devamı 27. sayfa

BÜYÜK MUHAREBEYLE SERHED'DEN BOTAN'A SELAM!

17 Mayıs 1990 tarihinde, Serhed Eyaleti'nin Doğubeyazıt ilçesine 20 km. yakın mesafede Tewelî köyü ve İshak Paşa Sarayı arasındaki mınıtalarda konuşulanan bir ARGK birliği ile sömürgeci güçler arasında büyük bir muharebe oldu.

Muharebe: İbhar alan sömürgeci güçlerin operasyon başlatılması üzerine başladı. Karadağ ve havadan modern savaş araçları desteğindeki yurtsveer özel tim elemanı, besbine yakın komando ve askerlerden oluşan düşman gücünün çembere aldığı ARGK birliği ile düşman arasında şiddetli bir çatışma yaşandı. Gündüz saat 07:30'ya başlayıp, gece saat sekize kadar devam eden muharebe ARGK birliğinin üstün üstü üstü kayıp verdi. Yeni askeri güçler katlipli etmesine rağmen insiyatifi ele almada, Gerillalar insiyatifi ele aldılar. Gerillalar 48'e yakın ölü, mevzisinde yaralı olarak kalı. Gündüz ile birlikte, düşman güçleri muharebe alanına doğru yürüyüşe geçti. Bir taraftan muharebe devam ederken, diğer taraftan kilitlenen kilit davasına sahip çikip ayaklanmasın düşman güçlerinin bölünmesini sağladı. Kitleler öcüne sahip çikacaklarını bir kez daha gösterdiler. Düşman büyük bir korkuya kapılarak yürüyüşü geçen kilitlen öñüne askeri araçları ve askerleri barikat kurdu. Bunun üzerine, kitle slogan atarak düşman güçlerini karşı tuzakları saldırdığı geçti. Kepenk kapatma eylemi üç gün sürdü. Gerilla birliği üstün manevra gücüyü, düşmanın komando, asker, özel tim ve tankları attığı üç çemberi başarıyla bir şekilde parçalayarak kuşatmanın dışına çikti. Düşman kendi kayıplarını gözlemek için ölü ve yaralılarını hava ve karadan Erzurum ve Ağrı'daki has-

tanelere götürdü. Doğubeyazıt'ta ise, kayıplarını gizlemeye çalışılan düşman güçleri hastaneyi kuşatma altına aldılar. Fakat tüm bu önlemlere rağmen, kayıplarını kitleden gözleyemediler, cadde ve sokaklarda hain alay konuşu olmaktadır.

Bu arada raydolarında sadece bir güvenlik subaylarının yaralandığını şeklinde açıklama yaptılar. Kahraman ARGK gerillaları sayı ve teknik bakımından üstün olan düşman gücünü bozguna uğratırken, deşerli üç savaşçı şehit düştü ve bir savaşçı da hafif yaralandı. Gerilla birliği yaralı savaşçıyı da birlikte alarak üssüne çekildi.

Şehit düşen gerillalar: İğdir-Mürşitali köyünden **Ekrem KAYALAR (Salt)**, Göle'den **Enver GÜNGÖR (Ferhan-Bilal)** ve Karayazıt'ta **Ahmet AYDIN (Ali)** isimli yoldaşlardır.

Şehit düşen üç yoldaşın yanı sıra mevzisinde yaralı olarak kalan bir MIT elemanı ve bir konti-gerilla sorumusunun, o bombaların patlatarak ağır yaralanan, kendisi de kahramanca direnen şehit düşer.

Şehit yoldaşların canazellerinin şehide götürülmesiyle birlikte, kendi şehitlerinin canazellerine sahip çikarak halk, cenazeleri almak için çikarak yürüyüşe geçeneceği hastaneyi kuşattı. Bu durum karşısında düşman canazelleri vermiş durumda kaldı. Şehit **Ekrem (Salt)** yoldaşın cenazesi büyük bir konvoy eşliğinde doğum yeri olan İğdir'a götürüldü. Halkımız, evlatlarını şehide dirençine ve anılarına bağlılığını dirençine daha büyük bir güç vererek ortaya koymaktadır.

Serhed Eyaleti 3. Bölge Birliği

Çevrimli katliamı, ABD emperyalizminin yavuz hırsızlığı ve gerçekler

Baştarafı 1. sayfada

katliamı, yine sömürgeçler tarafından Kürdistan kurtuluş hareketini öncü gücü Partimize maledimiyeye çalışıldı. Burjuva basını ve yetkilileri günceler hep bir ağızdan ve en yüksek perdeden "PKK'nin yeni bir katliamı" demekten işlerini iyiledir. Uluslararası platformlarda yine bu yönlü açıklamalar peşpeşe geliştirildi ve tüm dünyaya PKK "terörü"nü lafetmelerine çalışıldı.

Ancak sömürgeçlerin bu açılma ve uygulamalarında, kamuoyunu dikkatinden kaçmayan çarpıklıklar vardı. Her şeyden önce, olayda başvurulan tarz, ulusal kurtuluş mücadelesinin savaş anlayışıyla bağdaşmayan ve Partimizin defalarca mahkum ettiği bir tarzı. Savaşın doğu seyrini içine meydana gelen istenmeyen kayıplar konusunda dahi kamuoyunu ne kadar duyarlı davranışını bilen ulusal kurtuluş gücümüzün eylemlerinde bu konuda son derece öznel davranmaktaydılar. Diğer yandan, en küçük bir olayda dahi güdümü basınına hareketle geçirip poz poz resimler yayınlayan sömürgeçler, bu kez basını Çevrimli'ye yaklaştırmamış, alana giriş çıkışları yasaklamışlardı. Sömürgeçler televizyonu, gerilla olduğu ve Çevrimli saldırısında öldürüldüğü iddiasıyla bir ceset gösterme dışında hiçbir görüntüye yer vermemişlerdi. Çok sonraları Çevrimli'ye ulaşabilen Sosyalist Parti başkanı ve beraberindekiler bombuş bir köyle karşılaşmışlardı. İnsanlar köyden sürülmesi, yerleştirdikleri bir başka köyde işe atılmaları, hiç kimseye konuşmalarını köy gözdâğı verilmiş kendilerine. Dolayısıyla, olay araştırılmak üzere alana gelenleri, olayın tanıklarına ulaşamıyorlardı. Yine, köyün yollarına hep bezin dökülerek उसे verilmesi planlanmıştı ve alana en yakın benzinlik 90 km. uzaklıkta bulunuyordu. Yani, alanda serbestçe hareket eden bilen ve teknik olanakları güçlü olan bir ekip yoksa bu kadar benzini getirip döküp illeri ayakta. Diğer taraftan, saldırıda hedef seçilenlerin ağırlık kısmının çocuk ve kadın olması bir yana, öldürülen yetişkinler de silah almaya gönüllüce razı olmuş, yani zorla ellerine silah tutturulmuş insanlardı, yani, gerillalar için öncelikli hedef seçilecek kişiler değillerdi. Yine, en önemli bir nokta olarak, uluslararası alanda çok önemli bir süreç yaşanıyor, çeşitli toplantılarda Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin lehine kullanılabilecek ortamlar doğmuş bulunuyordu. Yani, bölgesel bir süreçte Çevrimli tipi bir olay sadece ve sadece Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini baltalamaya ve sömürgeçlerin "terörizm" iddialarına malzeme sunmaya yarayabilirdi. Hiçbir siyasal güç, bu gerçeği görmezden geçip kör olamazdı. Diğer taraftan, Sete (kiyaka) katliamının sömürgeçlerce yapıp ulusal kurtuluş gücümüzüne maledimiyeye çalışıldığını kamuoyu henüz unutmamıştı, yani, sömürgeç özeleştirel savaşın kırk yıl önce başlayan ve artık yitiliyordu. Tüm bu gerçekler bir araya geldiğinde, sömürgeçlerin planı bu kez istedikleri tarzda yürümediler. Katliamın içyüzü, Partimizin de duyarlı yaklaşımı ve açıklamaları sonucu erkenden defşire edildi, sömürgeçlerin alçakça planları tersine döndü.

Sömürgeçler, Çevrimli katliamıyla bir yandan iç kamuoyu nezdinde Partimizin prestijini sarsıp katliam ve saldırılarını içi elverişli zemin yaratmayı ve mücadelemizi desteksiz bırakmayı amaçlarken, diğer yandan da uluslararası alanda mücadelemi-

zin giderek daha fazla sempati ve destek toplamasını ölüne getirmeyi, özellikle de son dönemlerde Avrupa Parlamentosu, AGİK vb. platformlarda Kürdistan sorunu nedeniyle içinde bulunduğu sıkışıklığı giderip, mücadeleimizi terfi ettirmeyi hedeflemekteydi. Ancak bu planı istediği gibi yürümedi. Mücadelemizin yerimili düşmanı bazı emperyalist devletler ve çevreler dışında sömürgeçlerin Çevrimli katliamı etrafında örnek istediği imaja kapılan olması.

Çevrimli katliamı konusunda sömürgeçlere en büyük destek, halkların azılı düşmanı ve dünyadaki Çevrimli tipi sayısız katliamın mimarı ABD'nden geldi. ABD dışişleri bakanlığı adına yayınlanan bir bildiriye PKK "terörist" olarak nitelendirildi, katliam Partimize maledirlikten, "ABD, bu tarzla kayıptan teessüf duydukmaya ve müteffik ve dostumuzu karıştırdurulan bu terör kampanyasını kinamaktadır" dendi. TC'nin sürdürdüğü özeleştirel savaşın beyhın ABD olduğu ve Kürdistan ulusal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde en az TC kadar irtükütü dikkate alındığında bu tutum şaşırıcı değildi. ABD emperyalizmi, işbirlikçi TC'nin ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında ne denli zor durumda olduğunu ve uluslararası arenada da giderek nasıl sıkıştığını bilincinde olarak, ona biraz nefes aldirip cesaret aşılamak amacında idi. Ancak sergilenen işgüzarlığa öfke duymak da mümkün değildi. O ABD ki, onlarca yıldır halkların başına örmedüğü çorap kalmamıştır. O ABD ki, dünyanın dörtbir yanından dökülmüş masum kanları henüz kurumuştu; Vietnam'da işlediği cinayetler belleklerden silinmemişti. O ABD ki, tüm dünyada terörizmin anası olarak bilinir, dünyanın dörtbir yanına kontr-gerilla yöntemlerini taşıyan, CIA eylemlerine komplo geliştiren en büyük katildir. Ve yine O ABD ki, Kürdistan'da dökülen kanların, işlenen cinayetlerin perde arkasındaki baş sorumlusudur. Ve bu konumda ABD kalkıp Kürdistan halkının sustuğu dinrenne savaşına dil uzatma, öcünüse "terörizm" suçlamasını getirme cüretini kendisinde bulabilmekteydi! Şunu bir kez daha hatırlatılmak istiyor: Devir artık, katillerin, suçluların istedikleri gibi meydana da oynatabilecekleri bir devir değildir. Muzlamlar artık uyanmış, hesap sormaktadırlar. Kanlı katiller suç ortaklıklarının ürünü cinayetlerinin hesabını misliyle ödeyeceklerdir. Ve Kürdistan halkı da artık hesap soran bir güçtür; zulmün her türlü temsilcilerinden hesap sormaktadırlar.

Çevrimli katliamı karşısında onurlu sesler de yükseldi. Birçok ilercisi, devrimci güç ve kişi, katliamı TC'nin gerçekleştirdiğine işaret ederek, sömürgeçlerin katliamını lanetledi. Bu onurlu seslerden biri, değerli bilim adamı İsmail Beşikçi, 19 Haziran'da İstanbul'da çıkarıldığı mahkeme hücrunda şu açıklamaları yaptı: "Cezalandırma getirilmeden önemli sorunlar karşı karşıyayız. Nezarethanedele bile elimiz kelepçeli oturtuluyoruz. Duruşmaya geliyoruz; duruşmaya izleyenler polis tarafından dövülüyor. Burda da terör politikasıyla karşı karşıyayız. Devlet son olarak Çevrimli köyünde 27 Kürt vatandaşını öldürdü. Ama bunu PKK'nin üzerine yitiyor. Hayırlı Biz bunu kabul etmiyoruz. Bu devlet güçleri tarafından yapılmış bir cinayettir. Bunu açıklıyoruz. Ayrıca TC'nin basını MIT'in bir bürosu gibi çalışıyor. Basını kırıyoruz. Basını basınığın yapıyor."

Görülmektedir ki, TC artık eskisi gibi cinayetlerini gizleyememektedir. Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi artık geniş çevrelere saygın bir yer edinmiş, güven kazanmıştır. Bu güven giderek daha belirgin bir desteğe dönüşüyor. Buna karşılık, TC her gün biraz daha prestij kaybediyor. Cinayetleri de TC'nin çöküşünü durduramayacak. TC dökülmüş kanlarla boğulacaktır.

Çevrimli'de dökülen kanlar yerde kalmadı

Sömürgeci Türk devleti, Çevrimli katliamını gerçekleştirdikten sonra, sömürgeci kamuoyunu yalnamak amacıyla yapılan operasyonları başlattı. 10 Haziran'dan itibaren sömürgeci koluk kuvvetleri, çete ve özel timlerin desteğinde Fındık-Basa köyü civarındaki Haruna mıntıkasındaki operasyonları giriştiler. Operasyonları Çiyaye Reş (Şeyh Ömer Dağı), Gabar (Kürel), Çıray (Yassı Dağı) ve Dereler mıntıkasına kadar yayıldı.

Düşmanın operasyonuna gerillalar da karşı eylemlerle cevap verdiler. operasyon birliklerine peşpeş olarak saldırılar düzenlediler. 10-11-12 Haziran günleri geniş çaplı saldırılar meydana geldi. Bu çaplı saldırılar sürecinde, Haruna ve Karadağ mıntıkasında 5 asker, Şırnakta 1 subay ve 4 asker öldürüldü. Elmadaga bölgesinde de 4 özel tim elemanı öldürüldü, 3'ü de yaralandı. İki tespit edilen rakamlar bulmak birlikte, en az 80 düşman askeri ve çetenin öldürüldüğü bildirilmektedir. 3 helikopter çaplı saldırılar boyunca sürekli Siirt ve çevre alanlara ölü ve yaralı taşımış; sadece Siirt Devlet Hastanesi'nde 200'nin üzerinde ölü ve yaralı olduğu yurttverlerce tespit edilmiştir.

Sömürgeçlerin iddiasına göre, çaplı saldırılarda 2 ARGK gerillası şehit düşmüştür. Ancak sömürgeçlerin bu iddiası başka herhangi bir kaynak tarafından duyulmuş kadar doğrudan doğru değildir.

Sömürgeçler gerçekleri susturamazlar!

Halk Gerçeği ve 2000'e Doğru'ya yasaklama

Sömürgeci Türk devleti, sansür kararnameyi uyarınca Halk Gerçeği gazetesi ile 2000'e Doğru dergisinin basını, çoğaltılması, yayını ve dağıtımını süresiz olarak yasaklarken, bu gazete ve dergiye basın ilcaak Matbaası'nı da 10 gün süreyle kapattı. Halka gerçeklerin duyurulmasını yasaklayan 424 nolu kararname gereğince 28 Haziran 1990 günü gazete ve dergi merkezleri ile matbaayı basan sömürgeci güçler, kapılarını kilit vurdular. "Olağanüstü Hal Bölge Valisi" Hayri Kozakçıoğlu'nun talebi ve sömürgeci işçileri Bakanlığının emriyle uygulaymaya konan kapatma kararının gerekçesi, "Bölge halkını, namus, din, işkence, sürgün vb. motifler ileşenlere devlete ve güvenlik kuvvetlerine karşı gelmeye, silahlı mücadele edenlerin desteklenmesini sağlama yöneltki" yayın yapma ve basma olarak gösterildi.

Sömürgeçlerin, halktan gerçekleri gizleme ve yalan propagandalarla kamuoyunu aldatma kararının uygulaması olan kapatma kararı, devrimci-demokratik çevrelerin yoğun tepkisi ve protestolarıyla karşılandı.

Haziran ayının ilk haftasında ARGK gerillaları ile Irak askerleri arasında bir çarpışma oldu. Şemdinli sınırına yakın Xaxırka mıntıkasındaki meydana gelen çarpışma, Irak askerlerinin gerillalara pus kurmasıyla başladı. Çarpışmada ARGK gerillaları kayıp vermezken 7 Irak askeri öldürüldü.

ARGK gerillalarıyla Irak askerleri arasında meydana gelen bu çarpışma ilk çarpışma değildir. 1989 yılı ve 1990'nun kiş ve bahar aylarında da bir dizi çarpışma oldu. Bu çarpışmalar, Irak güçlerinin I-KDP ve Türk askerleri desteğinde ARGK gerillalarına karşı yürüttükleri operasyonlarda meydana geldi. Geçtiğimiz kiş aylarında meydana gelen çarpışmalarda 13 ARGK gerillası faşist Irak rejimine esir düştü. Esir gerillaların akıbetleri hakkında hiçbir bilgi alınmamıştır.

Türk ordusu Güney ve Kuzey Kürdistan sınırı boyunca sürekli operasyonlar yapmaktadır. Özellikle Güney Kürdistan'da yaptığı operasyonlarda en çok I-KDP'li çetelere dayanmaktadır. Irak ordusu da bu operasyonlara yardımcı olmaktadır.

Muş'taki Kürt mültecileri protesto eylemi yaptı

Muş'ta bulunan mülteci kampındaki Kürtler valinin başına yürüdü. Protesto eylemine saldıran Türk askerlerinin açtığı ateş sonucu, 4 kişi ölü, 9 kişi de ağır yaralandı. TC'nin denetiminde bulunan mülteci kamplarındaki Kürtler, ancak esirlerle reva görülebilecek yaşam koşullarında tutulmaktadır. Kamplarda her türlü insanlık dışı uygulamaya egemen hale getirilmiş, insanlarımız Irak'a dönmeyle zorlanmaktadır. Bunun için, Irak ajanlarının kamplarda Türk yetkilileriyle ortak faaliyet yürütmelerine fırsat tanınmıştır. Kamplarda giriş-çıkışlarına yasaklanarak getirilmektedir. Açlık, kötü yaşam koşullarından, salgın hastalıklardan çok sayıda insan ölüyor. Bu uygulamalar sonucu, binlerce Kürt insanı Irak'a geri dönmek zorunda bırakıldı. Irak'a dönmeleri işe bekleyen tek şey ölümler ve çöle sürgündür. Uluslararası AF Örgütü, geçtiğimiz günlerde yayınladığı bir

I-KDP'li çetelerin başında Dr. Sait yer almaktadır. TC'ye işbirlikçiliği eskiye dayanan Dr. Sait I-KDP'nin yönetim kurulu üyesidir. Lak-2 ve Şemdinli'ye yakın Leona-Hayate kamplarının sorumlularında bulunmuştur. Bu dönemde Türk komutanlarıyla devamlı ilişki içerisindeydi. 1985-87 yılları arasında birkaç ARGK gerillasını şehit edilmesinde doğu ya da TC'ye teslim edilmesinde de rol üstlendi. 1988'de TC'ye rüdan rol üstlendi. 1988'de TC'ye sığındı ve Kürt mülteci kamplarında çete örgütlenmesinin başında yer aldı. Bu hainin yansını I-KDP'li Zeynel ve Salman Sindi de hem mülteci kamplarında millis örgütlemeye mülteçileri Irak'a geri göndermeye faaliyetinde, hem de sömürgeci güçlerin Çukurca ve Uludere'ye yakın Güney Kürdistan topraklarında yapılan operasyonlarda doğrudan yer alıyordu.

Son çarpışmada da bu hainler dümana yolu göstermeye yardımcı olma konusunda üzerlerine düşeni yapmışlardır. Fakat düşman gerillasını imha etme amacına ulaşamadı ve ağır bir darbe aldı.

Muş'taki Kürt mültecileri protesto eylemi yaptı

raporda bu durumu ele aldı ve TC'ye Irak işbirliğini değindi. Müş mülteci kampında da benzeri uygulamalar vardır. Bu yüzden insanlarımız bu ağır koşulları taşıyamaz hale gelmiştir. Son protesto gösterisine neden olanlar, Türk askerlerinin denetiminde bulunan mülteci kamplarında insanlık dışı eylemleri olan da özünde bu, kin ve öfkeyle dolan kitlelerin patlamasıdır. Fakat sömürgeci TC, insanlarımızın meşru zemine gelişine bu eylemine de tahammül gösteremedi. Çoluk-çocuk, kadın demeden yürüyüşçülerine üzerine silahlarla saldırdı ve katliam gerçekleştirildi. Bu katliam Türk egemen sınıflarının yeni bir barbarlık örneğidir. Halkımız TC gibi barbar bir düşmanın pençelerine atılmak zorunda bırakılan sömürgeci, sömürgeçler için, insanlarımızı karşı uygulanan bu soykırımın sorumlularıyla ve hesap veremeken kurtulmayacaklardır.

Yayınımızı sürdürmekte kararlı olduğumuzu duyuruyor ve halklarımızın en doğal haklarından biri olan haberleşmeye getirilen bu engellemeler karşısında demokratik kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz."

Kapatma kararından arından, Halk Gerçeği gazetesi ve 2000'e Doğru dergisi yetkilileri, yayın hayatlarına yeni isimler altında devam edeceklerini açıkladılar.

Sömürgeci özeleştirel savaş uygulamalarının bir parçası olan, devrimci-demokratik basınını susturmasını çabası, sömürgeçlerin diğer tüm uygulamalarından olduğu gibi başka çıkıyama mahkumdur. Tüm gerçeklerin yansırı özellikle de Kürdistan'da yaşanan gerçekleri dünyada ve halklarımızın gözlemeye çalışın sömürgeçler, bununla çikmazlarını ve tökenmişliklerini belgelenmekten öteye bir sonuç elde edemeyeceklerdir. Yakıcı gerçekler şu veya bu biçimde, ama mutlaka önlendiği çitler aşılacak ve kamuoyuna ulaşmasını yolum bulacaklardır.

GÜNEY-BATI EYALETİ MEKTUBU

Sağlam döşeli siyasal-örgütsel zeminde gelişen gerilla mücadelemiz, Güney-Batı Eyaleti'nde hızla yükseliyor

Kürdistan'ın Türkiye ile sınır bölgesi olan Güney-Batı Eyaleti, Antep, Maraş, Adıyaman, kısmen Malatya ve kısmen de Urfa illerini kapsamaktadır. Eyaletin sosyal, ekonomik, coğrafik gelişme durumu, özellikle Türkiye-Kürdistan konjonktüründe stratejik bir öneme sahiptir. Bu öneminden ötürü tarih boyunca yabancı güçlerin saldırılarına ve egemen olma çabalarına maruz kalmıştır. Bu bakımdan denilebilir ki, gerek doğudan Arap sömürgecileri, gerekse batıdan köleci Roma İmparatorluğu'ndan günümüzün emperyalist sömürgeci devletlerine kadar bütün güçler, ancak Güney-Batı Kürdistan topraklarına egemen olunca Kürdistan içlerine yayılabilmişlerdir. Dolayısıyla bu alan, doğu ile batı arasında bir kapı ve önemli bir köprü durumundadır. Hatta Avrupalı emperyalist güçler, Ortadoğu ve Uzakdoğu'da açıldıkları tarihten itibaren bu hattı kullanismiş ve sürekli kendilerini tutmak istemişlerdir. Hindistan'a kadar uzanan unlu İpek Yolu, yüzlerce yıl Ortadoğu ve Uzakdoğu'nun zenginlik hazinelerini Avrupa metropolüne taşımadık olur demektir. Türk egemen sınıfların Anadolu'da bir güç olarak ortaya çıkışından günümüze kadar sürdürdüğü yaklaşım, Avrupalı emperyalist güçlerden daha da gaddar ve keskinlikle filii denetim gücüne oluk tarzındadır. İşte ülkemizin bu coğrafik kesiti üzerinde tarih boyunca hüküm süren gerek de egemen güçlerin kendi aralarında ve gerekse başlı güçleri hakimiyet arandıkları büyük savaşların nedeni budur. Bütün emperyalist-sömürgeci güçlerin bu konudaki yaklaşımını formüle edecek olursak "Ortadoğu'da egemen olmak için Kürdistan'a egemen olmak gerekir." Kürdistan'a, Antep, Maraş, Urfa, Adıyaman ve Malatya topraklarına egemen olmak gerekir."

Bu pratik yaklaşımın etkileri hala çok canlı olarak yaşanan somut bir örneğini verirsek: Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşının sona ermekte olduğu yıllarda, galip devletler garnisyonları hızla toplamaya yönelmiş ve halkların iradesini katleden kendi ekonomik-siyasal çıkarlarına uygun uzun vadeli plan ve projeleri geliştirmişler. Bunlardan en önemlilerinden birisi de, miyadını doldurmuş olan Osmanlı İmparatorluğu'nun egemen bir güç olarak taşıyıp olmasından sonra, Kürdistan halkının iradesine bir hançer gibi saplanan emperyalistlerin ülkemiz topraklarını kendi aralarında bölüşürme projeleridir. İngiltere ve Fransa başta olmak üzere galip devletler Kürdistan'ın üzerine yürürler. Bu emperyalist saldırının en önemli cephesi Urfa, Antep ve Maraş yönünde başlatılır. Fransız işgal ordularına karşı çıplak elleri, zaptedilemez yürekleri ve bükülmeler iradelerinden başka hiçbir saldırı ve savunma aracına sahip olmayan Urfa'nın şanlı, Antep'in Gazi, Maraş'ın Kahraman halkı sonunda dünyaya galip gelişmiş olan üç güçten biri olan Fransız ordusunu bozguna uğrattı ve Kürdistan topraklarını emperyalist işgal ordusundan temizledi.

Evvel Kürdistan halkı, bu üç direnmiş beldeci şahsında dünya halklarının baş düşmanı emperyalist ordulara karşı bölüşüne kahramanlık yapıyorlar zafere ederkten, öte yandan bu zafere siyasal sonuçlarını merkezi bir örgütlenme kavuşturacak ve dolayısıyla dünyasını özgür halkları arasında şerefleri temsiline ulaşacak subjektif plandaki doğru bir önderlik, ideolojik-politik çizgi merkezi

ve modern örgütlenmeden yoksundur. Sonuçta; bir halkın kaderini değiştirebilir devrimleşme ya gelişmeye yö açacak kadar önemli olan bir gelişme, son tahlilde Kürdistan'ın yeni bir egemen gücün hakimiyet altına girmesine, sonuçlarıyla kendisinin inkarı ve imhasını temel yaklaşımın alan TC'nin doğmasına yol açmıştır. İşte o bilhale TC'nin kuruluşu, en önemli bir yönüyle Urfa, Antep, Maraş halkının kahramanca direnişleriyle sağladığı zafere Türk egemen güçleri tarafından, son derece hak-sız, inkarcı, entrikacı bir temelde gaspedilmesiyle gerçekleşmiştir.

Sömürgeci-faşist TC'nin ortaya çıkmasında genelde Kürdistan'ın, özellikle Güney-Batı Kürdistan Eyaleti'nin bölüşüne belirleyici rolü olduğunu, kemalist Türk burjuvazisi, ikiye bölünmüş ve inkarcı bir yaklaşımın Maraşlıları çarptırarak Urfa, Antep ve Maraş dirençlerinin kendi eseri olduğunu, Kürdistan diye bir gerçekliğin olmadığını iddia etmiş ve Kürdistan halkının kendisi için arzetmiş potansiyel tehlikeli bertaraf etmek için devlet kuruluşu henüz işkete halindeki bütün vahşetleri Türk halkının üzerine yürüştürmüştü. Politik yaklaşımının odağında Kürt halkının imhası ve inkarcı, Kürdistan topraklarını sömürgeleştirilmesini oturtan TC, 1925-1949 yılları arasında yüz binlerce insanı **Dersim, Ağrı, Zilan, Kocgiri, Genç-Palu-Hani** vb. alanlarda barbarca katletmiş, Güney-Batı Eyaleti halkına da fiziki katliamların çok daha tehlikeli olan beyaz katliamları dayatmıştır. Topa o yıllarda buraldarlık feodaliteyi teslim almış ve işbirliği yapılmış, özellikle, sömürgeci asimilasyon kurumları, sömürgeci amaçlı kentleşme, yö sebekesi, askerî garnizonlar ve diğer kurumların temelini atmıştır. Tarihini bu kesitinde Kürdistan'ın merkezlerinde oluk oluk kan aktırılmış, Güney-Batı Eyaleti'nde yürütülürken esas politika özümsemeye olmuştur. Özümsemeye politikası, bir yandan adı geçen devlet kurumları geliştirilerek, bir yandan da Türk nüfusunun sürülmesi ve Türk nüfusunun Kürt topraklarına iskan ettirilmesiyle sağlanmıştır.

1970'li yıllara gelindiğinde, genelde Kürdistan'da, özellikle Güney-Batı Eyaleti'nde daha yüksek oranda-ekonomik, siyasal asimilasyon, özümsemeye, Türk uluslaşması (Kürt uluslaşmasının dümura uğratma temelinde) ve Türk sömürgeciğinin Kürdistan'da kurumlaştırıldığı görülmüştür. Adı geçen sahalarda, kurumlarıyla sömürgeciğin oturtulmasıyla, diğer dış etkilerin yanısıra esas olarak da objektif temelleri oluşturmaya, modern bir ulusal kuruluş hareketinin işi dinamikleri ortaya çıkırmış. 60'lı yıllardan itibaren başlayan bu süreç 70'lerde yoğunlaşmış ve subjektif dinamikleri ortaya çıkmasına her bakımdan önemli temel oluşturmıştır. Eski kapalı feodal toplum yapısının ayrışarak sosyal sınıflara bölünmesi, bu bağlamda kaçın en devrimci sınıfı olarak proletaryanın doğuşu, ulusal-sınıfsal kurtuluş hareketinde temel ittifak gücü olarak yükseltilmesi, köylülüğün, köylülüğün iş çözümlerine nüfuzunun belkemiğini oluşturacak oranda belirgin olarak netleşmiş, yine ulusal kurtuluşta öncülük eden etkiyi bir ögesi olarak aydın gençliğin ortaya çıkması gibi gelişmeleri 70'lerden itibaren Kürdistan'ın kaderini değiştirecek temel faktörler olarak görülmüştür.

Bu üç faktörün en çok netleştiği zemin, Güney-Batı Eyaleti'ni kapsayan bölgelerdir. 1970'lerden itibaren

Kürdistan'daki bu objektif zemin üzerinde; başta Vietnam devrimi olmak üzere genelde ulusal kurtuluş hareketlerinin peşpeşe zafere ulaşmasını yarattığı etki, Türkiye devrimci-demokratik hareketinin radikal gelişimi, marksizm-leninizmin gençlik platformlarında yoğunca tartışılması ve yine dünya, Türkiye ve Kürdistan'daki siyasal ortam gibi elverişli koşulların da etkisiyle, PKK hareketinin subjektif planda emperyonu olmuştur. 1973-75 döneminde teorik birikim ideolojik bir formasyon kazanmasıyla ülkeye yönelen Kürdistan devrimcileri, 1976-77 yıllarında Güney-Batı Eyaleti'ni ulusal kurtuluş mücadelemizin stratejik önemde gelişimi arzettigi bir alan haline getirmişler. Parti çekirdeğinin Güney-Batı Eyaleti'ne atıldığı bu rolü tesadüf olmayıp tamamen bu alanın taşıdığı sosyo-siyasal özelliklerden kaynaklanmıştır. Başta Parti Önderliğimiz olmak üzere, Haki, Kemal ve diğer önder düzeydeki bütün yoldaşların filii gelişmesiyle, partileşme sürecine geldiğinde büyük bir potansiyel birikim sağlanmış, düşmanın en çok özümsemeye inandığı bir alanda, modern ulusal kurtuluş mücadelemizin işçi, gençlik, köylü ve diğer bütün halk kesimleri içinde yer edinip kitleleşerleşer gelişme göstermiştir. 1977'lere gelindiğinde, mücadeleliğin genelinde ulaştığı boyut ve düşmanın karşı devrimci saldırılarının düzeyi partileşme zorunluluğunu bütün yakıcılığıyla gündeme getirmiş. 27 Kasım 1978'de ilk zirvesiyeli Partimiz PKK'nın kuruluşu gerçekleşmiştir.

Gerek Parti kuruluşu öncesinde ve gerekse sonrasında proletar kökenli kadroların yoğun olarak ortaya çıkmasında, adeta cephesel bir esprisyle Parti çizgisinin etrafında kitle-siyasi örgütlenmiş sağılanmasında, sömürgeci siyasal setinin her bakımdan işlenmiş kılınmasında Güney-Batı Eyaleti'ni önemli bir yer tutmuş; Kürdistan genelini etkileyecek düzeyde bir rol oynamıştır. Bu dönemde, ulusal kurtuluş esprisine gençlik boykottarı, işçi sınıfının sendikali örgütlenmeleri ve grevler, köylülüğün artan oranda savışması katılmı kitleli siyasal yürüyüş ve mitinglerin yanısıra öncük çekirdeğin devletli silahlı güçlerine karşı yürüttüğü silahlı savışması ile birbirini destekleyen ve tamamlayan bir gelişme temposu tutulmuş; devletin kurumları ve filii otoritesi önemli oranda paçavraya çevrilmiştir. Yine bu dönemde, onlarca devrimcinin şahadeti ulusal kurtuluş gelişmelerinin hayat süyu olmuş, onun köklesmesini sağlamıştır.

İşte bu koşullarda gerçekleşen 12 Eylül faşist darbesi, ana hedef olarak özne, Partimize ve onun önderliğinde ayaga kalkan halkımız emreymi koymuştur. Bu nedenle Kürdistan boyuna yeniden işleni edilmiş, askerî-faşist terör bir kasırga gibi estirilmiştir. Güney-Batı Eyaleti'nde de faşist terör silindirmenin altından geçirilmeye neredesey bir fetih dahi kırılmamıştır. Özellikle Partiyeye aktif destek sağlanan, mücadelede safdarlık arkadaşlarının yakını, şehit ve tutuklu çevrelere, özel savaş sayışetinin "özel" temellerine talı tutulmuş ve Parti karşı bir konuma düşürülmek istenmişlerdir. Bu amaçla şaf işçence, tutuklama, yer yer katletme ile de yetinilmeyerek, daha çok da komploculuk ajanlaştırma, depolizasyon etme, yurtdışı ve metropol alanlara gönderme, sömürgeci yoz kulaklıkların anlayışını geliştirme vs. Yöntemler doğrudan özel savaş kurmay-

ların önderliğinde köy köy geliştirilimi ve her fert bu karşı devrimci ağı için düşürülmek istenmiştir. Pazarcılık, Adıyaman, Antep gibi alanların pilot bölge seçilecek, bu alanların önemli oranda ve farklı farklı yaklaşımlarla yürütülecek konduğuna, yer yer mesafe de alındığına söylemek mümkündür. Örneğin; bir Adıyaman ve İshaiye bölgelerinde görüldüğü gibi, komploculuk, ajan-mühürü gibi geliştirilirmen, genelde Maraş bölgesinde kültürel-ahlaki çökertme ve Avrupaya sürmek had safhadadır.

Öte yandan, 12 Eylül faşist darbесinden sonra da devrimci cepheye meydana gelen gelişmeler, gelişmeler vardır. Bundan, Partimizin sürece ve alana filii müdahaleleri, ülke düzeyinde gelişen Parti mücadelemizin alan üzerindeki etkileri, zindan dirençleri, 12 Eylül öncesindeki mücadele sürecinin başarıları güçlü siyasal temel, bu temelin hayat süyu ve harcı şehitlerin kanı... vb. gibi belirleyici faktörlerinden kaynaklanan gelişme ve değişimlerdir. Son 10 yılda devrimci cepheye gerçekleşen gelişmelerde de değinmek yerinde olacaktır.

Partimizin 11. Kongresi ile tamamlanan geri çekilme taktiği sonrasında, 82. santralından itibaren yeniden ülkeye dönüş hareketi gerçekleştiği, Bu taktik doğrultusunda Parti güçlerimiz, ülkenin dört bucağında silahlı propaganda grupları esprisiyile görevlendirilerek, Güney-Batı Eyaleti'ne de 83'lerde bir önceki gruba müdahale edilir. Bir bir bünyesindeki provokatif ajan-gerici unsurlar belgeni engellemeleriyle yüz yüze gelen bu ilk Parti müdahalesi sonuçsuz kalır. 84'lerde başlı bir müdahale gerçekleştirilir. Çalışmaların henüz en hızlılık aşamasındayken düşmanla girilen bir çatışmada değerli iki Parti militanı (Faik ALAĞOZ ve Ali Rıza SÖYLEMEZ) şehit düşer. Sonuçta, adı geçen müdahale de rolünü oynayamadı darbeye 85. yılında Sabri GÖZÜ-BÜYÜK yoldaşın komutasında gerçekleşen yine dönem müdahalesi ise, henüz yoldaşın, hareket tarzı ve arazi-alan koşullarının elverişsizliği sonucu Bozova'da düşmanla girilen bir çatışmada beş militan kahramanca direnerek şehit düşmesiyle sonuçlanır. Aynı yılın sonlarında Mustafa ÖMÜRÇAN yoldaşın komutasında yine bir müdahale gerçekleştirilir. Aralarında M. Emin TAŞTAN yoldaşın da bulunduğu birim çalışmasıyla, 1985 sonlarından 86 baharına kadar Adıyaman'da önemli oranda devrimci gelişmelerin yaşandığı bir mücadele ortaya konur. Gerek Parti otoritesinin netleşmesinde, gerek yine adaların alınmasında ve gerekse eylemlilik temelinde küçümsemeyecek bir gelişme yaşanır. Bu gelişme sürecinin ardından Kahta'da meydana gelen bir çatışmada verilen kayıplar, yaşanan başlı talışlıklar ve ardından Parti taktiklerinin gerisine düşen bir çalışma tarzının ortaya çıkması sonucu, bu alandaki Parti gücümüz gidecek bir daralma durumu yaşar. Düşmanın bu zayıflıkta yararlanarak bazı alanları unsurları sızdırması, bazı işkileri düşürmesi, çetecilik, ajanlık ve komploculuk ağına geliştirilmesi sonucu, buradaki Parti birimimizin çalışmaları ve hareket tarzı önemli oranda değşire olur. Yaşanan taktik-çatışma ve daralma durumuna Partinin sık sık müdahaleleri gerçekleşir. Bunlardan ilki, yine Mustafa ÖMÜRÇAN yoldaşın komutasında, siyasal ve askerî yönden yetkin bir donan-

nıma sahip bir grubun 87 baharında gerçekleştirildiği müdahale girişimidir. Ancak grup henüz Adıyaman'a adım atarken ihbar edilir ve meydana gelen şiddetli bir çatışma sonucu beş militan şehit düşer. 88 baharında ajan çetelerin kurduğu bir komplo ve ardından ihbar sonucu Hüseyin YORULMAZ, Mehmet ALAĞOZ, Kenan ÖZÇAKMAK, İsmet ÇELİK ve İmam... yoldaşlar şehit düşerler. 88 Ağustosunda yine bir komplo ve grup içinden ajanların işbirliğiyle Mehmet Emin TAŞTAN, Mehmet DEMİR ve Mehmet Ali KAHRAMAN yoldaşlar şehit düşerler. Kısa süre sonra ise yine komplo sonucu Mehmet Hanifi KAYA yoldaş şehit düşer. Böylece, düşmanın "özel savaş" yöntemlerine ve bu temeldeki çetecilik, ajan-komploculuk ve sızma faaliyetlerine karşı esas olarak Parti çizgisi ve örgütsel işleyiş sisteminde uygun yürütülmeyen bir çalışmanın sonucunda kendii imhasına yö açmaktan ötede gidemeyeceği gerçeği somutlaşmış bir gerçeklik ve eyalette Parti örgütünün yıllarca örgütsel bir temele kavuşmasının ana nedeni budur. Bu olumsuz faktörü tamamlayan talışlıklar ve diğer objektif etkilerde de eklendiğinde, Kürdistan genelinde yaşanan ulusal kurtuluş savaş, en çok yoğunlaşması gereken bir zeminde yıllarca gelişememiştir. Yine, her ne kadar Adıyaman özüllüğü Parti güçlerimizin sürekliliği sözkonusu olmuştusa da, adı geçen tarafla ve yetersizliklerden ötürü, bütün eyaleti kapsayan bir yoğunlaşmaya kavuşmamıştır.

Parti tarihinde ve ülkenin hiçbir alanında eşine rastlanmayan bu duruma Partimiz 89 yılında yine bir müdahale bulundu. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin ulaştığı "Halk Demokrasisi İnşası Süreci" ve bu temelde "İkili İktidara Göz" şiarı gereğince, ülke genelinde "özel savaş" uygulamalarının her bakımdan çökertmek Güney-Batı Eyaleti Parti örgütümüzün de en acil ve en temel görevi durumundaydı. Derinleşmiş Parti Çözümlemeleri temelinde geçmiş, bugüne ve geleceğe ilişkin perspektifleriyi devrimin bütün sorunları, görevleri ayrıntılarına kadar netleştirilmiş ve sorun, çözümlenmiş militan devrimciğin yetkin bir uygulama ile tarihi rolünü ıcraya etmesi sonunundaydı. Bu temelde Güney-Batı Eyaleti'ne yapılan 89 müdahalesi büyük nicelik ve nitelik olarak yetkin bir bileşime, Parti tecrübesine ve tarihi sorumluluğuna sahipti. Bu müdahaleye eyalet kapsamındaki bütün bölgelere ulaştırıldı ve 89 yılı boyunca yoğun bir siyasal-örgütsel mücadele yürütüldü. Dönemin tartışıldığı önünde engeş teşkil eden ajan-mühürü ölsa gerektirilmiş ve nitelik olarak sınırlı da olsa teşkil edildi. Böylece eyalet düzeyinde güçlerimizin merkezleştirilmesi ve bölgelerin koordineli şekilde ve idaresi gerçekleştirilmiş oldu. Düşmanın beklentileri, umutlarıyla baş vurduğu taktikler yıl boyunca boşa çikarıldı. Sonuçta, özellikle siyasal-örgütsel alanda kazanan Partimiz, kaybeden düşman oldu.

1990 yılında girerken; önemli kazanımları korumak, 90 Bahar Atılımına genişletişine ve derinliğine bir hazırlıkla girmek ve genişliklen kurtuluşuna eyalet düzeyinde güçlü bir temel üzerinde yükseltmek görevleri vardır. Düşmanın ise, 89 yılı boyunca yakatibetlikleri telifati etmek için bütün umutlarını kısa baltadı. Manevra imkânlarını da kaldırdı bir sezonda Parti güçlerimizi imha etmek için yoğun operasyonlara girişti. Ancak daha çok da ye-

AYAKLANMA, TOPEYKÜN ÖRGÜTLENME VE GÜNLÜK EYLEMDİR

Newroz ayında itibaren Orta Kürdistan da başlayan halk ayaklanması Kürdistan'da yepeni bir durum yaratmıştır. Bu, hem faşist-sömürgeci savaş açısından, hem de ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından önemlidir. Faşist-sömürgeci rejim, yöreyi özünel savaşta daha da geliştirerek, içte ve dışta yeni özel savaş taktiklerine başvurarak, bunların hepsini daha netliğinde yeni kararnamele kavuşturdu devletin tüm gücünü harekete geçirecek Kürdistan'daki yeni devrimci gelişmelere önüne geçmeye, bunları kontrol altına alma ve sınırlandırmaya çalışmaktadır. Bütün bu sömürgeci çabalara karşın, gerilla ile ortaya çıkan ve gerilla savaşıyla birleşen kitlesel halk direnişimi güçlersek devam etmektedir.

Nusaybin ve Cizre'den başlayan kitlesel direniş ve buna karşı 28 Mart Kararnamesi temelinde uygulanan konan sömürgeci saldırganlık üç ayını doldurmaktadır. Kepenk kaçpatma, yürüyüş, gösteri ve sokak çarpışmaları biçiminde başlayan kitlesel eylemleri, toplu geçit boykotu ve açlık grevleri biçiminde de yaratarak değişik alanlara yayılmaktadır. Kitlesel eylemlerini yaratan ve ondan büyük güç alan gerilla savaşımı, Kürdistan'ın her tarafını kucaklayarak sömürgeci rejimi dövmekte ve halk ayaklanmasını sürekliliğini sağlamaktadır. Halk savaşı gerçeğini imha etmemek için, gerilla ve halk ayaklanmalarının birliği ve içicelliği, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde canlı bir gerçek olarak yaşamaktadır. Haziran ayı başında bir açıklama yapan özel savaş valisi Kozakçıoğlu, 1990 yılının ilk beş ayında meydana gelen irl-ülafki çarpışma ve eylem sayısını toplamı 1500 olduğunu söylemektedir. Bu, günlük ortalama 10 çarpışma demektir. Kürdistan'daki savaşın yaşadığı gelişme düzeyinin ve ayaklanma gerçeğinin en somut göstergesi olmaktadır. Zaten, özel savaş valisi de, geçen yılın doğu olaylarında yüzdük artış olduğunu belirtmek zorunda kalmaktadır. Bütün bunlar, sadece, faşist-sömürgeci rejimin kontrol ve sınırlanması taktiklerine ağır bir darbe vurulmuş olduğunu ve ulusal kurtuluş mücadelemizin önemli bir atılımı başarığını ifade eder.

Çok iyi bilinir ki, faşist-sömürgeci Türk rejimi sürekli gelişen gerilla karşısında eski inkar ve imha politikasını olduğu gibi sürdüremeyeceğini ve PKK'ı önderliği ile gerilla hareketinin kökünü kazıma amaçlarına kısa sürede ulaşamayacağını anlattığı, Yıllarca uyguladığı çeşitli savaş biçimlerini etkisiz kılmışsa, özellikle tüm gücünü ortaya koyarak sonuç almak istediği özel savaş taktiklerinin 1989 yılında önemli ölçüde boşa çıkarmasına, onu zorunlu olarak bu sonuca götürdü. Faşist-sömürgeci düşman, ortaya çıkan bu gerçek karşısında, özel savaşta daha da yetkinleşti. Gerilla eylemleri belli alanlarda ve zayıf bir eylemlilik düzeyinde sınırlandırmayı, gerillanın kitleler üzerindeki etkisini boşa çıkarmayı, Partinin kitleleri örgütlemeye çalışmalarını etkileyi, böylece gerillayı, dolayısıyla ulusal kurtuluş mücadelesini kontrol altına alarak belli bir süre için etkisizleştirip güç etmeyi hedefledi. Bütün taktiklerini, planlarını, ekonomiden savaşa kadar bütün iç ve dış çalışmalarını bu temelde yeniden şekillendirmeye yöneldi. 1990 yılına girerken faşist-sömürgeci rejimin Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı yaklaşımı esas olarak şöyleydi. Ge-

nel Sekreter **Abdullah ÖCALAN** yazdı. Kasım 1989'da yeni yıla ilişkin hedefleri ve düşman taktiklerini belirleyen şunları ortaya koyuyordu: "... Dörtbaşı mamur bir özel savaş geliştirmeye amacındadır, öz ve iç politikayı bütün emrine vermiştir. Gereke muhalefetin bu duruma getirilmesi, gerek işçi sınıfına karşı tutumlar, hatta icazetli bir şekilde son olarak 141-142 meselesinin gündeme getirilmesi, barışçıl bir sol adı altında aslında silahlı devrimci solun gelişmesini engellemeye girişimleri her bu politikaları parçalamaktadır. Yine icazetli, işbirlikçi bir Kürt partisi de kurulabilir. Eğer ihtiyaç duyularsa, bu özel savaşın bir türüdisi olarak düşünülebilir. En acil hedef olarak önlerine koydukları bizim gerilla savaşımını derinliği ve geliştiğini oturtmaması engellemektir. Milli Güvenlik Kurulunun en önemli toplantısı diye geçen toplantısında alınan yeni kararlar dediği, yeni Kürt politikası dediği karar, aslında çapta basına yansıdığı gibi, PKK'yı kontrol altına alma ve mümkünse çöktürme politikasıdır... Bütün cumhuriyeti kullanarak, iç ve dış dayanıklılığı, bu temel gündem maddesini kendi lehine çevirmeye için elinden geleni yapacaktır. Hedefi nedir? Bekli imha zor gerçekleşir ama, kontrol şarttır. İşte işçi canalıcı noktası burasıdır..."

"... Düşman için, eğer bu sağlanırsa yeterli boşadır. Yani, PKK'yı tam tasfiye edemeyecek, PKK'nın kitleler üzerindeki etkisini tasfiye edemeyecek, o da buna bağlıdır. Silahlı mücadeleyi de tamamen tasfiye edemeyecektir. Mesela, bir Bask gibi zaman zaman eylem yapabilecek, yine İrlanda'daki, Peru'daki, kısmen Kolombiya'daki ve hatta Kürdistan'ın diğer parçalarındaki gibi tasfiye edilmiş bir silahlı mücadeleye örneğine rıza gösterilebilir. Yani itidarı zorlamayın, özel savaş uygulamasını gerektirmeyen, niteliğe ve niceliğe oldukça düşürülmüş bir silahlı mücadeleyi kabul edebilir. Ve bu durumun sağladıkları sonra bu yönetim çekişimlidir. Özel savaş itidarı yerini daha yuvarlak bir itidara bırakabilir. Örneğin, o adı geçen ülkelerde silahlı savaşım etkisiz duruma getirilmiştir. Bask, İrlanda, Kolombiya, Peru, hatta Güney Afrika ve Kürdistan'ın diğer parçalarındaki silahlı savaşım son derece etkisizdir. İktidarı alması engellenmiş, çok önemli siyasi sonuçlara gitmede fazla belirleyici değildir. Türk Genelkurumuyğunun da bize yönelik politikası budur..." (**Serxwebûn, Mart 1990 sayışı, Sayfa: 5-6**)

Aynı değerlendirmede Genel Sekreter yoldaş, faşist-sömürgeciğin bu politikalarını boşa çıkarmak ve ulusal kurtuluş mücadelemizi geliştirmek için de şunları belirtiyoruz:

"... PKK taktiklerinin en yaratıcı yönü, gerilla savaşımını, içte en hayati bölgelerde hem derinliğine ve hem de genişliğine geliştirmektir... Kürdistan'da halk itidarı geliştirmek, yani siyasal itidarı niteliğe gücü bir gerilla ve gerillanın doğru savaşımına mutlak anlamda ihtiyaç vardır. İktidar sorununda, başgimsiz sorununda mesafe almak, bu önemde mutlak gerillanın istenilen biçimde yetişmesine bağlıdır..."

"... Bunun için de, her şeyi yeniden düşünmek esasdır; halkla ilişkileri, savaşım alanını, savaşçı eğitimini, kamuta kademesindeki tayin ve terfiyi, gerilla yaşamını, moralini ve tüm bunları yeniden düzenlemek esası üzerinde önemle durmak ve vurucu tarzımızı güdümlerimiz esasıyla düşmana yönelmek, bizim için, ol-

mazsa olmaz kabilinden yaşamalıdır... Biz güplendirecek taktiklerde daha ısrarlı bir uygulama ve gücümüzü sürekli savuşturma temeldir. Özellikle savaş daralana, savaş ayda-yılda birkaç eyleme indirgenen bütün anlayışlarla savaşmalıyız ve bu savaşımımız amansız olmalıdır..."

"... Gelişen ve yaygınlaşan gerilla, aynı zamanda önce bölgeleş, giderek yaygınlaşsın, gelişen bir halk ayaklanmasında içte geçer... Şehirlerde ve kırsal alanlarda gösteriler, hatta ayaklanmalar kadar giderek bir savaşın içine girmek mümkündür. Belirtilim, ayaklanmalar, kentse ve kırsal alanlarda gündeme gelebilir ve çoğunlukla cephenin örgütlenmesiyle ve gerillanın korunmasıyla halk ayaklanmalar gündeme gelecektir. Bu önemde önce bölgeleş, sonra ulusal çapta ayaklanmalar gündemindedir. Bu önemde ayaklanma taktığı tutar..."

Orta Kürdistan'da Newroz'a birlikte başlayan bölgesel ayaklanma öncesi karşılıklı güçlerin durumu, planları, politika ve taktikleri kısaca özet böyledir. Çok açık görülmüyor ki, gerilla bir halk ayaklanmasını mutlak şekilde zorlarken, sömürgeci özel savaşın bütün çabaları da böyle bir gelişmeye engellemeye ve gerillayı kontrol altına almaya yöneliktir. Güçler karşılıklı olarak kendi planlarını uygulamayı ve başarımayı kendileri için hayati önemde görmektelerdir. Hazırlıkdırlar. Kürdistan'da ayaklanma niteliğindeki kitlesel eylemler işte böyle bir ortamda gelişmiştir. Faşist-sömürgeci rejim, her ne kadar bir halk ayaklanmasının ortaya çıkabileceğini öngörse de, kendisini buna karşı hazırlasa da, istemediği bir gelişme olduğundan, hem eylem türü ve genişliği açısından, hem de zaman bakımından neredeyse ansızın yakalanmış gibidir. kitlelerin büyük direnci karşısında adeta şoke olmuştur. Ancak bu durumu üzerinden atıttık sonradır ki, daha önceki hazırlıklarını 28 Mart Kararnamesiyle uygulamaya koydular ve birbirli ardından bir dizi yeni önlemleri gündeme getirmişti.

Newroz'a başlayan halk ayaklanmalarının düşman cephesindeki etkileri neler olmuştur? Faşist-sömürgeci rejim halk ayaklanmasını ve sürekli gelişen gerilla karşısında ne yapmak istemektedir? Hangi politikalara ve mücadeleye taktiklerine başvurmuştur? Böylesi sorulara cevap ararken, en başta bilirtilmesi gereken husus, ayaklanmanın, Türk sömürgeçliğinin yetmiş yıllık inkar politikasını kesin yıkması olmalıdır. Bu yıkımı PKK mücadelesi başından beri zaten adım adım geliştirdiyordu, 1984'ten beri süren gerilla mücadelesi bu konuda çok önemli mesafeler katmıştır. Ancak geniş kitlelerin örgüt ve eylem alanına akması, kararı bir biçimde ulusal gerçeğini ve kurtuluş istemini haykırması, sömürgeci kurşunun ve tankın üzerine bir halk olarak topeykün yürürmesi, sömürgeçliğin eski inkar politikasını yürütemeyeceği gerçeğinin açığa ortaya koydu. Bu gerçek karşısında bütün bir sömürgeci çevreler hemen yeni bir açığı konuşmaya başladılar, sanki yetmiş yıllık inkarları kendileri değilmiş gibi, hepsi de "ana dilden", "Kürtçe'nin serbest konuşulmasından" sözeder oldular. Ve bu temelde yeni projeler üretmeye yöneldiler. Kimisi İngiliz modelini, kimisi İspanyol modelini, kimisi de Irak modelini incelemeye ve gündeme getirmeye başladı. Şimdi harıl harıl bunlar üzerinde çalışıyor, herkes kendi modelini iyiliğinden sözdeyiyor ve sömürgeci basın bu tür model

tartışmalarıyla dolup taşıyor. Bütün bunların özü nedir? Ana dil, Kürtçe konuşulsun, ama bir şartla! Bu durum, PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesinin, gerillanın kontrol altına alınmasına ve tasfiyesine hizmet etsin. Yani Kürdistan'da ve Türkiye'de devrim tasfiye edilmiş, düzen bugünkü durumundan başıyayla çıkabilsin, kemalist-faşist cumhuriyet kurtulsun. Hepsinin çabaları bu yöndedir ve bu ortaktır.

Genel Sekreter **Abdullah ÖCALAN** yoldaşın Kasım 1989'da yapmış olduğu yukarıda aktardığımız değerlendirmeleri de açığa gösteriyor ki, faşist-sömürgeci rejimin devrimci hareketi kontrol altına alma ve bu temelde çöktürme politikasını yeni değidirdi. En azından 1989 yılından beri şekillendirilmiş olan ve uygulaymaya çalışılan bir politiktir. İşte Newroz'a başlayan halk ayaklanmasını, düşmanın bu politikasına ve bu temeldeki taktiklerine çok önemli bir darbe vurmuştur. Türk özel savaş yönetimi, gerillayı kontrol altına almaya çalışırken, planlarını, bu temelde oluştururken, geniş kitlelerin ulusal ve toplumsal kurtuluş için ayaklanmasını, ulusal kurtuluş mücadelesinin geniş halk kitlelerini eğitimi, düşmanın kontrol politikasını planları için ağır bir darbe olmuştur. Bu güçlü darbenin etkisizliği ki, sömürgeci rejim, büyük yürütme istediği planlarını açığa vurmak zorunda kalmıştır. Ayaklanma, sömürgeci rejimin bu yönü önlemlerini hılandırmış, planlarını açığa çıkarmış, yeni önlemleri gündeme getirmiş ve hepsini 28 Mart Kararnamesinde birleştirerek toplu bir özel savaş paketi haline sokturmuştur. Demek ki, 28 Mart Kararnamesi, faşist-sömürgeci rejimin, devrimci hareketi kontrol altına alma ve çöktürme politikasının en ileri düzeydeki taktikler toplamıdır.

Faşist-sömürgeci Türk rejimi, 28 Mart Kararnamesi ile ne yapmak istiyor? Dikkat edilirse, İrlanda, Bask, Güney Kürdistan benzeri projeler denen şeyler hep bu temelde sömürgeci kazanıyor. Yine, peşpeşe bir dizi yeni parti kurduyorluyor. İçte ve dışta rejimin tüm gücü devrimci harekete karşı seferber ediliyor. Bütün bunlar, kontrol ve bu temelde imha etme, yani tasfiye politikasına başarı kazandırılmak için yapılan çalışmalar. Düşman, 28 Mart Kararnamesiyle, kontrol ve imha politikasının vazgeçememesi, tersine geçiş sadece gerillaya karşı, bu politikayı uygularken, simdi aynı politikayı ayaklanmaya, tüm halka karşı uygulamaya düzeyinde geliştirmiştir. 28 Mart Kararnamesi özel savaşın doruğa vardırılması olmuştur. Bu temelde gerillaya karşı yürütülen bastırma ve ezme savaş ortadadır. Her sınıftan özel savaş kuvvetlerini geliştirebilmek için her türlü çaba harcanmaktadır. Her gün "şu kadar taranmıştır vurduk" diyebilmeye işti düşman her şeyi yapmaktadır. Sayıyı böyütülebilmek için defalarca açıklama yapılmakta, köyüleri katlederek "terastir sayısız" böyütülmeye çalışılmaktadır. Bu durum psikolojik savaşın, moral savaşın bir unsuru olarak kullanılmaktadır. Bu biçimde geliştirilen sömürgeci savaşla gerilla zayıflatılmak, genişliğine ve derinliğine gelişimi önlenmek, yayılmasını önlemek için halk üzerindeki ayaklandırıcı etkisi kırılmak istenmektedir. Gerillaya karşı tutum, Türk özel savaşının ve onun 28 Mart Kararnamesinde ortaya konan planının esasidir. Ancak gerillanın kontrol altına alınması ve sınırlanması temelinde sözü edilen

projelere işlerlik kazandırılabilir. Faşist-sömürgeci rejim, her şeyin gerilla olduğunu, bütün gelişmelerini bile ortaya çıktığını çok iyi bilmektedir.

Temelinde gerillanın kontrol altına alınması istemi olmak üzere, 28 Mart Kararnamesinde, halk kitlelerini denetlemeye yönelik de önemli tedbirler vardır. Bu, gerillanın desteklemesine karşı geçmişte de vardı. Ancak, ayaklanma karşısında yeni genişletilmiş ve genişletirilmiş. Bazı çevreler, bu kararnameye "sansür ve sürgün kararnamesi" diyorlar. Yani ayaklanma, ya da ayaklanma potansiyeli taşıyan, ayrıca gerillaya destek olan kitleler sürgün edilecek, dağıtılacak. Sansürle gerillanın ve ayaklanmanın etkisini tüm halka yayılması engellenecek. Rejim, açığa, sömürgeci psikolojik savaşın ortaya olmayan basına izin vermiyor. Böylece özel savaş Türkiye'de taşırmsı ve genişletimsi oluyor. Mücaddeci eğitim taşıyan her insanı denetim altına almak için yoğun çaba harcıyor. Bu temelde, gerillayı birlikte Kürdistan'da gelişen ayaklanmalarla önlemek ve ayaklanmanın Türk halkına yayılmasını izin vermemek istiyor. Faşist-sömürgeci rejim, halk ayaklanmasının yeni bir itidarı yaygın gündeme getirdiğini ve genel bir ayaklanmanın kendini yıkıma götüreceğini çok iyi biliyor. Sansür, sürgün ve terörle halk sıkı bir denetim altına alıp ayaklanmaya izin vermemek ve gerillayı ezip zayıflatarak devrimci hareketi kontrol altına alma, yani sınırlandıracak devrim tasfiye etmeye çalışıyor.

Ancak, ayaklanma durumuna gelişmiş kitleleri salt bu yöntemlerle denetim altına almak mümkün olmuyor. Kürdistan'da halk kitleleri üzerinde sömürgeçliğin etkileri bitmiş, devlet bir savaş gücü olarak orduyuyla bulunuyor. Mevcut sömürgeci partiler "tabela partiler"dir. Demirel, PKK'nın girdiği yere partilerin silindiyini ve siyaset yapamadıklarını söylüyor. Baş sözde ilerici, demokrat çevreler, mevcut partilerin eridiyinden ve bir boşluk oluştuğundan söz ediyorlar. Bunların hepsi aslında halk kitleleri üzerinde sömürgeci devlet etkisinin bittiğini, kitlelerin devlete ve düzene karşı bir konuma gelişini ve ulusal kurtuluş siyasetimizin kitleler tarafından geniş olarak benimsendiğini gösteriyor. Türkiye'deki böyleci kitleler de önemli ölçüde büyüdük, düzenden umutları kesme ve düzen karşıtlığı büyük ölçüde gelişmiştir. Bu, devrim için genel bir ayaklanma potansiyelini gücünü ortaya koyuyor. İşte böyle bir ortamda, özel savaş çerçevesinde alanda tüm diğer önlemlerle birlikte, peşpeşe bir dizi partiler kuruyor. TBKP, HEP (Halkın Emek Partisi) gibi partiler kuruyor, yeni kurulacak partilerin referansları ortaya çıkıyor. Bunlardan birincisi sözcü sosyalist, ikincisi ise sözcü Kürtçü, yani-Kürt partisi oluyor. Birincisini Türkiye emekçilerine hitap eden önemli öngörüldükten, ikincisini yine Kürdistan'a çeviriyor. Genel Sekreter yoldaşın daha Kasım 1989'da yaptığı belirlemeler, üzerinden alın ay geçmeden hayat buluyor. Peki, bunların 28 Mart Kararnamesini tabakiden ortaya çıkarmaları bir tesadüf mü? Besbelli ki hayı. Ayaklanma öncesi bunların bir kısmı cezaevindedir, bir kısmı ise ağır cezaların tehdidi altında bulunmaktadırlar. Değil parti kurmuş, kendilerinin ne olacakları bile belli değildir. Ancak, artan gerilla eylemliliği ile birlikte Orta Kürdistan'da halk kitleleri ayaklanmaktadır sonradır ki, tıpkı kocabaşığı

olan eski mahkumlar gibi, bunlar da cezadan kurtulacak özel savas partilerinin başı oluyorlar. Faşist-sömürgeci rejim, devrimci hareketi tasfiye edebilmek ve ayaklanma durumunda kitelleri kontrol altına alabilmek için, bir yandan baskı, terör ve katliamların türbülansını uygularken, öte yandan da kitelleri ezmede etkisiz silenen ANAP, SHP, DYP gibi partilerin yerine TBKP, HEP gibi partileri devre sokuyor. Sosyalist ve Kürdî olukların reklamı yapılarak, kiteller bunlar aracılığıyla faşist-sömürgeci düzene bağlanmak isteniyor. Bu yönü cabalar bu kadarla sınırlı da değil. Faşist-sömürgeci rejim, bu alanda da özel timlerini çok çeşitli biçimlerde örgütüyor. Örneğin, Aziz Nesin, İbrahim Selçuk gibiler, sözde alelvekil bayrakçı kaldırarak bununa hiç ilgileri olmadığını halde böyle bir maskeye bürünerek, alve mezhebenden olan halkımızın faşist-sömürgeci düzene karşı direnişin alımkoyma ve büyük bir yalancılıkta, doğuşunu alevi kırım üzerinde gerçekleştiren kemalist düzene bağlamaya çalışıyorlar. Yine, M. Soysal, T. Atav ve D. Ergil gibi profesörlerden oluşan bir tim, Almanya'da iltica sonunlarıya uğramak üzere kurulum KOMKAR adı derneği kendilerine kazanma tartışması yürütmek için Avrupa'ya çıkıyor. Sömürgeci özel savasın amigosu olan gazeteleer bu tartışmaları habire işliyorlar. Belli ki bunları da kazanarak, faşist-sömürgeci rejim, Kürdî cepheyi güçlendirmek ve tamamlamak istiyor. Rejimin benzer çalışmaları çok çeşitli ve hepsi de tamamen ulusal kurtuluş mücadelemizin ve PKK önderliğinin tasfiyesine yöneliktir.

Bu konular çok önemlidir, tüm devrimci ve yurtseverler tarafından çok iyi bililmesi gerekiyor. Yine bu konularda başka ülkelerin deneyileri ile kemalist pratik oldukça öğreticidir. Örneğin, bir Rusya deneyi var. 1905 yılında Rus işçi sınıfı Çarlık despotizmine karşı ayaklandığı sırada legal bir "işçi partisi" kuruluyor. Daha sonraki Stülinin gerici olduğu dönemde faaliyet yürütüyor ve 1908 yılında kapatılıyor. Rus devrimcileri bu partiyi "Rus İşçi Partisi" olarak adlandırıyorlar. Çarlık despotizmi en ağır baskıyla bir yandan işçi sınıfının devrimci hareketini ezirken, öte yandan bu parti işçi kitellerini aldatmaya ve devrimci hareketten uzaklaştırmaya çalışıyor. Yani devrimci hareketi tasfiye etmek amacıyla Çarlık yönetimi tarafından kurdurtulmuş bir parti oluyor. Kürdistan'da Şeyh Said ayaklanmasına karşı uygulamaya konan Takrir-i Sükûn çerçevesinde, daha önce cezaevine konmuş ve "ehliletsizlik" olan TKP üyelerinin cezaevlerinden çıkarılıp Kadro dergisi etrafında birleştirilerek, sosyalist hareketi ve Kürdistan'daki ayaklanmayı tasfiye etmede nasıl kullandıkları çok iyi biliniyor. Bugün yeni Takrir-i Sükûn olarak adlandırılan 28 Mart Kararnamesi çerçevesinde kurdurtulan TBKP, HEP gibi partilerin durumu geçmişte olanlara ne kadar da benzeyiyor. Sömürgeci özel savasın amigosu olmayı reddeden, her türlü basit faaliyetini yasaklayan bir kararnamenin izniyle kurulan partilerin bundan başka bir anlamı olabilir mi? Burada şu hususları da belirtmek yararlıdır. Faşist-sömürgeci rejimin, sola karşı mücadelede, 12 Eylül darbesi sonrası gösterdiği yaklaşım bugün de değişmiştir. 12 Eylül sonrası sosyalist örgüt ve düşünce diye hiçbir şey kabul etmiyor, hepsini faşist terlele cezalandırıyor. O dönem tasfiyeciliği dağılma, parçalanma ve sosyalizmde uzaklaşma oluyordu. Şimdi Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişimi karşısında rejimin bu yaklaşımı ve tasfiyeciliği bu türü boşa çıkmıştır. Şimdi devrimci hare-

kete tasfiye edebilmek için, faşist-sömürgeci rejim, sosyalist ve Kürdî maskeli partiler kurdurtmak ve devrimci hareketi karşı bu düzen partileri dayanarak mücadele etmek zorunda kalıyor. Dolayısıyla, günümüzün tasfiyeciliği örgütlü tasfiyecilik oluyor, sosyalizm ve Kürdî maskeli partilerin faaliyetlerine dayanıyor. Tipki Rusya'daki "Stolipin İşçi Partisi" örneğinde olduğu gibi. Çok açık ki, TBKP, HEP gibi partiler, devrimci hareketi karşı ve devrimci tasfiye etmek amacıyla kurdurtulan özel savas partileridir. Şu gerçeği çok iyi bilmek gerekir: Halk savasına, gerillaya ve halk ayaklanmasına karşı olan, kitelleri düzene karşı mücadele etmekten alımkoyan, kitelleri düzen sınırları içine çekmeye ve düzenin mecinesine, kurullarına umut bağlamaya çalışılan, gerillaya ve halk direnişini geliştirme her türlü anıstır, pratik, parti, bunları kendilerine ister sosyalist ya da Kürdî desinler,

"Kürdistan'da Şeyh Said ayaklanmasına karşı uygulamaya konan Takrir-i Sükûn çerçevesinde, daha önce cezaevine konmuş ve 'ehliletsizlik' olan TKP üyelerinin cezaevlerinden çıkarılıp Kadro dergisi etrafında birleştirilerek, sosyalist hareketi ve Kürdistan'daki ayaklanmayı tasfiye etmede nasıl kullandıkları çok iyi biliniyor. Bugün yeni Takrir-i Sükûn olarak adlandırılan 28 Mart Kararnamesi çerçevesinde kurdurtulan TBKP, HEP gibi partilerin durumu geçmişte olanlara ne kadar da benzeyiyor..."

ister legal, isterse illegal olsunlar, sözle ne söylerse söylenirler, gericiler; halkın kurtuluşuna değil, baskı ve sömürü düzenine hizmet ederler. Böylesi düzenin zıddında zarar görmeleri, cezaevlerinde yatalmaları gibi şeyler de aldatıcı olmamalıdır. İran'da Şahlık monarşisinin zindanlarında onlarca yıl yatıp Şahpur Bahadırı, sonunda devrimci tasfiye etme ve Şahlığı yaşatma görevini üstlenmiştir. Demek ki, bugün zindanlardan çıkarılarak parti kurdurtulanlar, sadece bugün devrimci tasfiye etme çalışması ile kalmayacaklar, belki de halkın egemen hale gelme döneminde kemalist-faşist düzeni ayakta tutmanın son yöneticileri de olacaktır. İşte bunların rolü böyle kapsamlı ve etkisiz kılınmaları gelecek açısından da bu denli önemlidir.

Faşist-sömürgeci rejim, devrimci hareketi yönelik kontrol ve imha politikasında, bu temelde sonuna kadar ısrarındadır. Özel savasla başarılı olabileceği midir? Başka bir deyişle, Türk sömürgeciliği ile Kürdistan halkı arasındaki mücadeleye, Türk özel savası sonucu belirlenecek bir etken midir? Bu soruya mutlaka bir kesinlikle hayır diyoruz. Ulusal kurtuluş mücadelesinin halk ayaklanmasına düzene varmış olması, bir gerçeği kesinlikle ortaya çıkarıyor. Gelişen ve yaygınlaşan gerilla ile halk ayaklanmasını, mücadeleye insanlığın devrimci hareketi, PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesinde olduğu gibi tartışması yüzüne koyuyor. Her dönemde bütün gücünü harcamaş olmasına rağmen, partinin oluşumunu, gerillanın şekillenmesini ve halk ayaklanmasının doğuşunu engelleyememiş olan bir sömürgeciğin aynı yöntemlerle ayaklanan

halk karşı belirlenmiş sonuç alamayacağı mümkün değildir. O halde, belirlenici olan nedir? Belirlenici olan, devrimci hareketin ve mücadelesinin kendisidir; halk savasının örgütlenmesidir, yönetilmesi ve yürütülmesidir; yapılan örgütlenme çalışması ve uygulanan taktikleridir. Yani öncünün görevlerini yerine getirip getirememesi, halkı doğru ve yeterli savasçıya savaslandırmamasıdır; sonucu belirleyecek olan PKK çizgisinin uygulanma durumu ve düzeyidir. Devrim zafarında, yenilgisini de doğuracak olan gerçek budur; artık sömürgeci özel savasın belirlenici olabileceği rolü yoktur. Halk ayaklanmasını bu gerçeği kesin olarak ortaya çıkarıyor. Burada esas konumuzda, hareketimizin ve mücadelemizin taktik önderlik sorununa, örgüt çalışması ve yetkin eylemlik sorununa geliyoruz. Devrimimiz ve halkımız için canalici önemde olan bu sorun, öneminden hiçbir şey kaybetmediği gibi, halk ayaklanmasına hem daha yakıcı hale gelmiş, hem de çözüm olanaklarını çok daha büyük oranda ortaya çıkarmıştır.

Çok iyi bilinir ki, hareketimiz ve mücadelemiz açısından bu konu, yeni ortaya çıkan bir şey değildir. Yıllardan beri Partimiz bu sorun üzerinde durmuş, bu konuyu düzensiz aydınlatmaya ve sorunun çözüm yollarını göstermeye çalışmıştır. Parti Önderliğinin ve tüm Partinin, taktik önderlik konusunda, örgütlenme ve mücadele görevleri üzerinde çok kapsamlı açıklamaları, çok zengin bir deney ve tecrübe birikimi ve yaratılan önemli gelişmeler vardır. Parti Önderliğinin yukarıda aktardığı gibi belirmeleri bile konuyu yeterince aydınlatıcı niteliktedir. Parti, Cephe ve Ordu örgütlenmesi üzerine en geniş teorik açıklamaları yapılmış, yöntemlerlik geliştirilmiştir; yine her türlü kitellesi örgütlenmenin açılımı yapılmıştır; örgütlenme çizgimiz ve örgütsel çalışma tarzımız son derece açık ve nettir.

Bütün bu konularda tek sorun, bunların pratikte gerçekleştirilmesidir, sorunumuz pratik çalışması sorundur. Partinin, gerillanın ve cephenin örgütlenmesinde konusunda çok önemli pratik başarılar vardır. Özellikle ki, burada bütün bunlardan söz etmeyeceğiz; böyle bir şey hem gereksizdir, hem de bunu yapacak ve yeni bir şey ortaya koyacak durumda değildir. Burada sadece ayaklanmanın ortaya çıkardığı bazı yeni durumlar, olanakları ve daha çok önem kazanan bazı görevlere dikkat çekmeye çalışacağız. Her ne kadar, ayaklanma koşullarında da kapsayacak tarzda örgütlenme ve mücadele görevleri aydınlatılmış olsa da, ortaya çıkan pratik durum, başlayan halk ayaklanmasını yepyeni bir düzeye çıkarıyor. Bu, mücadelemizin, tuki partinin doğuşu gibi, gerillanın doğuşu gibi yepyeni bir aşamasının, düzeyinin başlangıcıdır. Bu nedenle, kendine özgü sorunları, yaratdığı olanakları, özgül örgütlenme ve mücadele görevleri vardır. "Doğru" da siyasal boşluk oluştu" diyerek eteklerde herkes Kürdistan'a hücum etmekte. Gerçeği böyle olmadır; bir, boşluğun değil; yer bir siyasal yapının, örgüt düzenin, sömürgeciliğe karşı ulusal bağımsızlık ve halk demokrasisi isteminin gelişmekte olduğunu görüyor. Bu nedenle, her Partili, halk ayaklanmasını gerçeni, ayaklanma üzerine marksiz-leninist bilimi, başka ülkelerin pratik deneylerini olanaklar ölçüsünde tekrar tekrar incelemelidir; Kürdistan'daki pratik deneyi irdelemeli, ortaya çıkan durumu kapsamlı olarak tahsil etmeli, örgütlenme ve mücadeleye görevlerini bu temelde yetkinleştirmelidir. Kürdistan'ın çok geniş bir kesiminde kiteller ayaklanarak yeni bir mücadele sayfası açmıştır. Bu, etkisi

Türk halkını bile kucaklayan çok muazzam bir siyasal bilgilendirme. Kitellerde birbirine güven ve dayanışma, insanlarımızın kendinin ve birleşen halkın gücüne inanç ortaya çıkması. Bazıları "korku duvarının aşılması" diyorlar. Bu muazzam bir örgüt potansiyeli ve örgütsel olanak demektir. Kiteller siyasal bilince ulaşmış; bir yılınasıl çıkış halinde örgüt ve eylem alanında kırmıştır. Kürdistan'daki halk ayaklanmasını, dünyanın her ülkesinde örneği bulunamayacak nitelikte bir bilinciyle eylemin ürünüdür, yıllardır sürdüren örgüt çalışmasının ve mücadelesinin bir sonucudur, bunda kendiliğindenlik unsuru hemen hemen hiç yoktur, tam tersine tamamen bilinci ve örgütlü bir çabıyla hazırlanması ve yaratılması vardır. Bu, büyük gelişmeleri başlatan bir hareket ve önemli siyasal sonuçlar yaratacak bir kuvvet demektir. Bu nedenle, mevcut başlangıcın büyütülmesi ve siyasal sonuçlar doğurması yolunda geliştirilmesi gerekir. Bu asla çekinilmemesi ve başarılması gereken bir görevdir. Burada örgüt zayıflığı veya öncünün hazırlıksızlığı diye bir şey yoktur. Onbeş yıllık parti hazırlığı, altı yıllık gerilla pratiği, örneği az bulunur bir öncülük yapı demektir. Mevcut önderlik, her türlü siyasal gelişmeye kaldırılabilirlik bir düzeye ulaşmıştır. Kiteller de bu önderliğe istediği karşılığı vermeye başlamıştır. O halde, sorun, bu kitellerin en geniş ve gelişmiş tarzda örgütlenmek, yürütmek ve savasçırmaktır. Ayaklanma kitelleri daha çok örgütlenme ve daha yoğun savasçırmaları yollarını bulmak ve bunu başarmak gerekir.

Bazıları, halkı olarak, Kürdistan'daki halk ayaklanmasına "intifada" diyorlar ve Filistin halkının ayaklanmasına benzetiyorlar. Birbirlerine yakın olan ve benzer konumu paylaşan iki halkın ezmanaları hareketlerinin de önemli benzerlikler arzemesi elbette oldukça doğaldır. Hatta önemli ölçüde birbirlerinden esinlenmelerine de vardır. Bunlar, aralarındaki on yıllık dayanışmanın doğu sonuçlarıdır. Ama, bunlara rağmen

"Kürdistan'daki halk ayaklanmasını, dünyanın hiçbir ülkesinde örneği bulunamayacak nitelikte bir bilinciyle eylemin ürünüdür, yıllardır sürdüren örgüt çalışmasının ve mücadelesinin bir sonucudur, bunda kendiliğindenlik unsuru hemen hemen hiç yoktur, tam tersine tamamen bilinci ve örgütlü bir çabıyla hazırlanması ve yaratılması vardır. Bu, büyük gelişmeleri başlatan bir hareket ve önemli siyasal sonuçlar yaratacak bir kuvvet demektir. Bu nedenle, mevcut başlangıcın büyütülmesi ve siyasal sonuçlar doğurması yolunda geliştirilmesi gerekir. Bu asla çekinilmemesi ve başarılması gereken bir görevdir..."

men, Filistin'deki ve Kürdistan'daki halk ayaklanmalarının çok önemli farklılıklarının da bulunduğunu bir gerçektir. Filistin ayaklanmasını çoğunluk dışardan etkilenmenin bir sonucu olarak, Kürdistan'daki halk ayaklanmasını tamamen Kürdistan'daki mücadelesinin ve altı yıllık kesintisiz süren bir gerilla savasının sonucu

olarak ortaya çıkmaktadır. Yine Filistin ayaklanmasını diplomasi ile bazı siyasal sonuçlar almayı hedefleyen bir stratejiye bağlı iken, Kürdistan halk ayaklanmasını tamamen siyasal iktidarı hedefleyen, bağımsızlık ve demokrasi sorununu çözmeyi amaçlayan bir halk savası stratejisine sahiptir. Bu farklar çok, pek çok değildir. Filistin ayaklanmasının siyasal iktidarı sorununu çözmek gibi bir niteliği ve amacı yoktur. Bu nedenle yıllardır belli bir tempo sürüyor gitmektedir, biçimleniş ve araçları tamamen bu niteliğe sahiptir. Kürdistan'da ayaklanma olayına bu biçimde bakmak ve böyle ele almak çok büyük bir yanlış ve tehliktedir. Bu bakış, PKK çizgisine tamamen terstir ve bunun her görüntüsü bir sapma özelliği taşır. Ayaklanma sorununda tasfiyeciliği yaşamak en çok bu biçimde ortaya çıkabilir. Kürdistan'da halk ayaklanmasını, gerilla ile ortaya çıkan, yerel ve bölgesel biçimlerden genel ayaklanmaya doğru sürekli büyüme özelliği taşıyan ve devrimci zafere götürme gücüne sahip olan bir olaydır. Dolayısıyla biçimleniş ve kullandığı araçları daha çok çeşitli olacaktır; yerelden genele, yine en bastı protestodan silahlı başkaldırıya kadar çok çeşitli biçimlerde ortaya çıkıp gelişme gösterecektir. Marksiz-leninist örgütleyici, siyaset ve savas bilimine göre, ayaklanmaya oynanmaz; bir kez başlanıyorsa mutlaka sonuna kadar gitmek ve küçük de olsa günlük başarılar kazanarak daha geniş kitelleri eyleme çekmek gerekir. Kuşkusuz bütün Kürdistan için de genel olarak doğrudur. Fakat marksiz-leninizmde ayaklanma özretisi, daha çok genel ayaklanmaya, doğuşuyla birlikte iktidarı sorununu çözmeye yönelik kısa süreli ayaklanma durumuna dayanır. Bu tür ayaklanma deneylerinin incelenmesi olmuş ve böyle bir bilgi birikimi biriktirmiştir. Kürdistan'da halk ayaklanmasını olayı elbette bundan farklıdır. Kürdistan'da halk ayaklanmasını, uzun süreli halk savası stratejisinin temel eylem biçimlerinden biridir, tamamen bu stratejiye bağlıdır; gerilla savasının bir ürünü olarak ortaya çıkmaktadır; Kürdistan'da ayaklanma gerilla savasına içiçe gelişen, gerilla ile hazırlanan ve sonuçta gerillaya besleyen, günlük süren gerilla savasına birbiriye bağlanan, yerel ve bölgesel biçimlerden genele kadar gelişme gösteren bir olaydır. Kürdistan ve Türkiye koşullarının ortaya çıkardığı ve PKK tarafından yıllarca önce formüle edilen ayaklanma çizgisi boyundadır. Elbette ülkemizin özgü koşullarının yaratığı bir durumdur bu ve bu konularda yaratıcı olmak gerekir. Yine, özellikle yeni-sömürgeci koşullarında devrimlerin pratik deneylerini incelemek, düşünceyi geliştirmek açısından yararlıdır. Küba ve Vietnam pratikleri, gerillada olduğu gibi, ayaklanma sorununda da daha yoğun incelenmelidir. Yakın dönemde Nikaragua ve İran gibi ülkelerin pratik deneyleri vardır. Sonuç ve nitelik itibarıyla tamamen ters yönde olsa da, günümüzde Doğu Avrupa ülkelerinde yaşanan kiteli hareketler, özellikle askerî pakt içinde olan siyasal iktidarı yakılabilmesi çerçevesinde oldukça öğreticidir. Bütün bunlar dikkate alınınca, faşist Türk sömürgeciliği gibi bir despotizme karşı yerel ve bölgesel ayaklanmaları genel ayaklanmaya vardırarak ve ayaklanan kitellerin varoluşuna bu despotizmi yerli bir etnek günümüzde tam da yapılmış gereken bir şey ve en devrimci bir tutum olmaktadır.

Kürdistan'da gerilla ve ayaklanma düzeye ulaşan halk savasını günümüzde eylemlik açısından da incelemek gerekir. Ayaklanma, günlük eylem ve kesintisiz süren bir mücadele,

saldırı demektir. Halk savaşı stratejisine bağlı olunca, gerillaıyla birlikte ve iççe gerilla, bu sürekliliği sağlamaktadır. Gerilla ya da temel bir örgüt değildir. Nusaybin ve Cizre ayaklanmasıyla başlayan süreçte gerillanın bu role ulaşığı ve ayaklanmaya denk düşen başarılı bir günlük eylem özgülü tutturduğu gözlenmektedir. Günün en az on olayın meydana geldiğini, bazı günlerde ise bunun otuz, kırka kadar yükseldiğini bizzat düşmanın kendisi söylemektedir. Gerçeğin bundan çok daha fazla olduğunu ve eyleme başaran oranının yükselmesi bulunduğunu kabul etmek gerekir. Bununla birlikte alınırsa, gerilla eylemliliği üzerine fazla söylemek bir şey olmadığının görülür. Gerilla savaşı üzerine her türlü değerlendirmeye zaten yetkin biçimlerde yapılmış ve gerekli planlamalarla kavuşturulmuştur. Parti Önderliğinin yukarıda aktardığımız değerlendirmesi de gereken hedefleri göstermektedir. Daha 1990 baharında halk ayaklanmasına kavuşunca ve ayaklanma ile beslenen düzeye gelince, gerillanın mevcut hedefleri de aşması için olanaklar arması demektir. Bu nedenle daha ileri hedeflere ulaşmayı da goze almak ve bunun için çıkışmak gerekir. Kasaba ve kentlerdeki kitle eylemliliği, henüz bazı bölgelerde sınırlı da olsa, hareketi çok çeşitli mücadele biçimlere zenginleştirme belli bir sürekliliğe kavuşturmuştur. Bu hareketin ve mücadelenin dev bir atılımı yapması için çok büyük bir başarıya ulaşmıştır. Kitlelerin en basit isteklerinden, kin ve ofenderinden yola çıkarak, silahlı bastı gösterilerden çok sıkılaşmalarına kadar yerel ve bölgesel kitle eylemleri düzenlemek, sürekli bir eylemlilik içinde kitleleri eğitmek ve daha ileri düzeylerdeki ayaklanmalara doğru kitleleri yürütmek bu dönem için uygundur. Kırdaki gerilla ve kentteki kitle eylemlerine birlikte, silahlı eylemler kentlere de taşınmak ve işkenceci-sömürgeci canilere bu alanlarda da rahat çalışma olanığı vermemek, sanırım dönem açısından büyük önem taşır. Bu alanda önemli bir eksiklik yaşanmış gözlenmektedir. Elbette içinde bulunduğumuz dönemde kitle eylemleri ayrı, şehirdeki silahlı eylemler ayırır ve birbirlerine karıştırmamak gerekir. Fakat, Kürdistan ve giderek Türkiye şehirlerinde uygun hedeflere yönelik silahlı eylemler hem mümkün, hem de önemlidir. Ayaklanma bu tür mücadele açısından da büyük olanaklar ve çok elverişli ortam yaratmıştır. Şehirler, sömürgeci özel savaş için bir tür cephe genişliği taşımaktadır. Zaten gerilla mücadelesi de, düşmanın cephe gerisinde yürütülen bir savaş değil midir? Böyle bir eylemlilik düşmanın cephe gerisini sarsacak, onu büyük bir korku içinde sokarak çalışma olanaklarını daraltacak ve böylece gerillanın ve ayaklanmanın gelişimi için muazzam bir hizmetine yerine getirecektir. Eylem kapasitesini bu yönde de geliştirilmeli, dönemi büyük başarılarla kazanmak için yararlı olacaktır.

Ayaklanma, en geniş kitlelerin topyekûn örgütlenmesidir. Kitlelerin ayaklanma durumu gelişmesi, devrimi siyaseti bu düzeye benimsemesi bulunması, örgüt çalışması için iyi bulunmaz bir ortam ve olanak demektir. Böyle bir ortamda, insanlara, kitlelere, devrimi siyaseti benimsetmek bunun propaganda yapma için değil, onları örgütlemek ve eyleme seferber etmek için gidilir. Böyle yapmanın her anlığı ve pratik, Parti çizgisinden bir sapma, tutum bakımından da gerçeğe dönük bir mücadele özelliği taşır. Bu dönemde devrimi çalışmanın mihnet taşı, temel görevi örgüt çalışmasıdır. Parti, örgütlenme ve örgüt

"Partinin ve gerillanın örgütlenmesinde şu tür sorular sorulabilir: Kimler Partiyeye alınmalı? Kim iyi bir gerilla olabilir? Bu tür sorular anlamlandır, çünkü Parti örgütü ve gerilla içine alınmanın birçok kısıtları vardır, herkes bu tür örgütler içine alınmaz. Fakat, ayaklanmada benzer sorular sorulamaz, kimleri ayaklanma içine katmalı denilemez. Halk ayaklanmasında herkesin, halk ayaklanmasında herkese yer vardır ve ancak böyle olduğu zaman ayaklanma ayaklanma olabilir ve gelişebilir. Lenin, delilerin, serserilerin bile ayaklanmaya katılmaları gerektiğini söylüyor..."

çalışmasını teorik düzeye en ayrıntılı bir tarzda açıklamış, çok çeşitli biçimlerde tüzümler ve yönetmelikler kavuşturmuş, bu konuda çalışmalar ve hedefler planlanmıştır. Parti çekirdeklerinin örgütlenmesi, bu açıdan işbölümü ve özellikle şehirler için gizlilik sorunu haddinden fazla ayrılmıştır. Yine Halk Ordumu örgütlenmesi, Cephenin ve ona bağlı işçi, köylü, gençlik, kadın, esnaf vb. kitleler birliklerinin örgütlenmesi, bunların teorik izahı, program ve yönetmelik kavuşturulması bizde de etkin tarzda yapılmıştır. Elbette bunların yinelenmesi anlamış ve gereksizdir; sorun bu değildir, sorun bunların pratikte gerçekleştirilmesi ve örgüt çalışmasının pratikte ustaca yapılmasıdır. Her yerin, her sorum durumun özelliklerine uygun örgütlenmelerin pratikte o yere ve duruma oturtulması ve böylece insanları eyleme seferber edmesidir. Bunlar

ve tanınması, bu temelde durumlara göre cephenin ve kitle birliklerinin temel örgütlerine alınması veya gerillaaya katılması, daha da gelişmeye adanmış geliştirilerek Parti çalışmalarında görevlendirilmesi... Kasaba ve şehirlerdeki örgüt çalışmaları, geçmişte izah edilmiş olanlarla birlikte ayaklanma döneminde işte böyle bir gelişme göstermiştir.

Başlayan halk ayaklanmasında, kentlerde çok çeşitli kesimleri ulusal kurtuluş mücadelesine katılmak istekli hale getirmiştir. Sömürgeçliği geriletmiş ve çok çeşitli örgütlenme biçimlerini olanaklı kılmıştır. Çeşitli yollar, memur vb. çevreler, durumlarına uygun bir örgütüllüğe mücadele katılmak istemeleridir. Gizli örgütlenme yanında, giderek çeşitli biçimlerde yarı-legal, legal örgütlenme olanakları da geliştirilmiştir. Her kesimi durumuna uygun bir ör-

çok çeşitli örgüt ilişkileri içine almak ve örgütü hale getirmek fazla zor değildir. Bu konular değerlendirilince, Parti Önderliği, şunları belirtmektedir:

"Birçok yarı-gizli biçimler orada söz konusu olacaktır. Hiç sıyasa amaçlı olmayan örgütler, başta orak ekonomisi bir fon, bir dayanışma derneği önemli bir iş de gelişebilir. Aile örgütleri yararlı olabilir. Bütün bunlar fabrika temelinde de olur; okullar, mahalleler, hatta göçmen işçiler temelinde de olur. Kısacası, nerede kitle orada örgüt ilkesine göre her yere ulaşılır. Halk örgütüllüğü bir sanattır. Halk birliklerini geliştirmek, bir gerilla geliştirmeye, bir çekirdek örgütlenmesini geliştirmeye benzer. Konumu birleş legal olan, gizli ve açık çalışmayı iyi becerebilen, 'düzenin kurumudur' diyerek sektörlüğe düşmeyen, gerektiğinde düşmanın istihbarat örgütüne bile çalışması ve çalıştırması bilen, sıyaseti hiç ilgisiz olmayan bile hem de onlara larketmeden örgütleyip yönetmesini bilenler çok yararlı iş yaparlar. Başvayı bir işsizler yığınınca, onları ilgilendiren birçok nedenle yaklaşarak, sevilyenlere göre onları biraraya getirebilir. Hemen 'PKK'nin ilkesi' budur, kabul et ve örgütlen' demek şart değildir. Hayır, buna hiç gerek yoktur. Küçük bir haksızlık, daha basit bir istek, bir abahpavaşlık bile bu iş için araç kullanılabilir." (Serxwebûn, Nisan 1989 sayıs, sayfa: 19)

Halk ayaklanmasında, herhangi bir mücadele biçimi değil, iktidar sorunu gündeme getiren ve çözüme güdülen olan bir mücadele tarzıdır. Ayaklanmanın başlaması, gündeme siyasal iktidar sorununun gelmesi demektir, yönetilenin artık eskisi gibi yönetemediklerini, yönetilenlerin eskisi gibi yönetilmeyi kabul etmediklerini ve yeni bir siyasal yönetim tarzı istediklerini ifade eder. Kürdistan'da halk ayaklanmasında, her ne kadar halk savaşı stratejisine bağlıysa da, bu demek değildir ki onlarca yarı-iktidar sorunu daha hiçbir yeni durum yaratmadan ayaklanmalar sürüp gidecektir. Hayır, halk ayaklanmasının başlamasıyla birlikte artık sömürgeçlik karşıtlığına bağlımsız ve demokratik iktidar gündeme gelmiştir. Bu durum, ikli iktidarın uç vermiş biçimde zaten daha önce de gündeme gelmiş, gerillaıyla birlikte yeni iktidarın ilk biçimleri belirlemiştir. Şimdi, ayaklanmayla birlikte yerli ve büyük düzeylerde halk iktidar güncel bir olay ve örgütlenmesinden gereken bir görev haline gelmiş, ulusal düzeyde halkın iktidar olma sömürgeçliği karşı kendini dayatmıştır. Her yerli ve bölgesel ayaklanma bu düzeylerde halk iktidarını dayatıp getirecektir ve genel çözümlü olarak ilerletecektir. Bu nedenle, halk iktidarının aygıtları olarak halk komitelerinin köylerde, kasabalarda ve şehirlerde örgütlemek görevi, devrimi çalışmamızın ve örgüt faaliyetimizin en temel yanlarından biridir. Halk komiteleri, halkın başmızsız ve demokratik yaşamını düzenleyen, savaşı ve ayaklanmayı örgütleyip yöneten organlardır. Kırsal alanda bu organlar daha şimdiden geniş ölçüde egemen organlar olarak işlevi görülmektedir. Kasabalarda ve kentel

"Ortadoğu'da siyaset çoğunlukla saraylarda ve ordu içinde olmuş, temel siyasal değişiklikler darbelerle ortaya çıkmıştır. Son olarak Filistin halk ayaklanmasında da tasfiye olmuş silahlı mücadele üzerinde ortaya çıkmış olan bir harekettir ve tamamen bu durumun özelliklerini bünyesinde taşımaktadır. Yakın geçmişte meydana gelen bir hareket olan İran halk ayaklanmasında, belki de Ortadoğu tarihinin en görkemli halk hareketidir. Bu hareketin deneyini incelemek, tecrübelerini ortaya çıkarmak ve bunlardan yararlanmak bizim için de son derece önemlidir. Şahlığı yikan başkaldırı, Kürdistan'daki halk ayaklanmasında için, birleşik bakımdan öğretici derslerle, deney ve tecrübelerle doludur..."

önceki koşullarda da vardı ve biliniyor. Fakat, ayaklanma olayı örgüt çalışması açısından da yeni özellikler yaratmıştır, bunların tam olarak görülmesi ve uygulanması gerekir.

Partinin ve gerillanın örgütlenmesinde şu tür sorular sorulabilir: Kimleri Partiyeye almalı? Kim iyi bir gerilla olabilir? Bu tür sorular anlamlandır, çünkü Parti örgütü ve gerilla içine alınmanın birçok kısıtları vardır, herkes bu tür örgütler içine alınmaz. Fakat, ayaklanmada benzer sorular sorulamaz, kimleri ayaklanma içine katmalı denilemez. Halk ayaklanmasında herkesin, halk ayaklanmasında herkese yer vardır ve ancak böyle olduğu zaman ayaklanma ayaklanma olabilir ve gelişebilir. Lenin, delilerin, serserilerin bile ayaklanmaya katılmaları gerektiğini söylüyor. Ve gerçekten de önemli işler yapılabılır, en azından sömürgeci yasakları ihlal etmek, sömürgeci işlemleri uğraştırmak gibi hususlarda bunlara bile iş yaptırılabilir. Halk ayaklanmasında örgüt çalışmasının kapsamı işte böyledir. Halkın ayaklanma birliklerinin örgütlenmesinde günlük, saatlik bir iştir, bir örgütü günde birçok ayaklanma birliği örgütleyerek bir kitle eylemini hazırlayabilir. İnsanlar, bölgesel dönemlerde daha çok kitleli eylemler içinde eğitilir ve tanınırlar. Her fırsatta kitleseyleyebilir, bunun için ayaklanma birliklerinin örgütlenmesi, böyle bir mücadele içinde insanların eğitilmesi

gütlülüğü içine almak ve sömürgeçliği karşı mücadele etmek tek doğru devrimci tutum ve temel görüldür. Sömürgeçliği karşı olmak ve ulusal kurtuluş mücadelemize hizmet etmek koşullu her türlü örgüt ilişkisi ve biçimi, ne kadar gevsek ve legal olursa olsun, önemli hizmetler yerine getirebilir ve temel alıp uygulamaya gereken bir yaklaşımdır. Dernek, sendika, kooperatif gibi örgütler kurmak veya var olanları güçlendirmek, insan hakları veya başmızsız gruplaşmaları gibi yarı-siyasal legal oluşumlar yaratmak, uygun koşullarda yapılması örgütlenmemizi gerektirir. Lenin, bunlara, partiye yaslanan örgütler diyor. Ve mümkün olduğu oranda geliştirilmelerinin gerektiğini söz ediyor. Gelişmeler öyle gösteriyor ki, Kürdistan'da bu tür koşullar giderek daha çok olgunlaşmıştır. Faşist-sömürgeci rejim, HEP gibi dernekler kumandaları partiler kurdurtarak, dil serbestliği tanıyarak başmızsızlık ve özgürlük hareketi-bizden kitleleri uzlaştırmak istiyor. Biz de, böylesi örgütlenmeler geliştirmeliyiz ki, kitlelerin düşmanın peşine takılması önleyebilmeli, sömürgeçliğin bu tür oyunlarını da başarıyla etkisiz kılabilmeli. Bu konu, güncel planında oldukça acil ve önemli hale gelmiştir, bu nedenle pratikte bir an bile geç kalmamak gerekir. Kaldı ki, kitleleri örgütlenme biçimi bizde çok çeşitlidir, eğer biraz yaratıcı olursak kentlerin geniş kitlelerini

alanda da sömürgeci yönetim işlevi kılınıncıya bu organları işlevi ve egemeliliği güçleştirir. Birçok yerde kitleler sömürgeci yönetimi tamamen dışlamış ve ondan kopmuştur. Bu tür yerlerde sömürgeci ordu varlığını sürdürse de, halkın yaşamını ve savaşımını halk komitelerinin yönetimine kavuşturmak hem mümkün, hem de gereklidir. Bu, tamamen pratik örgüt çalışması sorunudur. Ve örgütsel faaliyetimizi bu temelde geliştirmek vazgeçilmez bir görev durumundadır.

Parti Önderliği, daha 1989 yılı sonunda, 1990 yılının hedeflerini çizerken, 'her şey yeniden düzenlenmek esastır' belirlenmesini yapıyor. Bu belirlenmenin anlamı ve önemi Newroz ayaklanmasında ile çok daha net olarak açıkça çıkmış ve gerçekleştirilmesi acil ve hayati bir durum kazanmıştır. Şimdi mücadelede bir partiyi oluşturma mücadelesi, öncünün savaşı düzeyinde bir gerilla oluşturma mücadelesi değildir; hayır, bunlar gerçekleştirilmiş ve halkın ayaklanmalarına sürecine girilmiştir. Dönemin özelliklerini iyi kavramak ve işbölümünün dönem görevlerine uygun olarak geliştirmek gerekir. Bu nedenle, gerilla savaşımını tamamen veya büyük çoğunlukla Parti kadrolarına dayandırmak ve öncünün savaşımlı niteliğinde tutmak ayrıca gereklidir; gerilla ayaklanma kitlelerin gücüne dayandırmak, yeni savaşçılara beslemek, Parti kadrolarını gerilla savaşımını yönetmek görevli olanların dışında bünyeli örgüt çalışmasına seferber etmek gereklidir. Parti Önderliği, büyük bir öngörüyle önceden gereken belirlemeyi yapmış ve görevi ortaya koymuştur. Bütün Parti organlarının buna göre zamanında kendini yeniden düzenlemesi, mücadelenin ve görevlerin gelişimine göre işbölümünü etkinleştirilmesi ve Parti gücünün en iyi bir tarzda çalışır hale getirilmesi zorunludur.

Ülkemizin ve bölgemizin tarihi, sonuç veren halk hareketleri deneyim bakımından son derece zayırdır. Zaman zaman çeşitli biçimlerde ayaklanmalar ortaya çıkmışsa da, bunlar başarıya ulaşmamış ve önemli siyasal sonuçlar yaratamamışlardır. Ortadoğu'da siyaset çoğunlukla saraylarda ve ordu içinde olmuş, temel siyasal değişiklikler darbelerle ortaya çıkmıştır. Son olarak Filistin halk ayaklanmasında da tasfiye olmuş bir silahlı mücadele üzerinde ortaya çıkmış olan bir harekettir ve tamamen bu durumun özelliklerini bünyesinde taşımaktadır. Yakın geçmişte meydana gelen bir hareket olan İran halk ayaklanmasında, belki de Ortadoğu tarihinin en görkemli halk hareketidir. Bu hareketin deneyini incelemek, tecrübelerini ortaya çıkarmak ve bunlardan yararlanmak bizim için de son derece önemlidir. Şahlığı yikan başkaldırı, Kürdistan'daki halk ayaklanmasında için, birleşik bakımdan öğretici derslerle, deney ve tecrübelerle doludur. Silahlı çok az kullanılan ve büyük ölçüde nefeslerine dayanan İranlı milyonlar, ABD'nin Ortadoğu'daki bir numaralı jandarması olan Şahlık despotizminin bile gerçeği kırarak bir despotizm olan ve ABD'nin ve NATO'nun Ortadoğu'daki karakolu durumunda bulunan faşist Türk sömürgeçliğini yerle bir etmek de, siyasal ve silahlı ayaklanma esastır olacaktır. Zaman bu yönde işlenmektedir ve yakın gelecek bu eylem görkemli gücüne dolu geçecektir.

nasıl şahadete yürüyeceğini gösteren kursundur. Kısacası bu, her türlü boyun eğmeçliğe, köleliğe, sahte yaşama rest çeken ve Kürdistan'da PKK militanlığında ifadesini bulan yeni insan tipi ve kişiliğinin doruğa çıkmasıdır. Evet, atılan ilk kurşunla, kıyamet koparcasına bütün silahların konuşulmasına geçildi. Saatler geçmesine rağmen düşman, kahraman komutanları bastırıyor ve büyük merkezlerden durmadan kuvvet takviye ediyor. Havan topu ve helikopterler bombardımanı da dahil, düşman bütün gücünü ve teknoloji kulluğunu ama isabetli gerilla namurlarını susturuyor. Düşman büyük haykırıyor, militanların kahramanca direnişleri ve darbeleri karşısında güçlerini geri çembere tutarak bombardımanla sonuç almaya çalışıyor. Gerillaların içinde bulunduğu ev toz-duman içinde yaşayarak yaşıyor ama her şeyi nat aralıksız çalışan namulur susturuyor. Çünkü, gerilla komutanları çok soğukkanlı ve kimse kurtulmaya da yetenmiyor, herkes daha uzun süre dayanabileceği bir siper peşinde, bunun için düşman kolay kolay isabet tutturamıyor ve çarpışmaya uğruyor, düşmanın bombardımanına ağır ağır vermesi de bundan kaynaklanıyor.

Düşman askerlerinin çil yavruları gibi kaçışmaları ve bağırılmaları gerillaları keskinlikle daha da neselendirir. Ve kesin **Avares** yoldaş bütün kınını namulardan kusuyor. Zaten daha sınırdayken 3 askerin öldüğü bir çatışmada, "*Birakin ben yürümeği söğütayım*" dememiştir. **Delil** yoldaş, kesin askeri yeteneğini konuşturuyor. O, askeri yeteneği ve soğukkanlılığı daha yurdusunda inhanetçilikten hep sağ orakken kazanmıştır. Sözünün eri, ihanet ve alımlığın baş düşmanıdır. İşte şimdi direkt düşmanla karşı karşıyadır ve bütün becerisini sergiliyor. **Bozan** yoldaş, atılan ve olgun kişiliğiyle kesin hedefini tam tutturmak için bütün gücünü ortaya koyuyor. Çünkü, ölçülü davranış ve ölçülü atış O'nun doğal yeteneğidir. O sarsılmaz kararlılığı ve hücum ruhunu, dayandırdığı siperinde namulardan çıkan mermiyle dile getiriyor. **Davut** yoldaş, kesin, 12 yıllık devrimi yaşamın bütün tecrübelerini son kez konuşturuyor. Vazgeçilmez halk önderliği vasıflarını, doğal olgunluk ve soğukkanlılığıyla birleştirerek, girdiği yüzlerce çatışmanın eni tecrübesiyle keskinlikle düşmana kahredici darbeler salıyordu. O, yaptığını işin çok iyi bilincindedir; tarife mal edeceği bu direniş, dört can yoldaşın kanı pahasına da olsa, PKK militanlığını yenilmez iradesini gösterecekti düşmana ve bununla içinde bulunan tarihi devrimi nömenemik ilk tırmanış admini atarak direniş, saldırgan ve isyana bir çağrı yapacaktı. Bunun için de, gez-gör-arpacığa her baktığında, bütün hürriyeti konuşturuyordu, konuşturulmuş ve daha da konuşturacaktı.

Zaman ilerledikçe sloganlar arasında siper olan ev, darbeler karşısında yavaş yavaş yıkılıyor ve yıkılış daha güçlü slogan ve atışlarla karşılanıyor. Düşmanda büyük kayıplar ve panik vardı ama korkusuz kahramanlar da kurşunları biriktirip azalıyor. Tam sekiz saat siddetli çatışmaya geçiyor; artık saat 14.00, tarih 4 Ocak 1990. Gerillanın özgürlük kursunları da bu noktada kendilerini birlikte ölümsüzleştiriyor. Daha başka mekânlarda daha da görüşmek, daha da sarıscı olmak ve halkla bütünleşerek der bir güce dönüşmek için nöbet değişiyor. Bu direniş kaleleri birleşen direniş kalelerini keşifletiriyor, ölümsüzleştirerek büyüyor; bütün halk sarıyor ve artık Kürdistan'da her yöre bir direniş kalecinin dönüşüyor.

Tarihin bu döneminde bu en güçlü direniş halkasını yaratanların başında **Davut (Ahmet GÜDEN)** yoldaş gelir. **Davut** yoldaş, 1970'li yıllarda Hareketimizin Mardin bölgesinde hızla geliştiği partileşme sürecinde ulusal kurtuluş düşüncesine tanıştır. Mardin'in Denk ilçesinde oldukça yoksul bir ailesi olan **Davut** yoldaşın ailesinin de sınıfsal karakterinden ötürü, geçmişi dayanan derin yurtsaver özellikleri mevcuttur. Ailesinin bu özelliği geçmişte ikel-milliyetçilikle yürümesine neden olmuştur. Ancak ulusal kurtuluş düşüncesinin alana yetişip gelişmeye birlikte onunla bütünleşen ilk ailelerinden birisi de **Davut** yoldaşın ailesi olmuştur. Bir kardeşinin (**Mahmut GÜDEN**) Harekete profesyonelce katılmasıyla birlikte **Davut** yoldaş da okuduğu lisede aydın gençlik çalışmalarında aktif bir biçimde rolünü oynar. Feodal çeteciliği ve ikel-milliyetçiliği karşı mücadelede on salfarda yer alarak, bu mücadelenin örgütlenmesinde ve gelişmesinde önemli roller üstlenir, daha sonra somurgeli eğitim kurumlarında kendisini tımden kopararak, tüm zamanını ve gücünü, ulusal kurtuluş çalışmalarına verir. 1980'de mücadele safklarında kardeşi **Mahmut GÜDEN** büyük bir direnişle (GAP Direniş) sedit düşer. İve somurgeli ve feodal çeteci gücünin saldırganından en kendii ailesi olur, ama o tüm bunlara karşı daha büyük bir devrimci ökiş yapar ve devrimci sorunlarında daha da derinleşerek devrimci kadrolarına yolunda kendisini güçlendirir.

1980-81'de Partimizin geri çekiliş yıllarında **Davut** yoldaş, büyük yararlılıklar göstererek Parti talmatıyla eğitimini tamamlamak üzere Lübnan sahasında hazırlık çalışmalarına etkin bir biçimde katkı ve kendisini oldukça geliştirir. Belli bir süre sınırsız çalışmalarına katıldıktan sonra, 1983'ün baharında devrimci çalışmalar ülkeye kaydırma faaliyeti yer almak amacıyla somurgeli olarak Mardin bölgesinde ökiş birlik faaliyetlerine katılır. Bu zeminde tek kişilere ilişki kurulu Partiyeye kazandırılmalarında, geniş kitlelerinin mücadeleye kazandırılmasında, örgüt birimlerinin oluşturulmasında komiteleşmesinde kadar, Mardin Eyaleti'ndeki tüm devrimci örgütlenmelerde **Davut** yoldaşın rolü birinci planda gelir ve o zamandan beri de alanda bulunduğu dönemde eyaletin en ağır yüklenir omuzlayıcı hep Eyalet Komitesi üyeliğini sürdürür. Denilenebilir ki, bugün Mardin'de gelişen gelişen her şeyde O'nun emeği vardır. O, Partinin bir emektarı, seçkin bir militanı ve gelişkin bir halk önderi olduğunu bütün

çalışmalarıyla ispatlamış bir kahramandır.

Davut yoldaş, 1986'nın son günlerinde III. Kongre çalışmalarına katılmak üzere Ortadoğu alanına gider. III. Kongre'nin resmi toplantılarında yetişemez ama, daha sonra Kongre zemininde güçlü bir eğitim, özümseme ve çözümleme çalışmasını yürütür. III. Kongre'nin devindirici etkisiyle, kişilik dönüşümü sağlama yolunda çaba içine girer. Parti Önderliği çizgisinde her türlü sapmaya karşı en keskin savaşımı vererek ve en başta da kendi kişiliğinde bunu gerçekleştirerek bu savasında öncü kadrolar arasında yer alır. Mahsum Korkmaz Akademisi'nin esaslarının oturtulmasında ve içinde yer aldığı yönetim kurulunda III. Kongre çizgisi temelinde kadroların eğitilip yetiştirilmesinde en aktif rolü oynayan arkadaşlardan birisidir. Onemli verimliliklerle dolu bu çalışmalarını Nisan 1988 yılına kadar sürdürür.

1988 Nisanında tekrar bütün yaşamını hasrettiği Mardin Eyaleti çalışmalarına Eyalet Komitesi üyesi ve siyasi sorumlusu olarak döner. O, III. Kongre çizgisini en iyi özümseyen ve bu çizgide şekillenmeye başaran, bu ruhla komite devrimci dönüşümü sağlayan militan bir kişiliktir. Özellikle yurtsaverlik özelliği, halkı karakteri on plandadır. Yaşamıyla, pratiğiyle ve ideolojik-politik formasyonuyla gerçek bir halk önderliği temsil eden bir militandır. Parti ve halk gerçekliği mize adına layık bir karşılık vermenin doğru yolunu yakalayabilen belirgin özelliklerinden birisi de Parti değerlerine olan sonsuz bağlılığıdır. Yoldaşlara, halka, şehitlere ve önderliğe bağlılık kursusuz bir kişiliktir. Bu bağlilik öyle ileri bir düzeydeydi ki, duyusallığa kadar gidebiliyordu. Ülkeye yönelen Akademi platformunda yoldaşlar karşısında verdiği son kararlılıksız, "*Parti, Parti Önderliği ve şehit-kelimeleteri ağzından döktüklerin, gözlerinden akan yaşlar çok iyi hatırlanır. Sakinliği ve olgun kişiliği yer yer aktif olmanın bir durumu da yanısıra o tümüyle halkın ve Partinin bir değeri'dir. Zaten pratiği de, bağlılık kursusuz, değerleri korumada kursusuz, en ağır ve zor işlerde amansız, dar, sektek, yıkıcı ve kalpçi eğilimlere karşı en büyük engel ama doğal yapıdan kaynaklanan müdahaleci ve atılanlığı on planda olmayan bir pratikdir; aynı zamanda da kararlılıkla, azim, fedakarlık ve cesaretle örülen bir pratik.*"

Mardin çalışmalarında mihenk taşı, Mardin cephesinin kahraman komutanı ve Mardin halkımızın en yalın dolduran yılmaz önderini anarken, O'nun güçlü mezyetleri olan kararlılık, fedakarlık, bağlılık ve cesaretileri kendimizde somutlaştırarak, ancak kendisini yaşatabileceğimizi

ve O'nun son mesajının taşıyıcısı olabileceğimizi belirtmek gerekiyor. Çünkü **Ahmet GÜDEN** demek; kararlılık, bağlılık, cesaret demektir. **Ahmet GÜDEN** demek, fedakarlık, gerçek halk önderliğinin gelişkin vasıfları, yoldaşlık ilişkilerinin yücelişmiş ifadesi, kahramanlığın doğru ve halkla birlikte iktidara yürüyüşün kendisi demektir.

Bu direniş etkin kahramanlarından **Bozan (Halil TUŖUÇ)** yoldaş Mardin-Midyat yöresinin yoksul bir ailesinden gelmekteydi. Somurgeliğin halkımız üzerinde uyguladığı askeri-siyasi ve ekonomik baskılarla göç ettirme politikasından **Bozan** yoldaş da nasibini almış ve bu baskıların sonucu, çok sevdiği ve derinden bağlı olduğu öz yurdundan alınokularak Avrupa'ya sürgün edilen Kürdistanlılarında arasında yer almıştı. Avrupa'da bulunduğu Fransa alanında derin yurtsaverlik özelliklerinden ötürü daha önce etkisi yanı sıra Parti hareketimizle ilişkilerinin derinleşmesi ve bu alanda gençlik-spor faaliyetleri, propaganda, kitle çalışması, eğitim vb. ulusal kurtuluş faaliyetlerinde en aktif bir biçimde yer almıştı. Bu faaliyetleri içerisinde kısa bir sürede hızlı geliş-

miş özellikleriyle bütünleşti ve yüceliştirmeyi tarihin bir emri olarak algıladı. Basit, dar, hesapaç yaklaşımlarına hiçbir zaman girmedik. Kürdistan toplumunda aile oluşu, yanlış algılandığından, somurgeliğin daha fazla frencilci rol oynar ama O, soruna doğru yaklaşım bilgininden bu etkisi aştı ve mücadelesini gelişimi önüne bir engel olarak koymadı.

Evet, **Bozan** yoldaşın bu yaklaşımları Akademi ortamında kısa sürede sonuç verdi. PKK'nın militanlık özellikleriyle en kısa sürede bütünleşenler safında yer alma şerefine ulaştı. Akademi ortamında bir yıla yakın bir süreyle yoğun bir eğitim geçiren **Bozan** yoldaş, gerçekten bu ortamı en iyi değerlendirebilen seçkin bir Akademi öğrencisi olarak her alanda en iyi salfarda yer alıyordu. Militanlık ölçülerini yaşamında somutlaştırın, fedakar, atılan, özgür bir askeri yeteneğe sahip ve öğrenciye derinleşen, derinleştiçe niteliksel dönüşümleri komutan özelliklerini yetkinleştirin ve bunu bütün pratik yaşamında yanısıra bir arkadaş. Bu ortamda onda görülen şey; bütün insani yeteneklerinin olağanüstü bir biçimde ayaklanışa geçişi ve adeta hep saldırgan yaşıyan bir pratik. O'nun bu pratiği ve yaşamı

meler kaydeden **Bozan** yoldaş, ulusal kurtuluşu bir kişinin nasıl bir kişiliğe sahip olması gerektiğini, tarih, halk ve Partiyeye karşı sorumluluğunu nasıl yerine getirebileceğini emperyalist burjuvazinin yaşam diye sunduğu sahteliğin ne olduğunu, gerçek ve özgür yaşamın nasıl olması gerektiğini bilince çıkarmış ve bu sahte köle yaşama isyan etmenin ancak PKK militanlık özelliklerine kavuşmakla mümkün olabileceğini kullanmıştı. Böyle bir kişiliğe ve yaşama ulaşmak, çok bağı doğulu ülkesiyle bütünleşmek ve kaynağa dönmüş hareketinin ilk durağı, yeni ve yükseliş yaşamın kapısı olan Akademiye gitme istemini her firsatta dile getiriyor ve vazgeçilmez bir istek olarak Partiyeye dayatıyordu. Çünkü O'nun doğal kişiliğinin bütün özellikleri, dürtüşlüğü ve sadeliği böyle bir şeyi adeta vazgeçilmez bir biçimde dayatıyordu. O'nun böyle miyeye ve gelişmeye açık kişiliği, köle bir yaşam içinde köreltilenlere ve böyle bir şeyi hiç yatmıyandı. Hale yurtsaverliğinin ondaki derinliği ile mücadelede kopuk yapışmaya hiç ilgi mümkün kılınmıyordu. O'nun bütün bu özellikleri sınırdı da olsa edindiği devrimci bir çizgiyi birleşen aktif gelişmek ve militanlaşmak durdurulamaz bir arzu ve engellenemez bir yürüyüş haline gelmişti. Evli ve iki çocuk sahibi olmasına rağmen O hep parçayı bütüne tabi kıldı. Ve gerçek tutulmuş ama kaçmış, özgür bir Kürdistanla yaratılacağına kavradı. Çünkü halkayı doğru yakalamıştı. O, güçlü kişisel özelliklerini PKK militan

göstermiştir ki, kişi güçlü bir kararla kendini verdğinde, doğru katılımı gerçekleştirdiğinde, PKK ortamında yücelmesiyen mümkün değildir. Geliştirici PKK ortamı, kişinin dürtüşlüğü ve kararlılığıyla çatışınca müazzam bir kişilik gelişiminin sağlandığını en iyi biçimde bu yoldaşın yaşamında görmek mümkün. Zaten böyle bir gelişimeyi güçlü bir tarzda yaşadığından, devrimin en ağır ve kapsamlı görevlerini yerine getirebilecek düzeye kısa sürede ulaşabilmişti. 1989'un Mayıs ayında ülkesine yönelindiğinde, Mardin Eyalet Komitesi üyeliğine atanmış ve kısa sürede de olsa yürüttüğü çalışmalarında görevini layıkıyla yerine getirmiştir.

Mardin Eyalet zemininde başta diğer bölgeleere, daha sonra IV. bölgeye etkin bir müdahale gücü olarak **Avares** arkadaşıyla birlikte yönelindiğinde, yürüttüğü çalışmalar ve özellikleriyle eylemlik süreciyle alanı yeniden canlandırması ve devrimci örgütlenmelerin hızla gelişmesine bizzat önderlik etmiştir. Bu kısa mücadelede kendisinin bekleneleleni vermiş, güçlü komutanlık özelliklerinin daha da gelişerek doğrudan yaşayacağına göstermiştir. **Halil** yoldaş Parti çizgisi temelinde şekillenene yeni kadro tipi olarak atılabilir ve saldırgan ruhunun en iyi temsilcisi olmaya hak kazanmıştır. Bizim Onu gerçekten anabilmemiz, ancak O'nun yaşamında dile gelen bu özellikleri bütün yönleri ile yaşamamız ve yaşatmamızla mümkündür. Onu doğru yaklaşımla ve doğru katılım anlayışını kendimizde hakim kılarak ancak, gerçekten adına layık olabiliriz.

Değişik güçlerle yapılan yoğun görüşmelerden sonra, PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın devrimci güçlere çağrısı:

"ARAMIZDAKİ AYRILIKLARI İKİNCİ PLANA BIRAKALIM, BİRLİK VE DAYANIŞMAYI GÜÇLENDİREK MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM!

Başaralı 1. sayfta

Şüphesiz, Partimizin Türkiye devrimine ve güçlerine yapmış olduğu en büyük destek, Kürdistan'da yürümlüğümüz savaşta burjuvaziyi zora sokup halk kitleleri karışında tahsisat bir hale sokma biçiminde gerçekleşmektedir. TC, Kürdistan'da yürümlüğümüz özel savaşta daha rahat davranabilme için gerek Türkiye halkının kendisine yönelik gelişebilecek radikal muhalefeti yumuşatmak ve gerekse radikal çözümlere reformist çözümleri dayatarak, doğabilecek devrimci öncülüğü tasfiye etmek için, sonuna kadar faşist olan karakterine rağmen taktik birtakım yasal-demokratik çerçeveler geliştirmek istemektedir. Bilindiği gibi, burjuvazim buncdan amacı ne olursa olsun; devrimci güçler, durumdun rahatlıkla faydalanabilecek yeteneği gösterebilirler.

Yine, ulusal kurtuluş savaşımız karşısında oldukça derin bir aczin içinde düşme sömürgeci devletin kitlelerini üzerindeki otoritesinin sarsılması, geniş halk kitlelerinin, daha cesur bir atılım için girmesine elverişli bir ortam sunarken; samimi devrimci öncülüğün tutarlı isteyenler içinde de önemli bir savunma noktası olmaktadır. Çünkü, devrimci çabalarla sonuç alınabileceği gerçeğine verilebilecek en yakın örnek, Partimizin öncülüğündeki ulusal kurtuluş savaşımızdır.

Savaşımız, Kürdistan ve Türkiye halklarının kaderinin nasi birbirine bağlı olduğuna her gün daha fazla ortaya koyarken; bu halka öncülük yapmak isteyenlerin içinde bulunmak zorunda oldukları birlik, dayanışma ve dostluk ilişkileri de en önemli gündem maddesi haline getirmiştir. Partimiz, temel olarak girmesine rağmen, salt kendi özgünlüğünde yükselttiği savaşta dayanışma ve desteği vermekle yetinmemekte; bunu daha üst biçimlere trmandır- mak istemektedir.

Bu, Partimizin, 2. baştan beri temel aldığı bir yaklaşım olmaktadır. Ve bu yaklaşım, şu anda savaşımız ayrıştırıcı ve devindirici ortamında, her zamankinden daha fazla gerçekleşme şansına kavuşmuştur. **PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş**, Partimizin 11. Konferansında, konuya ilişkin olarak şu görüşlere yer verdi: "Türk soluna ittifak meselesinde gereken davranışımızı gösterdik. Türkiye halkının devrimci-demokratik çabaları, PKK'nin onerdiği Küzey-Batı Kürdistan devriminin gelişmesine çok yakından bağlıdır. Bu bağlaşı, daha şimdiden somut bir hal almıştır. Türkiye rejimini, bütün demokratik çabalara rağmen, faşist niteliği gelişmesinin Kürdistan sorununa yakından bağlantısı olduğuna bilmeyen yoktur. Bu, temel bir mesele olarak, düzün, faşizmin ve halk güçlerinin gündeminde olan bir sorundur. Bu, artık gelinden somut bir aşamadır. Buna dayalı olarak yapılması gereken; sözkonusu gerçeği görmek, efskiye nazaran, daha doğru bir yaklaşımı tutarmaktır. Türkiye devrimci-demokratik muhalefeti güçlendirmek ve buna, PKK çıkışını hangi imkanlar sunduğunu, objektif ve giderek subjektif planda gösterme gereli, her zamankinden daha acil bir hal almıştır.

Bu konuda en önemli şey; bütün güçlerin, yeni gelişmelerin gerçeği karşısında içine girmiş oldukları olumlu yarılanın geliştirilmesine destek sunmak, katkıda bulunmaktır.

Bu çerçevede, ikili görüşmeleri geliştirmekten toplu birliktirilmeye kadar, her türlü çaba sarfedilmelidir. Bu konuda içine gireceğimiz yönelimi daha örgütlü ve planlı geliştirmek zorunludur.

Türkiyeli dostlarımız var. Devrimci-demokratların ve işçi sınıfının önemli derecede dostluğu vardır. Onların daha ilgisini dikkate alan bir oluşturma işlemi uygundur. Bu, bir blok hareketi de olabilir. Mücadelerin her türlü imkan ve ortamlarından yararlanarak, çeşitli biçim ve düzeylerde ittifak geliştirilebilir."

11. Konferansımız, **Abdullah ÖCALAN** yoldaşın yer verdiği bu görüşleri karara dönüştürerek, Partimizin mevcut cabalarını daha anlamlı bir düzeye çıkardı.

Bilindiği gibi Partimiz, Türkiye çitli dost güçlerle ilişkileri gerek ikili görüşmelerde ve gerekse **Devrimci Birlik Platformu** içinde öteden beri yürütmektedir. Her iki durumda da, Partimizin temel yaklaşımı, döneme cevap verilecek adimların atılması yönündedir. Yine, yeni dost çevreler içine girmek, yeni dostluklar kurmak ve son dönemlerde önemle üzerinde durduğu nokta olmuştur.

TC'nin, son dönemlerde içine girmiş olduğu değişik yönelimlere, karşılık mücadelenin sonucu olan birçok mevziyi tasfiyeciliğin geliştirilmesinde kullanmak istediği gerçeği ortaya çıkmıştır. Bu, gerek Kürdistan'da yürümlüğümüz ulusal kurtuluş savaşının ve gerekse Türkiye devrimci-demokratik muhalefetiinin tasfiyesine önük olarak gerçekleştirilmek istenmektedir. TC'nin bu bağlamda imamlı sunduğu, ortam hazırladığı kesimler de, gerek Türk solu ve gerekse Kürt halkına hareket eden kimi güçler olmaktadır. Bilindiği gibi, son dönemlerde bu çevreler Ankara yönlümlü politikaları içine çekilmiş bulunmaktadırlar.

Partimizin konuya yaklaşımı oldukça hassastır. 11. Konferansımızda, **Genel Sekreter ÖCALAN** yoldaşın sözkonusu duruma da değinerek şunları belirtti: "Tehlikeli ilişkiler içinde olan ve özel savaşta bize dayattığı imha sonrası yürütülecek solukması düşünelen reformcu bir program anlayışı vardır. Konferansımızın en önemli görüşme konularından biri de budur ve üzerinde özenle durulması gerekmektedir. Düzene, ister komünizm adına, ister ulusal kurtuluşçuluk, demokratik adına kimi PKK'nin imhası temelinde ilişki kurarsa, PKK'nin kanı üzerinde kimi tasfiyeci reformlara girişirse ve bunları PKK'ye dost olmaları düşüncüncü bir temelde yaparsa, sözkonusu yönelimleri düşman ilan etmek ve buna uygun yaklaşımlar tespit etmek durumunda kalacaktır."

ÖCALAN yoldaşın yer verdiği görüşler, Partimizin gelişmeler karşısında taktik ve stratejik kistalar olmaktadır aynı zamanda. Partimiz, mücadelerin bir sonucu olarak gelişen manevra alanlarını, tasfiyeci güçlerin düzene ilişkin bir tarzda kullanmalarına müsaade edilmemesi gereli üzerinde hassasiyetle durmaktadır. Ve yerinde bir değerlendirilme ve yönelimle; bunun da ancak devrimci-demokrat güçlerin devrimci birliktirliğinle ve yeni hamlelere devrimden geçtiği ilan edilip, bu yönde çabaların yoğunlaştırılmasıdır.

Bu bağlamda, çeşitli görüşmeler ve toplantılar geliştirilmiş, mücade-

leyi geliştirme yönünde, yoğun öneriler sunulmuş ve tartışılmıştır. Bu görüşmelerde edinilen izlenim, geçmişe nazaran daha anlamlı bir havanın estığı yönündedir. Partimizin ve Partimizin öncülüğündeki ulusal kurtuluş savaşımıza karşı, nitel bir değişime ulaşmasa da, olumlu yönde bir yaklaşımın yavaş yavaş emgen olmaya başladığını görmek mümkündür. Durum böyle olunca, ilişkilerin geliştirilmesine elverişli mevcut zemini devrimci mücadeleri geliştirmede kullanmamızın imkanları daha artmaktadır.

Son olarak **Avrupa Birlik Tartışmalarını Düzenleme Kurulu**'nun, 7-8 Nisan 90 tarihinde Duisburg'da yapmış olduğu değerlendirme toplantısında, konuşmaların çoğu, Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelenin boyutlanarak geliştiğini, kiteselleştirmesi ve ifadesini kitlesel eylemlerde bulduğunu dile getirdiler. Özal ve parti liderlerinin yapmış oldukları zırt sonrasında hazırlanan katliamlara katıyız kalınmayacağı, tavır takılmaması gerektiği, oluşturulacak yeni oluşumların ve partilerin bu noktayı esas almalı, ona göre programlar yapmaları, ulusların kendi kaderlerini tayin etmesi doğrultusunda, PKK mücadelenin yerli-yerine oturtulması gerektiği üzerinde durdular. Bunun sonucunda, zırtve karşı çıkılması, Türk devletin bu yönlü teşhir edilmesi ve kamuoyunun dikkatinden Kürdistan'a çekilmesi karar alındı. Gelişen bu karara, hiç kimse karşı çıkmadı.

Toplantıda PKK temsilcileri gözlemleri olarak yer aldılar. Toplantıda yer alan bir kısım delegelerin ikili ve grup olarak diyalogları geliştirildi. Bu diyaloglarda, son zamanlarda gündelik kazanan legal marksist parti sorunu üzerine çeşitli sol hareketlerin önderliklerini temsil eden delegelerin PKK'nin konuya yaklaşımını öğrenmek istedi. PKK temsilcileri; düzün partisi olmayan, PKK önderliğindeki Kürdistan ulusal kurtuluş savaşına doğru yaklaşım gösteren oluşumlarla soğuk barmayacaklarını belirttiler.

Yine, 3-4 Haziran 1990'da **Devrimci Birlik Platformu**'nun örgüt sekreterleri düzeyinde gerçekleştirilen üst düzey bir toplantısı, PKK'nin çağrısı ve evsahipliğindedir. Toplantıda, Türkiye ve Kürdistan'daki son siyasal gelişmeler, mücadelenin zorlaması sonucu doğan yeni imkanlar ve bunların kullanılmasına ilişkin, **Devrimci Birlik Platformu**'nun sürece yeni biçimler ve hamlelerle mücadale etme seçenekleri üzerinde duruldu. Toplantıda, TKP-ML de gözlemleri olarak katıldı.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş, toplantıyı açış ve daha sonraki konuşmalarında özet olarak şu görüşlere yer verdi: "Gezilen aşamada, siyaset yapmanın zorunlu olduğu yeni alanlar belirmiştir. Bunlara el atmak ve uygun mücadale araçlarına ulaştırmak gerekmektedir. Bugün Kürdistan ve Türkiye'de, geniş halk kitlelerinin oldukça büyük bir muhalefet potansiyeli açığı kıymış bulunmaktadırlar. Devlet, kendi düzün partileriyle halkı kontrol edemez bir duruma düşmüştür. Gerçekte, düzün içi burjuva partilerinin siyaset yapma olanağı oldukça daralmıştır.

Geniş halk kitlelerinin yanında, düzene uzlaşmak istemeyen geniş bir aydın kesim ve devrimci-demokrat güç ve kişiler de vardır. Bunlar,

düzene uzlaşmak istemedikleri gibi, radikal devrimci mücadelenin yükünü tümünü kaldırabilecek durumda da değillerdir. Halkın da durumu ilginç bir aşamadadır, düzün içi siyasetten umut kesme yaşandığı halde, geniş kitleleri kucağınan bir aracı olmasından dolayı kendini ifade etmede bir darlığı yaşamaktadırlar.

Burjuvazi bu durumu görmezden ve çeşitli manevraları tamamen zırtı anlaşmalara oturmaş oluşturmaları hareket geçirerek, halkın muhalefeti barışlamak ve kendine aktarmak istemektedir. TKP önderliğinin cezaevinden çıkartılması ve bunların hızla kuruluş delegelerini yetkili makamlara sunmaları bu bağlamda dikkate değerdendirilmiştir.

TC, birtakım yasal düzenlemelerle mevcut sürece, kendisine zarar veremeycek olanların müdahalesini sağlamaya çalışmaktadır. Burjuvazim bu çerçevede kullanmak istediği silahları ondan almak gerekmektedir. Doğru devrimci bir yaklaşım bunu gerektirir.

Bugün mevcut boşluğu doldurmak ve çeşitli güçlerin siyaset yapmasına yol açmak için, gerek Avrupa'da ve gerekse Türkiye'de (İstanbul'da) yerli çitli toplantılardan da herhangi bir somut sonuç ulaşılamamıştır. Ve bu şekilde de, herhangi bir sonuca ulaşılabileceği yaktır.

O halde, hem halkı ve hem de gerçekten düzene muhalefet etmek isteyen devrimci-demokrat güçleri bir araca sahip kılmak, geniş halk kesimlerini daha aktif siyaset yapabileceğine olanağı kavuşturmak görevi acil olarak önümüzde duruyor. **Devrimci Birlik Platformu** olarak da, daha etkin bir çalışma temposu ve çapına ihtiyacı vardır. Bu açıdan birlik platformumuzun yeni oluşumları ile kendini geliştirmesi, birliktirliğin devrimci içi ve güçleri buna çekmesi ve çabaları hamle kanzandırmaz, devrimci mücadale için de oldukça anlamlı olacaktır.

Abdullah ÖCALAN yoldaşın konuşmasında belirttiği konuların tartışarak birlik toplantısı, oldukça olumlu bir şekilde gelişti, görüş birliklerine varıldı.

Mayıs ayı içinde ve Haziran ayının başında Partimize Dev-Sol ve TKP-ML arasında da ikili görüşmeler yapıldı. Bu görüşmelerde, kendisiyle görüşen örgüt temsilcilerinde, **ÖCALAN** yoldaşın, Partimizin yaklaşımını özet olarak şu şekilde ifade etti: "Biz, faşizme karşı direnmek isteyen ve bu yönde -çok büyük olması da şart değil- en ufak bir çaba göstermeye çalışan herkesle dostluk ve dayanışma içinde olmayı esas alınız. Ayrılık noktalarını değil, birleşme noktalarını ön plana çıkararak ve buradan yola çıkarak, ortak düşümanına karşı mücadelayi yükseltmeliyiz."

Biz buna baştan beri yapmaktadık. Ve gerçekten, elimizden geleni yaptık. Ancak, çabalarımıza karşılık beklenen cevap gelmiş ve mücadelemize aleyhinde olmuştur. Ama, sanırım ki, buca deney ve tecrübenden sonra, yetleri oluşumlarının sağlanmasını önemli görürük.

PKK direnç temelinde geliştirilen her türlü dostluk ve dayanışmaya hazırız ve bu konuda düzün düşeni yapacağız. PKK, düzün karşı savaşmak isteyen herkese kendi imkanları dahilinde her türlü desteği vermektir kendimizecektir. Ki, bunun devrimde, direniş bağlaşı bir gereği olarak görüyoruz.

"Biz, faşizme karşı direnmek isteyen ve bu yönde -çok büyük olması da şart değil- en ufak bir çaba göstermeye çalışan herkesle dostluk ve dayanışma içinde olmayı esas alınız. Ayrılık noktalarını değil, birleşme noktalarını ön plana çıkararak ve buradan yola çıkarak, ortak düşümanına karşı mücadelayi yükseltmeliyiz..."

PKK, kendisine samimi yaklaşmak isteyenlerle, dostluğu büyük değer verir. Ve kesinlikle, kendisine sırt çevirmeyenlerden de sırtını çevirmez.

Bu dönemde birlikte mücadale etmenin koşulları da oldukça olgundu ve yine, birliktirli devrimci değerlerin bize dayatmış olduğu bir zorunluluktur. Bugün buca bağlı halkmaya çalıştık. Bugün PKK bir savaş geliştirdi, devrimci değerlere bağlılığını bir gereği olarak bunu yapmaktadırlar. Bizim geliştirdiğimiz savaşta, Mahirlerin, Denizlerin, İbrahimiçlerin ruhu vardır. Devrimci direnişimizin bir yanı da bu değerlere dayanır. Onlara oldukça saygılıyız ve saygımızı da onların hesabını faşist devletin savaşta sorarak ortaya koyuyor ve ölerini alıyoruz. Sizler de bu değerlerden kaynaklandığımızı söylüyorsunuz. O halde, bu kadar ortak devrimci değerlere sahip olanlar neden birliktirli savaşmasını? Aramızdaki ayrılıkları ikinci plana bırakalım, birlik ve dayanışmayı güçlendirecek, mücadelayi yükseltelim.

Bizce bunu geliştirmek bir günahtır. Eski dar grupcu, sektör yaklaşımlardan uzak durulmalı ve gerçekten, devrimci savaşın geliştirilmesi için ne gerekirsora o yapılmalıdır. Bu konuda hiçbir fedakarlıktan kaçınılmamalıdır."

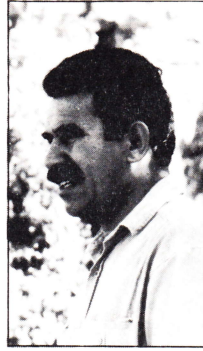
Gerek Dev-Sol ve gerekse TKP-ML ile yapılan ikili görüşmelerde güçler mücadalede dayanışma üzerine, birbirlerine yönelik olarak oldukça olumlu izlenimlere ayrıldılar. Partimiz, **Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN** yoldaşın ışığı yolunda yürüterek, sömürgeci-faşist TC'ye karşı halklarımızın devrimci mücadalede blokunu yaratmak için, karşılıklı dostluk ve saygıya dayalı ilişkilerin geliştirilmesini zorunluludur, devrim emredici görevi olarak yerine getirmekte ve her gün bu çabalarını daha da arttırmaktadır.

PKK, TC'nin bütün gücünü kullanarak oluşturulmaya çalıştığı ve önemli oranda da oluşturduğı karşı devrimci faşist kamplaşmaya karşı, devrim yapma iddiasında olan herkesin de, devrim kampını kurma göreviyle karşı karşıya olduğuna bilerek, bu bilinci sorumluluğuyla emin ve oldukça verimli adimlarla yürütülüşünü bu cephede de sürdürmektedir.

list sistemler arasındaki savaşımında, kapitalist-emperyalist sistemin bölgedeki, özellikle sosyalist sistem ve Sovyetler Birliği'ne karşı politikalarını içerisinde bir role sahiptir. Bu, emperyalizmin jandarmalığıdır. Son 40-50 yılda bu temelde ortaya çıkan iktidarlar, ABD'nin yeni sömürgecilğini ve NATO'nun günlük politikasını esas alarak böyle bir Türkiye'yi oluşturmaya çalıştı ve böyle bir Türkiye oluştu. Gerçekten NATO için muazzam bir ordu besleme, yine ekonomisini yeni sömürgecilğin ekonomisi haline getirme, halk yığınlarını emperyalist metropollere yığma ve aynı şekilde sermayeyi de uluslararası tekelere bağlama doğrultusunda kendilerini oluşturma zorlandılar. Denilebilir ki, bu son 40-50 yılda Türkiye Batı sisteminin, Ortadoğu halklarının ve sosyalizme karşı en iyi rol oynayan bir ülkesi durumuna getirildi. Bu temelde bir toplumsal-siyasal yaşama egemen kılındı. Her ne kadar Doğu-Batı sentezi denilirse de, Türkiye somutunda egemen kılınan politika, bölgenin tarihten gelen tüm birikimlerini, Batı sisteminin lehine fade eden bir karaktere sahiptir. Özellikle kemalizme temelleri atılan, ama daha sonraki iktidarlarca da gitkince pekiştirilen, bölge halklarına, hasta Türk halkına karşıt yaklaşımlar güclendirdi. Bu anlamda bir dönem Ortadoğu'da, islamın kilici gibi rol oynayan Türk egemen sınıfı, son 150 yılda içinde girdiği Batı kapitalizmi yöresinde ve özellikle İ. Dünya Savaşı'ndan sonra tamamen emperyalist-kapitalist sistemin kılını oyma ve halkların başında sallanma durumundadır. Bu sefer farklı temelde değil, kapitalist-burjuva bir temelde, Doğu halklarına karşı bir rol oynayabileceği durumuna girdi. Şimdi özellikle, pek güvencesinin olmadığı ve dolayısıyla yakındığı bir durum söz konusu olduğundan, "sonumuz ne olacak" endişesi işbirlikçileri. Çünkü, mevcut egemen-işbirlikçi sınıf ve onun dayandığı egemenlik, artık bu sisteminde yararlanamaz. "NATO'nun en güvenilir mütefihçisi" adı altında artık krediler alamaz. Çünkü NATO'nun askeri yani gitkince siliyor. Silindiginde Türk ordusunun rolü fazla anlam ifade etmeyecek, dolayısıyla gerek ABD, gerekse Avrupa'nın gözünde Türkiye eski konumundan uzaklaşacaktır. Bu önemi bir gelişmedir. Hete hete bu gereksizliği, daha da netleştirilince, Türkiye'nin resmi sisteminin uluslararası, siyasiyetisi, ekonomisiyle tamamen bir yön haline gelecektir. Artık mevcut sistemlerle oynayarak, bu kadar ağırlığı taşıyamayacağı ortaya çıkacak ve denilebilir ki, bölgede en çok knzli ülkelerden birisi olma durumuna gelecektir. Daha şimdiden zaten olayın en duyarlılığında olan bir ülke durumundadır. Her ne kadar, "istisnar var" iddiasındaysa da, en çok istisnarlılığın, dolayısıyla devrimci ve karşı-devrimci durumun yaşadığı ülke durumuna gelecektir.

Türkiye, işte şimdi bu anlamda bir yol ağzındadır. Kendisine AT'de yer yapmak istiyor. AT ise yani ortaya çıkan Doğu Avrupa'yı zümlemeye meşgul, onun için Türkiye'yi fazla ciddiye almamaktadır. ABD ise Türkiye'yi Ortadoğu'da İsrail gibi kullanmaya çalışıyor, bu da Türkiye için hiç değilde hayırlı bir sonuç olmayacaktır. Türkiye, zaten özünde İsrail gibi iyimadlı rolü daha da açığa çıkaracak bir biçimde oynamaya çalışacak ki, böylece kendisini bölgedeki gelişmelerin karşısında, bölge halklarının, hasta devletlerin karşısında bulacaktır. Nitekim daha şimdiden durumu biraz böyledir. ABD'ye bu şekilde bağlanma, yeni bir politika olmayacaktır; 40-50 yıldan beri ABD'ye bağlılığın daha da açığa çıkmış biçimi olacaktır ki, bu politika değil, tükenme anlamına gelecektir. Amerika'ya zorunlu muhtaç olmuş,

“Cumhuriyet tarihinde 12 Eylül dönemi, Türk devletinin bünyesindekin despotizm, kemalizmin faşizm özelliklerinin zafer kazanmasıdır. Bu anlamda Osmanlı despotizmiyle kemalizm diktatörlüğünün en iyi birleştiği ve kendini günümüzde bile eşine az rastlanan faşist diktatörlük biçiminde somutlaştırdığı dönem oluyor. 1980-90 arası tamamen böyle belirlenir. Dışarda NATO'yu esas alırken, içten, dıştan aldığı yardımlarla beslenen bu kapitalizmi esas alıyor...”

edebilir. Bu yaklaşımlar da daha çok sağ kesimlerden gelmektedir. Gelişmeleri bu biçimde yakalamaya veya gelişmeleri bu yönüyle böyle belirlemeye çalışılmaktadır.

Ama Türkiye'nin esas itibarı ile, Batı kapitalist-emperyalist sisteme bağlı yapısı, bunun ciddi bir politika olmayacağına gösterir. Başından beri Türkiye'nin çikması, son 40-50 yıllık söğük savaşta, NATO'ya, AT'ye dayalı olmasındandır. Fakat bu kurulların da artık eski işlevlerini yitirdiğinden ortadan kalkmaları söz konusudur. Türkiye işbirlikçi sınıfı başından itibaren, kendisini politikasıyla mahkum etmiş bir sınıf konumundadır. Dolayısıyla girilecek her yol suni olmaya ve bir çikmazla karşı karşıya kalma mahkumudur. Türkiye işbirlikçi sınıfı veya sistemi kendisi, öyle bir ipe bağlamıştır ki asılmaktan kurtulamayacaktır. Bağımız, kendi özgül iradesiyle bir sistem belirleyemiyor; aksine her zaman sistemlere mahkumdur. Sistem onun atsa bile, kendisi özgür bir irade ile, yeni bir sistem tutturamaz. Türkiye'nin bu bağımlı gerçeğini iyi görmek gerekir.

Özellikle Türk resmi işbirlikçi, bürokratik ve de asker-sivil yönetici kılıgını böyle değerlendirmek gerekir. Türkiye oligarşisi bu anlamda, bir politika belirleyip güç olmakta öteye, başkalarının adına rol üstlenem durumundadır. O halde, bölge-mizde en çok krizi yaşayan bir yönetime de bu anlamda da bölgede sınırlı sosyal gelişmenin yaşadığı bir ülke konumunda olması itibarıyla, tabandan bir tepki doğurabilir. Türkiye işbirlikçi yönetimi, bölge-mizde en çok krizi yaşayabilecek bir yönetim oluyor. Türkiye ise, tabandan sınırlı da olsa sosyal gelişmenin en çok yaşadığı bir ülkedir. Sınıflaşmanın, objektif etkilerinden kurtulmanın ortaçağ temelde en çok sağlandığı ülkedir. Dolayısıyla bu zeminde, halkın seçeneğini giderek devreye girmesi kaçınılmaz oluyor. Gerçekten ne kemalizmin "yenilmez" 1920'ler sonrası gelişme modeli, ne DP'nin öncülüğü ettiği İ. Dünya Savaşı'ndan sonraki gelişme modeli -buna AP'si de dahilirdi- çözüme olamaz. Günümüzde en son bir yol olarak geliştirilmek istenen 12 Eylül, gerçekten artık çikmaz daha derinleşirken öyle rol oynayamaz. Cumhuriyetin 60-70 yıllık tarihi, ülke çikmazı ile karşı karşıyadır. Çikmaz, ne yeni partilerle açılabilir, ne de yeni partilerle açılabilir. Çünkü, TC zor bela ancak bu kadar kendisini yaşatabilir.

Kemalist model uluslararası gerçeklere vurulduğunda ve ölçite alındığında, daha doğrusu bile Ekim Devrimi'nin onun etrafındaki emperyalist kuşatmaya dayandırın, daha çok bölgeyi bir uluslararası durum ortamına dönüştürme çikması isteniyor ve bu anlamda da kendisini bir model gibi sunmak durumunda olan bir rejimdir. Bir özgünlüğü yok. Bir ara, "Kadro" dergisi aracılığı ile "Kemalizm de bir modeldir" diye tuttu-

rukalm istendi. Aslında kemalizmin öyle bir model özelliği yok. Ekim Devrimi sosyalizmin temeliydi yani. Sistem oluşmaya başladı. Kemalizm son kullanıcıları. Kapitalizmden taviz alıyor, sosyalizmden taviz alıyor. Aldığı tavizlerle kendisini yaşatmaya çalışıyor. Canalıcı yön burasıdır. Ve daha sonra buna kulandılır. İki savaş arasında buna kullanılarak kemalist diktatörlüğe ulaştı; ki özünde bu gerçekten proto-faşist devlet tipidir. En az bir Hitler, bir Mussolini faşizmi kadar faşizmin niteliklerini bünyesinde barındırın bir diktatörlüktür. Farkı şudur: Diğerleri gelişmiş kapitalist ülkeler, Türkiye ise gelişmemiş, yoğun olarak ortaçağ yaşayan bir ülkedir. Buna dayalı bir faşizmdir. Ama gerçekten faşizmin tüm belirtileri daha 1920'lerde bağında taşınan bir diktatörlük biçimi oluyor. İ. Dünya Savaşı'ndan sonra, sosyalizmden etkileniyor; devlet kapitalizmi bünyesine taşıyor. Batı kapitalizminden esinleniyor; liberalizme öykünüyor, onu devlete aşılamaaya çalışıyor. Ve buna da "Karma Ekonomi" diyor. Bütün bunlar deniyor. M. Kemal dönemi biraz da bu oluyor. Ardından; dünya çikmazı yeni bir durum geliyor. NATO doğuyor. Bu sefer dört elle NATO'ya sarılıyor ve öncülüğü DP yapıyor. Türk kapitalizmi biraz daha palazlanıyor. Bu temelde sınırlı bir gelişme oluyor. Burjuva demokrasiye öykünme var. İlaveten çok partiliciliği öyle ve kapitalizmde bir tekelleşme, holdingleşme yaygınlaşmaya başlıyor. Tabii ki, bu da faşizmin daha da temel kazanması anlamına gelebilir.

12 Mart, 12 Eylül biraz da, kapitalizme dayalı faşizmin bastırması, aynı şekilde kapitalizm gitkince bir mücadelede işbirlikçi gelişmesi ve buna karşı faşizmin kendisini gitkince devlet için proto olmaktadır çıkp, yani kemalizmin, faşizmin öncülüğü veya belirtileri olmaktadır çıkp da kendisi omadıdır. Bu 12 Eylül'de çok daha somuttur. Devlet bünyesindeki bütün faşist özellikler dört-başı mamur bir faşist askeri diktatörlüğe dönüşüyor. Değerlendirdiğimizde; Cumhuriyet tarihinde 12 Eylül dönemi, Türk devletinin bünyesindeki despotizm, kemalizmin faşizm özelliklerinin zafer kazanmasıdır. Bu anlamda Osmanlı despotizmiyle kemalizm diktatörlüğünün en iyi birleştiği ve kendini günümüzde bile eşine az rastlanan faşist diktatörlük biçiminde somutlaştırdığı dönem oluyor. 1980-90 arası tamamen böyle belirlenir. Fakat işte, dayanakları var dedik. Dışarda NATO'yu esas alırken, içten, dıştan aldığı yardımlarla beslenen bu kapitalizmi esas alıyor. Şimdi uluslararası ataklık köklü değişikliğin böyle-sine bir kapitalizmin sürdürülmesini zorlaştırıyor. TC, 12 Eylül faşizmi ile iç ve dış politikada azami sonuç almaya çalışıyor; bu kadar alılabildi, fazla almaz. Yeni bir yol almak şurda kalsın, eski yolların da tamamen sonunun gelmesi oluyor bu 12 Eylül rejimi bu anlamda 90'lara gelindiğinde, kendi şahsında, artık Türkiye Cumhuriyeti'nin tükenmesi, yolunun bitmesi, yeni yol ayırma da demeyelim, "kır bir çikmazı karşı karşıya gelmesi demektir. Mevcut oligarşi artık fazla bir yol alırdamaz, kendi topluma, kendi halkına, ne sistem içi dengeler, kendi misadde ediyor, ne de Türkiye'nin bu yolla daha bir kapitalizmi sürdürmesi söz konusudur.

İşte, bundan dolayı diyoruz ki; artık halkın ta kendisinin devreye girmesi gerekir. Böylesine gerek işbirlikçi çikmazı gelip dayanması, birakılmı kendisine bir sey vermesi, şimdiye kadar dayattığı faşizmle, sektireceği kadar çektiğimiz, sürdürüleceği kadar sürdürmüştü, sömüreceği kadar sömürmüştü bu rejimin kurtulmak için, yeni yaşamak

çin, halk kendini devreye sokmaktan başka, ne bir seçeneği yok. Ekim Devrimi sonrası, bundan başkasına. Yani kendi özgür iradesiyle mücadelesini gerçekleştirmek başka çikmi yolu yoktur. Objektif olarak böyledir de, subjektif planda buna ulaşılmış mıdır? Aynı sey söyleyemez. Bilinçlilik, örgütlülük anlamında halk iradesi çarptırılır. Türkiye'de biraz da kemalizmden kaynaklanan çarpık solculuk, resmi TKP'den tutulım, çok sayıda bundan etkilenen sol çikması, yeni yol almak şurda kalsın, halkın seçeneği özünde engel olmayı demiyorlar. Çok sayıda grup olmasına rağmen, çözümün bir türlü geliştirilemeyeşi, temelde böylesine bir yönetime, yani kemalizmden işbirlikçileri kesmemelerinden oluyor. Dolayısıyla, hastalığı oradan kapmalarından kaynaklanıyor. Yoksa halkın henüz gelişmeyeşi, objektif koşullara sahip olmayışı durumundan kaynaklanıyor. Dolayısıyla subjektif planda aşılması gereken yol var. Buna, şimdiki yeni birlik arayışları, yeni partileşme yaklaşımlarıyla karşılık verilmek isteniyor. Ama, bu ne kadar gerekecektir? Çözümler ne kadar geçecektir? Bizim de en çok üzerinde çağa harcama durumunda olduğumuz bu konudur bu. Türkiye'de halkın kendi seçeneğini öyle ortaya çıkarması, bunun örgütlenmesi ve etimliliğini savunulması söz konusudur. Çeşitli düzeylerde birliktirilen geliştirilmesi söz konusudur. Madem ki, objektif temelde bu kadar zorunlu kıyıyor, subjektif planda da er veya geç gelişmelerin hızlanması kaçınılmazdır. Türkiye'nin bundan sonraki şansı, bir anlamda halkın kazanmasına bağlıdır. Halk iktidarı kazanırsa, halk kendi özgür iradesine sahip çıkarsa, Türkiye, uluslararası alanda daha dengeli politikalar yürütebilir. Halk dayalı politikalar oluşturabilir. Ve, başta kendi içişleri demokrasisi sorununa, onun en önemli parçası ve bugün temel sorun olan sınıfsal sorununa çözüm getirilebilir. Hermen şunu da belirtelim ki, mevcut

“Kültür özertliği gerici bir slogan, kendi başına devrime dayatıldığında, devrimin ezilmesine dayatılan bir slogandır. Aslında, kültürel özertlik, otonomi tamamen gerici bir alettir. Bu temelde kurulan partiler gerici olmaktan kurtulamazlar. Karşı-devrim hizmet etmekten kurtulamazlar. İstedikleri kadar kendilerini demokrat, sosyalist, komünist adını taksınlar, direniş ezilmesine dayatılan yeni oluşumlardır...”

askeri-faşist yönetimde çözüm şurda kalsın, bunları dayattığı çözüm tasfiyedir, imhadır. Bunların demokrasinin sözümüne atıkları bazı admınları sahteliği çok açıktır. Dolayısıyla demokrasinin ve ulusal sorunların, cumhuriyetin ve emperyalist iktidarların tarafından çözümlenmesi düşünülemez. Öyle ki, DYPT, SHP gibi yeni işbirlikçi partiler iktidara gelse de, bu konularda yol almaz. İş politikalarla demokratik çözüm, halkın kazanması, halkın kendi özgür iradesini konuşturması, iktidar kılmasıyla mümkündür. Doğ politika için de böyledir. Yine, komşularıyla sorunlarını çözmese tamamen buna bağlıdır. Kapitalist ülkelerle, sosyalist ülkelerle sağlıklı ilişkilerin gelişmesi, halkın bu kazanımına yakından bağ-

lird. Türkiye'nin kızmaz ve olası çözüm yolları hakkında kısaca böyle belirlenmeye çalışılabilir.

Kürdistan'daki gelişme olasılığı, adından tutulmuş gelişkin eylemine kadar, devrimle mümkündür. Kürdistan geçeceği, sözcükler düzeyinde dile getirilmemesi günümüze kadarlık savasınma kadar, ancak devrimle olabilir. Kürdistan'ın; ekonomisi, siyasal durumu, siyasi yapı; şantisi nedir denilirse, tamamen barbar bir geleceğin, kapitalizmin ince yöntemleriyle birleşerek acımasızca sürdürüldüğü bir durumda başka bir şey değildir. Yani; Kürdistan'ın ekonomisi, sosyal yapısı, siyasal yaşamı diye söylenecek istenen tek tarafı olup, tamamen barbar geleneksel güç alan bir konumdadır. Kapitalizmin sömürgeci yöntemleri ki, bu Kürdistan'da eşitlik ülke olmaktan çıkmak, yeraltı-yerüstü, maddi yaşam alanlarının tamamen ele geçirilmesi, normal bir kapitalist sömürge ekonomisinin bile korunmasından uzak olmak demektir. Sosyal yapı itibarıyla, en çarpık ve asimilasyonla kimlik değiştirilen, bu anlamda, ajanlaşmış bir sosyal yapı; siyasi anlamda, tamamen sömürgeci idareni askeri buyrukları biçiminde hükmetmesinden başka bir anlamda gelmeyen bir yaşam söz konusudur. Her şey tek tarafı başkasına ve ajanlaşmış dayanıyor. Ekonomi de bu amaçla kullandırılıyor. Geleceksel ne kadar birikim varsa, bunun için kullandırılıyor. Yani adı altında oluşan ne varsa hepsi, böylece bir tek idarecinin emrine ve işbirlikçi teledir. Bilecek veya bilmeyecek de içine girilse, ülkedeki bütün sosyal tabakaların, sınıfların durumu böyledir. Dolayısıyla, normal bir sömürge ekonomisinden de bahsedilemez. Sömürge ülkenin sosyal yapısı, siyasal işbirlikçi ve tabakalarından da bahsedilmeyebilir. Diğer ülkelerde, örneğin; İngiliz sömürgeciliği belli bir sömürge ekonomisi geliştirdi, bu ekonomi, Türkiye ekonomisine göre çok ileridir. Bir sosyal yapı geliştirdi; işbirlikçileri de olsa, bunlar bir elitler. Yine de kendi topluma bir yeri vardır. Siyasal bir elit grubu vardır. Bunlar işbirlikçi teledir de olsa, bir devlet kurmayca kadar gibilerdir. Ama Türkiye'de böylesi bir sömürgeci uygulamadan eser yoktur. Ne ekonomik gelişme, ne sosyal-işbirlikçi bir sınıf, ne işbirlikçi bir bağımlılık da olsa, bir devlet kurma... Birakılmış işbirlikçi bir devlet kurma, adını bile söyleyemeyiz. "Burası bir ülkedir, buranın bir halkı vardır, sizlere işbirlikçi sınıf olmak istiyorum, size bağı bir devlet olmak istiyorum" şeklinde bir girişim bile en büyük suçtur ve imhaya götürür. Böyle özellikle olan bir rejimin yürürlükte olması ile daha da detaylandırılacak bir uygulama söz konusudur. Ve bu uygulama değişmiş değildir.

Kürdistan Osmanlı'dan devralınan bir miras, ancak söyleyelim ki, Osmanlı döneminin Kürdistan'ın kendi öz dinamikleri bazı gelişme imkânlarına sahipti. Dil, kültür ve ekonomisi alanında kendini biraz daha geliştirebilirdi. Hatta işbirlikçi sınıfları Kürtlülükte baharın fazla kesmiş değillerdi. Daha eskiden ise; İttifak diyaloglarımız bir statü ile Osmanlıya bağlanılabılırdı. Fakat kemalizm döneminde gelişkin olduğu hep yerli bir ediyordu. Ülkenin adı, halkın adı tarihten silinmek isteniyor. İç gelişmelerin imkânları, bütünüyle yoku sayılıyor. Ezdiriliyor. Her şey tek devlet, tek ulus sistemi içinde bulguların durumu ile karşı karşıya bırakılmak isteniyor. Ve bu gittikçe yoğunlaştırılıyor. Acımasız bir devlet teorisi, insanları bahane edilecek, halka egemen kılıyor. Ardından beyaz terörle asimilasyon en incine sine kadar egemen kılınıyor.

12 Eylül faşizmiyle de tam sonuç almak için her şey ortaya konuluyor.

12 Eylül, özünde Kürdistan'a karşı ilan edilmiş, onu tamamen imha etmeye amaçlayan ve en son imha edici bir yönetim biçimi oluyor. İşte bu temelde Kürdistan'daki durumun esas özelliklerini yakalamayı bilmek gerekir. Özellikle de 12 Eylül uygulaması ve en son da özel savasın en yoğunlaştırılmış sümürlü tarihindeki en gelişkin bir imha yaklaşımıyla karşı karşıya olmakla bahsetmek gerekir. Amaç; özellikle PKK'nin önderliği ettiği ulusal kurtuluş mücadelesini de ezerek, insanları döneminin sonrasında daha tehlikeli bir statüye Kürdistan'a egemen kılmaktır. Şu anda mevcut yönetim, tamamen askeri ve de özel savas kılığı tarafından yürütülen karşı-devrimci karakterde bir yönetimdir.

ANAP'ın varlığı, bir klık bile denilemeyecek bir örtü rolünü görmektedir. DYP, SHP aynı şekilde bir örtü ve işbirlikçi konumdadır. Özel savası kendilerine göre halka karşı yürütmekte, paravana rol oynamaktadır. Oyle karşı çıkmak diye bir durumları söz konusudur. Ve esas itibarıyla hedefleri; Kürdistan'daki direniş ezme, daha sonrasında "beyaz reformlar" adı altında özellikle sınıfsal mücadeleyi Türkiye'de dirilimesine tasfiye etme, yine Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin bütün sonuçlarını ortadan kaldırmak için, Kürt halk kimliği üzerinde bir kez daha betonlaşma ve bu kimliği yerle bir etmek, bir daha canlandırılmaz duruma getirmek.

"Kürdistan'daki gelişme olasılığı, adından tutulmuş gelişkin eylemine kadar, devrimle mümkündür. Kürdistan geçeceği, sözcükler düzeyinde dile getirilmemesinden günümüze kadarki savasınma kadar, ancak devrimle yol alabilir. Kürdistan'ın; ekonomisi, siyasal durumu, siyasi yaşantısı nedir denilirse, tamamen barbar bir geleceğin, kapitalizmin ince yöntemleriyle birleşerek acımasızca sürdürüldüğü bir durumda başka bir şey değildir..."

Çinçına da olsa, uluslararası gerçeklikte de gelişse, çok süratli ve yoğunca ulaşmak istedikleri sonuç bu oluyor. Bunu çok yakından görmek gerekir. Ve en politik gelişmeleri de iyi yakalamak gerekir.

PKK'ye yönelik Milli Güvenlik Kurulu toplantılarında ısrarla anlatılan bir politika var. Batıyla bağlantı mı veya çelişti mi değerlendirilmesinden irmeden önce -ki, orası bizi fazla bağlamaz, fakat dikkate alınır- şu çok iyi görülmeli; sözüme bazı reformlar geçirmemesine direniş engelmis. PKK'nin başını çektiği kurtuluş ve özgürlük mücadelesi buna engelmis. Onun için, "önce bunu ezelim" deniliyor. Büyük bir ihtimalle ABD buna "evet" diyor. Avrupa'da da birçok ülkesinin "evet" demesi var. Hepsi aynı gönül rahatlığı ile söylemeye de bu böyledir. Ne zamana kadar? İşte, 80-90 arası yemeden, en son bir uzatma çabası olarak da 90-91'e kadar bu çaba sürdürülmeli, özgürlük önünde sonra gelmelidir deniliyor. Şimdi buna daha önce TKP cezazlığı biçiminde zaten bir reformizmi de paydalandırma ile karşılık verilmisti. Buna biraz da Kürt işbirlikçi sınıfının kılıfı da girdiyi. Ve bu buna da, "Kürt reformculuğu", "dli özgürlüğü" deniliyor. Yani aslında öyle bir özgürlük tanımına da söz konusudur, "birbirleriyle konuşabilirler" denmektedir; ki, bu ne

"Kürdistan'daki ulusal kurtuluş savaşını, uluslararası alanda ve en önemli yeri işgal eden Ortadoğu'da, dünyayı da yakından etkileyecek yeni bir oluşuma, halklar lehine statükonun aşılmasına, halk yönetimlerini, halk iktidarlarını döneminde gidilmesini büyük bir imkan kazandıracak; Ortadoğu'da Halklar Federasyonu'nun gelişmesinde belirleyici bir rol oynayabilecektir. Ortadoğu'nun biraz da yakın geleceğini belirleyen, mücadelemizin kendisi olmaktadır. Bu çerçevede, bölgede halkçı yeni ağır basan güçlerle ilişkileri daha da gelişme kaydedeceği gibi, gerici güçlerin de tepkisini daha fazla üzerine çekecek; devrimci güçlerin konuşuna yol açacağı gibi, reformistleri daha hileli yollarla karşısına engeller dikmeye götürebilecektir..."

bir hakir, ne de bir özgürlükçü. Dil zaten konuşulabileceği kadar konuşuluyor. Kültür özergiliği gerici bir slogan, kendi başına devrime dayatıldığından, devrim ezilmesine dayatılan bir sloganıdır. Aslında, kültürel özergilik, otonomi tamamen gerici bir alettir. Bu temelde kurulacak partiler gerici olmanın kurtulamaz. Karşı-devrim hizmet etmekten kurtulamazlar. İstedikleri kadar kendilerini demokrat, sosyalist, komünist adını taksinler, direniş ezilmesine dayatılan yeni oluşumlardır. Son tahliide özel savasın işbirlikçisi, onu ortbas etmenin, maskelemenin araçları olacaktırlar. Gerçekten bu önemli bir durum oluyor. Bizim için, analıca siyasi bir durumdur. Eten hehiklesi de buna ABD, Avrupa muhafazakar iktidarlar, büyük ihtimalle sosyalist simedeki bu sağ politikaların sahipleri ve onun reformist uzantıları "evet" diyebilirler.

Türk yönetimi bu konuda çok sındır. Her ne kadar bazı reformlardan söz ediyor da, reform vaatleri sahtedir. Reform yapıpaca da yoktur. Bu durum müteffekileri ile aralarında bazı çelişkilerin doğmasına yol açabilir. Türk devleti görüntüyü kurtarmak için bazı şeyleri geçici olarak yapabilir. Özellikle önümüzdeki kısa bir süre içerisinde, PKK'nin en çok devrimci sonuç alan yöntemi olan gerilla savaşını tasfiye edip, giderek halkın ayaklanmasını önleyerek bunu sağladıkları sonra sahte nitelikte de olsa reformlar yapabilir mi? Aslında bu da kuşkuludur. Belki sırf görüntüyü kurtarmak için başvuracağı bir yöntem olabilir. Bu da, Türk faşizminin, nasil ki tüm geçmişinde kapitalizmi de, sosyalizmi de kullanarak sosyalistlik, komünistlik, liberalizm yapışma, a tarzda reformculuk yapması anlamına gelir. Bunu böyle özenle bilmek gerekir. Sorun, gerçekten kendisine ölümlü çanları çaldırın kurtuluş hareketimizi tasfiye etmek sonucudur. Bütün ekonomi bunun için seferber edilmiştir. Enflasyon temelde bundan kaynaklanıyor. Dış politikaları tüm yönleriyle buna dayanıyor. Dış politikalarının tamamı bu amacımızın tasfiyesini içerir. Komşular başta olmak üzere, sistemleri, sosyalist sistem de dahil, bunun için kullanıyor. Başarabilir mi? En üst düzeyde, ifade edilmisti ki, "Vatanın birliği-bütünlüğü için sonuna kadar savaşaacağız", hem de alçakcasına, "Silaha silaha karşılık vereceğiz" diyerek, cumhurbaşkanı, başbakanı, genelkurmaylığını, "en yakın sürede temizlemek durumundayız" diyerek kadar günlük emirlerle yürütülen bir savas söz konusudur. Bu savası kazanıp kazanmadık sadece onlara bağlı değil, bizim savası geliştirmek geçirmize de bağlıdır. Devrimci savası biz ne kadar geliştirebileceğiz? Ve bu anlamda da gerilla ve ulusal halk ayaklanmasını ne kadar somutlaştıracak? Türkiye'nin emekçi sınıf hareketi ne kadar gelişim gösterecek? Esasta bunlar belirleyici rol oynayacaktır.

Genille, bütün kurullarıyla işletilene, Kürdistan bir savas türü değildir. Bilakis, Kürdistan'da bütün devrimci gelişmeleri belirleyen bir mücadele biçimidir. Doğa yapıyla, insan yapısıyla en çok devrimci değişikliği yaratacak ve de özel savası boşu çıkartacak eylem biçimidir; orğünleme, orğünlaşma biçimidir. Ama, gelişme karşılayın, diğer ülkelerin deneyiminden de dersler çıkarın, kendi özgünlüğünü de iyi ifade edebilen yaklaşımı ve uygulamayla gerilla yürütülmesi, yenilmesi şurda kalsın, özel savası ödürücü darbeyi indirmesi istenir bile değildir. Ulusal halk ayaklanmasına son hızı alırdır, özel savası çokertmede emen rollerden birisini oynayacaktır. Gerillanın desteğinde ve korumasıyla geliştirilecek bu halk ayaklanmasını, özellikle de şehitlerde çok güdümlükleri, kof, yabanlaşmış, ajanlaşmış kişilikleri tamamen devre dışı bırakarak, buranın emekçilerini de taraken siyasi ve silahlı savası çama çekerek, özel savası beklenmedik bir biçimde sonuç alıcı bir darbeyi indirebilir. Ve şüphesiz bunlar kendiğinden olacak gelişmeler değildir. Bu sağlam bir öncüllükle yürütülecek ve başarıya ulaşacak bir savasımıdır.

Bu konuda Partimiz geçmişte, kendini yeterli hale getirmiş çok güçlü çaba harcadı. Var olan pratik sorunlarını aşabilecek için, büyük çaba harcamaktadır. Savası kendi lehimize çevirip, dayatılan özel savası boşu çıkartarak, işin gerçekten nefes nefese yeten ve doğru uygulanan taktik önderlikle ya sonuç alacaktır, ya da yenilecektir. Her kimsede anlamda kendiğinden başarı, zarar beklemesi. Her şey doğruluğu kanıtanan çizgiye hükmetmekle ve gereklerini yerine getirmekle ancak kazanılır, aksi taktikre kaybedilir.

Özel savas açısından aynı şey söyleyemeyiz; çünü, azami özgenliğini ve uygulamasını zaten yapmaktadır. Oluğca gelişkin tekniikle donanmış, bitmez tükenmez maddi kaynaklarla ve de hadsiz hesapsız insan kaynağıyla yürütülüyor. Dolayısıyla onun yeni gelişmesinden bahsedemiyor. Gelişilebileceği kadar gelişmiştir. Sorun, onun daha fazla gelişmesini değil, bizim kendi mevcut savasın silahlımlarıyla, gerillayla ayaklanmamızı ne kadar geçiktireceğimize, ne kadar geliştireceğimize, bu özel savas kendini yürütmeyecek duruma gelecek ve arkasındaki karşı-devrimci güç, özel savas çıkartışında kendini boğmaktan kurtaramayacaktır. Dolayısıyla, emperyalist ağababalarının da söylediği gibi, "Durumlar çok ciddidir, Güneydoğudaki durum çok ciddidir, gerekirse savaşlarımız her bakımdan kolarda" ifadesinde de görüldüğü gibi, özel savas onlar için ölümlü oluyor. Daha gelişkin devrimci savaslarımız yürümede de, bunun ardından bile bu rejimi alaşağı edebilecek, Türkiye geçeceği biraz da bunu mümkün kılıyor. Özel savas yenilmesi, hatta sınırlandırılması demek, Türkiye'de

dahi görülmemesi biçimde halkın devrimci enerjisinin açığı çikması, örgütlenmesi, eyleme seferber edilmesi demektir. Ve böylesine enerji kazanmış bir halk, halk hareketi karşısında hiçbir aşırı rejim ve özel savas kurumu ayakta kalamaz, yönetimi sürdürmez. O halde; canlica, yakın geleceği belirleyecek olan, oluğca yoğunlaşmış karşı-devrimci bir savasın karşı-devrimci gerillanın bir avaklarıdır. Türkiye'nin de geleceği, halka dayalı çikış yollarını yaratmaktadır. Bu daha çok da Kürdistan'ın varlık-yokluk sorunudur. Halkımızın kuruluşunda asil rolü, bu mücadele belirleyecektir.

Bu mücadele aynı zamanda, yakın etkisini bölgemizde üzerinde de duyuracaktır. Kürdistan'ın çok parçalanmışlığı, burada sağlanacak devrimci gelişmelerin bölgemize taşınması, dolayısıyla bölgemizde çözüm alanlarının kendi somutunda, hatta önderliğinde pekiştirilmesi demektir.

Kürdistan'daki ulusal kurtuluş savaşını, uluslararası alanda ve en önemli yeri işgal eden Ortadoğu'da, dünyayı da yakından etkileyecek yeni bir oluşuma, halklar lehine statükonun aşılmasına, halk yönetimlerini, halk iktidarlarını döneminde gidilmesini büyük bir imkan kazandıracak; Ortadoğu'da Halklar Federasyonu'nun gelişmesinde belirleyici bir rol oynayabilecektir. Ortadoğu'nun biraz da yakın geleceğini belirleyen, mücadelemizin kendisi olmaktadır. Bu çerçevede, bölgede halkçı yeni ağır basan güçlerle ilişkileri daha da gelişme kaydedeceği gibi, gerici güçlerin de tepkisini daha fazla üzerine çekecek; devrimci güçlerin konuşuna yol açacağı gibi, reformistleri daha hileli yollarla karşısına engeller dikmeye götürebilecektir. Çeşitli işbirlikçi güçlerin yeni dolaplar çevirmeleri kadar, tarih halklarının büyük desteğini de alabilecektir. Kürdistan'ı böylesine önemli rol sahibi olan bir ülke haline getirmek; tamtamtama Partimiz önderliğinde yürütülen ve mutlaka başarılması gereken, başarılması için de gereken çağın gelişmelerinden ders çıkarmak kadar, kendi özgünlüğünü de dikkate alan, bir o kadar güçlü de karşılayın taktiklere de mevcut güçlümleri içerisinde uluslararası bölgesel durum kadar Türkiye'nin durumunu, Kürdistan'ın durumu da dikkate alan, Partinin bu temelde gelişmesini dikkate alan, mevcut olanakları sağlam bir önderlikle yürüten, özellikle Parti öncülüğünde güncel savasını yürütecek, geneli donatıca taktik önderlikle yetkin kılan bir konuma ulaşmak olur. Bu gelişmeler, ancak Partimizin öncüllük rolünün üstün nicelik gelişmeler temelinde, özellikle de karşı-devrimin dayattığı özel savas cephesini karşılaması kadar, yakından bağlıdır. Parti öncülüğünde karşıladığı oranda ancak diğer görevleri başarmaktan bahsedebiliriz.

En analıca görev olarak, Parti militanları, bu özel savasın üzerine, yemne ruhıyla yürütülen ve bunun için gerekli yetkinliği, hiç şüphesiz en başta da ısrarla geliştirilen Parti çizgisi temelinde yoğunlaştırılarsa rolünü başarabilirler. Bu anlamda bizim temel sorunumuz, Parti ve onun savası yaklaşımı olmalıdır. Parti geçeceği üzerinde ve özellikle onun kadro yapısı üzerinde durmak, savası kurunda etmekte mükellefi. Bütün sorunları gerçekten tüm yaratıcı yeteneklerini sergileyerek karşılamak, sorumlu kadronun nicelik-e nitelikçe yeterliliği ulaşması, gelişmelerinin esas belirleyici yönü oluyor. Halkın ayaklanmasını, gerillayı, Partinin kadro yapısını geliştirme, zaferi zorlayan bir uygulamaya çizgisinde yürütmekle mümkündür.

Başkan APO, Şehitler Ayı Mayıs'ta Partiyeye ve halka atılımlar yaptırmanın yoğun kavgasında

Dünya, oldukça hızlı bir yeniden yapılanma süreci içinde girmiş oluyor. Herkes, bu süreçte cevap vermenin arayışında, yeni yeni politikalarını oluşturulmasına çalışıyor. İlk başlarda, o "kutsal fişek" nin sahibi olarak belirlenen güçler dahi, akırdan güden süreçte cevap veremediklerinden değiller. Yani sürecin başlangıcını Gorbaçov-Reagan, Gorbaçov-Bush zirvelerine bağlayanlar, bunların bile politikası olduklarını görüyorlar. En tepede gözüktenler, o tarihe hükümetleri sanılanlar bile sürecin darbeyle ilgili sarımsal kırışıklığında şaşkınlıkla duruyorlar.

Tarihin diyalektik ortamınımsı olan politikaların iflâsı şaşılacak bir durum değildir. Ve bu politikalar ne kadar bilimsel ölçümümüz gibi gözükürse gözüksün ve yine, ne kadar azametli bir izlenim veriyor, en sıradan bir kendiliğindenlik karşısında dahi, en büyük acı yaşayabilmektelerdir. Dünyanın yeniden yapılanma sürecinin karakteristik özelliği oluyor bu.

90 böyle bir sürecin dev ayak sesleriyle başladı ve böyle devam ediyor. 90'lar da, tarihe, bu sürecin yayıldığı yıllar olarak geçeceği benzer. Ve hiç şüphesiz, tarih aynı zamanda politik bir gelişmedir. Ona yine verecek olan da, ona karşılık, ona ters politikalar değil, ama türden onu yansıtabilecek olanlardır.

Dolayısıyla günümüzün özünü, süreci, güçlü bir tarzda yitilacak doğru bir müdahale.

Şu anda herkesin telaşı, yeni süreç, kendisinin yeni en güçlü cevabı verebilmektir. Kiminde dayanabilmenin ve kiminde doğabilmenin umudu var. Bu durumun, kendisini en fazla hissettirdikleri alanlardan biri de bölgemiz Ortadoğu oluyor. Ortadoğu'nun siyasi literatüründe karşılığı, başgönlü politikaların yoğun çatışma sahasıdır. Oysa bu, günümüzün esprisine oldukça ters düşüyor. Tıkanmanın doruğunda, halklar dışı da bağımlılığı kaldıramayacak kadar takatısız düşmüşlerdir. Bu takatısızlık, her yünden yeni zorlamaktadır; eskinin kısır döngüsünde bir tekrar değil, eskiyi parampaçta edici bir zorlamadır sözünün olsun.

Bölgede tıkanmanın en yoğun olarak yaşandığı yer, hiç kuşkusuz, dışı bağımlılığı, çarçımın en geri tarzda bir iflâsı olan sömürgecilikte yaşadığı Kürdistan olmaktadır. Kürdistan halkı yeniden arayışını sürdürdükten konumunu çoktan terkettiği ve yeniyi, öncü çökü PKK'nın elleriyle bir gerçek haline getirmiştir. Dünya, yeni sürecin altüst edici etkileriyle tam bir şaşkınlık ve arayış içindeyken, halkımız PKK'ye şaşkınlığa geçmişti dayatmaktadır, geçmişti inşa etmekteydi.

Tarihin köze çözümlü olduğu yer, tarihin en kör tarzda döndüğüdür. Dünyada Ortadoğu'nun, Ortadoğu'da da Kürdistan'ın durumu budur. Ancak, insanın basit gözümlü pratiklerinin tecrübesi, düğümü çözmeyen, düğümü doğru el atmakla mümkün olduğunu ortaya koyuyor. En kör düğümü bağılı olan Kürdistan halkı, bağlarından kopmuş, sokun edip akıyor. Bu, kördüğümüne elini atması olan PKK'nın çözümlüydüğüdür. Ve tekrar, tarih aynı zamanda politik bir gelişmedir, onu yine verecek olanlar onu türden yansıtabilecek olanlardır.

Dünya 90'a, yeni sürecin fırtınalarıyla, sağa sola savrulmasıyla girerken, PKK, Başkan APO'nun komutasında, hamle üstüne hamleyi yapıyor.

90'ın Ocak ayını, yeni dönemde halkı ayaklanmasını hazırlamak ve Partiyeye, gerek açık düzmana ve gerekse, içteki çizgi dışı tutumlara karşı

mücadelede aydınlatılmakla geçiren Başkan APO, nefes nefese bir mücadele sürecine girişimi ilan ediyor ve bütün Parti yapısını, bütün halk kitlelerini bu süreçte cevap vermeye çağırıyor.

Oldukça yetkin bir sınıf çözümlemesine uğrayan Parti ortamında kadro ve militan yapı, bir kez daha Başkan'ın önderliğinde, yeni mücadele sürecine hazırlandı. Denilebilir ki, Başkan'ın Kasım ve Ocak çözümlerineyle ortaya koymuş olduğu gerçek, Parti yapısı, bir devrim boyu, önümüzü açan ve gerçekten uygulanırsa, devrimde zafere garantiler niteliktedir.

Partide proletaryanın sınıf çizgisinin egemenliğini teminatı olan Başkan'ın, salt Parti yapısını değil, belki de daha ziyade, halk devrimine hazırladığını, 90'ın başlarındaki çalışmalarının hemen ardından, halkın, Partinin siyasal ve örgütsel öncülüğünde, düşmanın üzerine doğru yürürmeye başladığını gördük.

Bu, Nusaybin-Cizre'den başlayıp bütün Kürdistan'a yayılan, halk kitlelerinin sivil protestosu olarak ortaya çıktı. Kürdistan halkı, Başkan'ın çağrılarının komutasında, isyan günümüzü Newroz'u tam bir isyan dalgasına ve hamlesine dönüştürdü. Düşman halkımızın savaşta duruşu karşısında ne yapacağını tamamen şaşırıp bir duruma düştü; oysa, 90'ı Partiyi imha etme yolu olarak öngörmüştü. Ve tam da bu zamanda inisiyatifini önelim erolünden çıkarıp, 90'ın Newroz'u böylelikle, Başkan'ın tam da ifade ettiği gibi, kırık gerillanın, şehit sivil halkın birlikte yükselttiği eylemlilikle, sömürgecilik karşı topyekün hesaplaşma sürecine girişimizin çok anlamlı başlangıcı oluyor.

"Devrim kitlelerin esenidir" ve sınıf kavgasında halkı ikena edenler, sürece sahip oluyorlar. Başkan, bütün enerjisini bu geçerci Partiyeye indirirken çabasına harcayarak, büyük yürüyüşümüzü hazırlarken, Newroz atılımımıza sermayelen düşman karşısında, ne yapabileceğini çok iyi görüp-bilen bir tarih öğretmenini olarak, sürecin bu tarz bir dönüşümünün sonuçları üzerinde, Partiyeye, daha yetkin bir cevabın sahibi kılması, halkı da Newroz yürüyüşüne devamlılık kazandırmanın zorunluluğunda hazırlandık.

Tarihe yön verme iddiasında olanlar, "tarhihe yön oynanmaz" kuralını en çok uykuda yaşamak zorunda oluyorlar. Tarihin en horlanmış, ezilmiş ve nereedeyse bitirilmiş halkı olan Kürdistan halkının isyana duruşunu, tarihe karşı oynamış bir yön durumu düşürmemenin garantilerini oluşturmak, devrimin önderliği için en başat görev oluyor. Başkan APO, Mayıs ayına bu görevin en ustalıkla bir tarzda yerine getirilmesini gereklerini yapıldığı bir tarihi kesite dönüştürdü. Ve böylece, Şehitler Ayı Mayıs, 90'da daha büyük bir anlamla yıkıldı.

PKK, Kürdistan halkı üzerinde oynanan tarihi oyunlara son vermek için ortaya çıktığıdır, bu oyuna son vermenin, ancak halkı mücadelesinin içine çekmekle mümkün olabileceğini inancıyla hareket etti. Ve son altı yıllık savaş pratiğinde de, sömürgeci otoriteyi darbeleyenler, halkı mücadelesine içine çekmek için esas aldı. Başkan APO, "Halkı kazanmayalar devrim yapamaz" diyor.

İsra'yla uygulanan bir doğru politikadan sonuç alınmadığı görülmüştür. Halkımız, şehit gerillaların cezaları şahsında savaşın yükünü

omuzlayarak düşmanın üstüne doğru yürüyüşe geçerken, ulusal kurtuluş siyasetimizin israrlı uygulanışının sonuçlarını ortaya koyuyor. Gerçekten de, halkımızın tarihinde bir yıllardır gerçekleşmeyen gelişmeler yaşanmaya başlanıyor yeni yıllı birlikte. Tarihimizde, Med Konfederasyonu'ndan bu yana gerçekleşmeyen halk birliği, ulusal kurtuluş eylemi içinde gerçekleşiyor. Bunun en somut ifadesi de, Nusaybin ve Cizre'den başlayarak dalga dalga bütün Kürdistan'a yayılan ve ne aşiret, ne bölge, ne mezhep ayırımı dinleyen, bütün Kürdistan aynı özlem, talep ve harekete birleştiğin Newroz eylemliliğidir.

90'ın Newroz eylemliliği, PKK'nın siyaset mayasının halkta tuttuğunu gösteriyordu dosta-düşmana. Ne var ki, açık düşman bu hakkı teslim ettiği ve PKK karşısında içine düştüğü acı açıkça tiraf ettiği halde, kendilerini halk güçleri içinde sayan ve hatta kendilerini halkın öncüsü olarak gönenler ise, daha önce kadar PKK'yi "halksız devrim" e kalkışmakla suçladıkları halde, Newroz eylemliliği karşısında "Yaşasın, halkımız ayaklandı" çığlıklarını atmaya başladılar. Peki kim bu halkı ayaga kaldırmıştı? "Baskı ve terörle karşı ayaklanan halk", kim sokaklara dökmüş, düşmanın üstüne yürütülmüştü? Bunun cevabını vermektir ısrarla bir kaçış var. Savaşımız başladı gündün bu yana. "PKK, eylemlerine halka baskı ve terör getirecek" diyenler, sömürgeci zulüm yokmuş gibi, halk baskısız ve terörsüz bir ortamda yaşayormuş gibi, PKK'yi zulümün, baskının ve terörün sorumlusu olarak lanse etmeye çalışıyor. Bu işbirlikçi ağzılara şüphesiz en iyi cevabı da yine halk verdi. Düşmana karşı, gerillanın cezasını omuzlayarak, savaş atılımı içine girmek oldu halkın cevabı. Onlar, elerinden geldiği kadar çarpılmalarını devam ettirdiler, halkın ayaga kalkışını daha güçlü ataklara geçirmeniz tedbirlerini almak, mücadelemiz varmış olduğu aşamaya uygun politikalar geliştirmek gerekiyordu.

Bu durum, PKK'yi Başkan APO'nun komutasında oldukça yoğun bir savaş ve çalma tempusu içine soktu. Bu, varlığa kavşımın dayanılmaz tempoduydu. İnsan hemen, büyük devrim şehidi Hayri DURMUŞ'un: "Biz Partiyi Önderliğinin temposuna ayak uydurabilseniz, mücadelemizin seviyesi çok daha üst boyutlarda meydana" sözlerini hatırlıyordu Mayıs'ta.

Devrimde yetişmek önemli bir olaydır. Devrimde yetişmek de, açığı çıkartılmış kitle gücünün kontrolünü hiç yitirmeden, onu, hedeflere doğru yürüyüşünde tam bir kontrol altında tutmakla mümkündür. Devrimde yetişmenin ne büyük bir ustalık istediğini, dünya, 17 Ekim Devriminde çok iyi görmüştü. Lenin, devrimde yetişmenin ne demek olduğunu Nisan Tezilerinin göstermişti. Bu, gün gün kitlelerin nabzını elinde tutmayı, düşmanın her yönelimini anlamayı kavramayı ve Partiyi ona göre hazırlamayı içeren büyük bir sentozdir.

Başkan APO, "Zamanı çok iyi kullanmak gerek. Bir devrimci zamanı o kadar dolu ve verimli kullanmalı ki, zamanı daraltılabilmeli" diyor. Bu, devrim yükünün altına girilen Partilerin içine oldukça anlamlandır. Çünkü, karşı-devrimin merkezleri alabilirdiğini büyük olanakların üstüne oturarak, devrimi en kısa zamanda boğmanın alabilirdiğini teltirler. Bu durum, tarihin en haksız ve güçler arasında bir o kadar

dengezsiz savaşına tutuşmuş olan bizim ve düşmanın konumuna vurduğunda, devrimde yetişmenin ne kadar yaşamsal olduğu çok daha iyi anlaşılacaktır.

Mücadelelerin yeni süreci eskiye karşılamak olmaz. O halde, yeniyi her yünden hükmedecek bir yetkinlikte olmak devrimin zorunlu şartıdır. Başkan APO, "Yoğunlaştırılmış özel devrimci savaşla cevap vermeye gerekmiyor" diyor. Evet, özellikle Newroz atılımıyla birlikte, kendini yıl ağzında bulan düşman inisiyatifini elden kaçırmamak için, yoğun bir özel savaşla süreci atlattı. En üstte ulusal halkın zirvelerinden çıkan ve haliken "simsiki yönetim" diye adlandırıldığı olağanüstü savaş kararnamelelerinden üstten en alt devlet kurumu emir katarı, işleri girilen ordu düzeni emir komutası...

Düşmanın, durumu ciddi ve yaşamsal düzeyde ele alması, yoğunlaştırılmış özel savaş karşı, yoğunlaştırılmış devrimci savaş şiarının anlamını daha iyi ortaya koymaktadır. Savaşta inisiyatif, karşı tarafı tedbir almak zorunda bırakmaktadır. Karşısındakine hamle olancağı tanımayan ve onu ancak geliştirilen hamlelere karşı tedbir almak zorunda bırakan taraf, savaşın kaderine hükmetmeye başlamış demektir.

90 atılımı, düşmanı bunca tedbir almaya götürmüştür. Bu, düşmanın savaşımız karşısında içine girmiş olduğu durumu gösterir. Aslında, düşman hemen hemen bütün kozlarını kullanarak başlamıştı. İşte, gerek savaşın hıaklaşması atılımı ve gerekse düşmanın karşı-yoğun tedbirleriyle kendisini dayatan yeni süreç ve bu süreçte daha güçlü bir müdahale için zorunluluğu, Partimiz, kendisine başlayan büyük bir atılım içine sokuyordu.

Düşmana karşı atılımı kendinde başlatmak anlaşılırdır. Bu, atılıma hazırlıktır. "Devrim yapam isteyeceklerin içinde devrim yapmak zorundadır." Başkan APO, 5 Mayıs 90'da şöyle diyor: "Bizde, genel olarak toplumsal yapının, aşiret çelikleşirinin, feodal çelikleşirinin birliğin önünde ne denli engel olduğunu gözönüne getirdiğimizde ve buna, bizde, örgütlenmenin tarihsel planında ne kadar elverişsiz koşullara sahip olduğunu da etkilerse, birlik meselelerinin bizde daha yakıcı bir şekilde kendini ortaya çıkaracağı rahatlıkla görülebilir. Bunun için her zaman yeni başlangıçlar yapmalıyız diyoruz. Olumsuzlukların birikmesinden, oldukça yanılı ve yetmezliklerden ölümlü bir birlik dağılması mahkumdur. Hem de en kritik anlarda, kendileriyle birlikte birçok olumuluğun canına da okuyarak, beklenmedik yenililer getirmeleri kaçınılmazdır. Bu da, anlaşılır bir husustur. Bu aradan, gerekirse yeni başlangıçlar yapmak, yeniden yeniden tartışılmaya göze almak daha sonraki sağlıklı gelişmeye yakalanmanın vazgeçilmez bir koşulu oluyor."

Kendinde diyalektik gelişmeyi sağlayabilen, toplumda da gelişmeyi sağlayabiliyorlar; bu, bir kuraldır. Hele, sözünun olsun, oldukça hızlı bir dönüşümü yaşatan devrimci bir süreç, bu çok daha fazla analizi bir durum arzeder. Kürdistan devriminin tarihsel gelişmesi bundan en net bir şekilde görünebilir. Her yeni süreç, kendisine cevap verebilecek bir atılımı birleştirecektir.

Başkan APO, Partiyi bu nazır

hale getirmek ve vakit geçirmeden harekete geçmek gerektiği üzerine, bütün Parti yapısını uyardı. Bu, 4-13 Mayıs tarihlerinde yapılan PKK II. Ulusal Konferansı'nda en anlamlı zirveye ulaştı.

II. Konferans, bir yerde Parti tarihinin zirvesi oldu. Parti Önderliğinin "Kürdistan sömürgeci" tezini ortaya attığından bugüne kadar, nerelerden nasıl geçtik, sömürgecilik karşı mücadelemizde nasıl evrildik; toplumu nasıl etkiledik ve toplumdan nasıl etkilendik; devrim varlığını sürdürdük, aşamada, durumumuz nedir ve devrimi ileriye taşılamak için neler yapmalıyız? Bütün bu sorular, cevaplarıyla birlikte yoğun bir incelemeyle tabi tutuldu.

Önder, topluma, herkesten önce gören, değerlendiren ve harekete dönüştüren. Başkan APO II. Ulusal Konferansı'nın açılışını şöyle yapıyor: "Partimizin önderliğinde ki ulusal kurtuluş mücadelemizin önemli bir tarihi aşamasında böylesine ulusal çapta etkili olabileceği bir konferans geliştirmiş, eğer gerekleri layıkıyla kavranır ve hayata geçirilirse, kendisinin beklenen rolü oynamak için, bütün koşullara sahip olma hususunda da gözönüne getirilirse çok başarılı bir Parti toplantımız olacaktır."

Hiç de garip bir tesadüf olmadığı anlaşılıyor, düşmanın harekete geçirdiği kanallardan basına ve yabancı haber ajanslarına manşetlere yerden "Bekaa'da iç çatışma, Apo vuruldu" haberlerinin piyasaya sürüldüğü sıralarda, PKK yapısı, büyük önder APO'nun yoğun konferans çözümlerinin aydınlığı yolunda, Kürdistan devrimin sorunlarını ele alıp, güçlü kararlar vardiirarak devrimi ölüyor.

Tarihte, hiçbir karşı-devrimci çöküş, devrimin yitilmesini devrimin önderliğinin yenilgisine bu denli bağlamış değildir. Ve yine, hiçbir devrimde iş ve maskeli devrim düşmanlarının birlikteliğini bizdeki kaçıra açığa vuran, deşifre eden bir ortay pekade rastlanmamıştır. Bunun nedenleri gayet iyi bilinir: Eğer bir yılın köleliği altında parampaçta olmuş bir yığından halk yürüyüşüne yaratılması ve bir yılın köleliği ve işbirlikçileri bu halk yürüyüşünde karşısında son demlerini yaşıyorlarsa, PKK önderliği salt bir parti önderliği değil, ama aynı zamanda, ispatlanmış bir halk önderliğidir. Şüphesiz, gıdasını toplumun dağılımından, örgütlenmesinden, kendisini ifade yoksunluğundan alan her türlü düşman bu önderlik karşısında, sudan kurkan kuzu gibi ürüyor. Ama, ürmeden kevanin durduğu görülmüştür. Ve PKK, Başkan APO'nun komutasında, attığı her adımda, halkımızı çeliken bir birlik içinde ifade ederek yürüyüşüne devam ediyor.

Başkan APO'nun, konferans boyunca yapılmış olduğu çözümlerle gerek Partimiz açısından ve gerekse halkımız açısından tarihin oldukça netleşmiş bir açılması oldu. Başkan şöyle diyor: "Kimin adına yola çıkıyorsa, en ileri, en gözpek, en yaratıcı, bilinçli, fedakar ögelerin örgütü ve planlı ifadesini parti yapıyor. Bunun sosyal zemini ne kadar gelişmişse, şüphesiz öncüsünün de, en denli gelişmesi anlaşılır. Gelişmiş sosyal yapılarıdan güçlü öncü örgütler çıkmıyor. Veya çıkıyorsa, zorluklara göre yoğun mücadele dolayısıyla daha köklü ve kendi içinde yoğunlaşmış bir örgütlemeye ihtiyaç duyuyor. Tarihte de

bu boyledir... Parti, öncü sorununu hak etmeden ciddi bir harekati geliştirmek sözkonusu ola-
maz. Hele hele, amansız bir mü-
cadelaye giretiren bir kurtuluş
hareketi sözkonusu olduğunda,
öncü üzerinde büyük bir görüs
açıklığıyla, net yaklaşımlarla dur-
mak daha da önem kazanacaktır.
Öncü örgüt, amaci, yürüyüş tarzi,
eylem takti, birleşmelerin halkı
yapısı belli, oldukça anlaşılır, ol-
dukça duyarlı, büyük birliğe ih-
tiyaç gösteren, bunu şart koşu-
lan bir birliktir. Tabii ki, buna dahil
olanları, kişili olarak da zaman-
ında kendisini oldukça eğitmiş,
işin gereklerine cevap verecek,
her zaman her yerde karşılarına
çıkacak engelleri aşmak kadar, işi
olumlu yönde ilerletecek, bunun
için gerekli yaratıcılığı sergileyec-
kek deredece yoğunlaşmaları;
özellikle bu meselenin iyi halle-
dimleri, daha sonraki başan işin
vazgeçilmesi oluyor."

Burada, sağlıklı bir hareketin geli-
şimi için ihtiyaç duyulan faktörlerin
ana halkası yakalanmış durumdadır.
Bu, öncü sorunudur, ya da, bizdeki
adıyla parti sorunudur. Ulusal hare-
ketimizin varmış olduğu aşamada,
Başkanın, öncünün şahsında sınıf
kollektivizmi üzerinde bu denli vurgu
yapmasının anlaşılabilir nedenleri var-
dır.

Modern bir hareket için, gelişmiş
sosyal yapılar, örnekli olarak bir
handikap rolünü oynamıştır. Her
şeyden önce, modern hareketin ken-
disi sözkonusu gelişmiş yapıya
rağmen ve ona karşı gelişmektedir.
Ama, hareket aynı zamanda, o ge-
leşmiş yapıyı devşirecek elide ettiği
öğeleri üzerine oturtur. Durum böyle
olduğunda, hareketi bizzat hareketi yü-
rütenlere karşı da korumak, yaşamın
vazgeçilmesi kuralı olmaktadır. En
nihayet, hareketin kadroları, geldik-
leri toplumsal yapının etkilerini sı-
nırlar ve onlarda kendi üstlerinde
taşımakta ve çoğu zaman, bilmeden
bu etkileri hareketin gidisine yansı-
tmaktadırlar.

Tarihi bir tecrübeler. Ve tecrübeyi
en üst noktada özümseyenler ancak
pratik dönüşümü gerçekleştirebil-
mektedirler. Bugün reel sosyalizmin
çöküşünde devrim öncesi toplumsal
yapıların etkilerini yedimlilik bir sınıf
çizgisini tespitini yapamamak müm-
kün değildir. Rus muhlijinin (köylüsün-
lü) sosyalizme oldukça pragmatik
yaklaşımının ve bunun dönüşüle-
memesinin, daha sonraki gelişmeleri
geriye çekmesi veya ona ayakbağı
olması incir edilemez bir durumdur.

Şüphesiz, bunlar devrimin pratik
sorunları olarak karşımıza çıkarlar
ve pratikte mücadelaye zorunlu ki-
larlar. Devrim, eğer bunu başarmışsa
kesintisizliğini sürdürür. PKK devrimi
sürdürürken, esas olarak toplumsal
zeminin alabildiğine güçlü olan geni-
şliğini etkilerini bertaraf ederler, düş-
mana karşı kahredici yürüyüşüne
gerçekleşmektedir.

Başkan APO, toplumun genişliğini
kendisinde temsil eden tipler için, 90'a
girişle birlikte yapmış olduğu Ocak
Çözümlemelerinde şöyle di-
yor: "Benim esas kavgam bun-
larıdır." Bunu işlice kavramak gere-
kiyor; sözkonusu tip devrimde bir
zaafir ve her zaaf, düşmana karşı
venilmiş bir gediktir. Düşmanın, bu
gediklerden dolayı yapması ve devrimi
vurması daima beklenmeli-
dir. Nitekim, başarıya giden devrim-
lerde tespit ettğimiz en önemli hu-
sus, sınıf çizgisindeki yetkinleşme
olmaktadır.

II. Konferansımızda Başkan APO,
bunun mantığını, bizim geçirmişimiz
de oldukça net bir tarzda özüm-
leyecek, sadece Parti yapısına değil,
toplum-bilimle, toplumsal psikolo-
jiye, kişilik şekillenmesi ilgilenen
veya ilgilenecek olanlara eşsiz bir

kaynakça sundu. Yapılan çözümle-
melerin her konusunun ayrı bir ince-
lemesi ve ders çıkartmayı belirlecek
geçiyoruz. Başkan şöyle diyor: "Ulusal
ve sınıfsal kurtuluşu, Parti içindeki
kadroya karşı da yürütmek... zorundadır... her şeyden
önce, sağlam bir partililik... vaz-
geçilmez bir koşuludur. Parti öncülü-
ğünde birçok dünya örneğinde gör-
üldüğü gibi, sadece teorik olarak
gerekli bir öncülük değildir. PKK'de
de kadrolaşmak, aynı zamanda
uluslaşmak ve halklaşmaktır. Bu,
bize özgüdür. Yani, dar kabile, aile
vb. etkilerden kurtulma anlamında
halklaşmadır. PKK'de kadrolaş-
mak, bu etkilerle savaşım içeri-
sinde, sınıf gereklerine ulaşmaktır.
Yine, sosyalizmin en yaratıcı biçim-
leriyle kaynaşmaktır... Böyle-
sine bir kadronun partililiği, ne-
rede ve hangi aşamada halkın içine
gidirse gitsin, halkı hem uluslaş-
maya ve hem de ulusal kurtuluşla
birlikte, halklaşmaya çekeceği ve
bu şekilde kendi özgürlüğünü ko-
nuşturacak sonuç alamazı açtır.
Tabii bu, aynı zamanda siyasal
iktidar savaşımıdır."

Burada elde gelen, gerek dışa
karşı ve gerekse içe doğru olarak
geliştirilen, oldukça yoğunlaşmış
bir sınıf savaşımıdır. Ve, ne düşman
ne de sözde "sosyalist-demokrat"
kesim bunu anlamıyor. Gerçekten
de anlamalarını beklemek de saflık
oldu. Çünkü, toplumsal dönüşüme
yoğun olarak kendisini veremeyenler,
toplumun bütün kendisinden geçen
engellerin farkında olmuyorlar. Çoğu
yüreğe yığılar, taklimi oldukça
engellerden habersiz, kısır bir dünya
içinde politika yürütüyorlar.

Devrimin güçlü kitleleridir ama, ona
şekil veren öncüdür, kadrodur. Baş-
kanın kadro ve öncü sorunu üzeri-
nde bunca derbasi, belki de
PKK'nin en isabetti yanındır. Kadrolar
kitlelerin devrimine olayına nasıl ve
ne kadar katabilirler, onların istemleri
devrimine ne oranla yansıtıyorlar?
İşte, devrimin canalısı sorunu budur.
Eğer öncü bunu başarmışsa, devrim
kurtarılmış demektir.

Ulusal kurtuluş mücadelerinin
bunluğu aşması, geçmişte harca-
dığımız çabaların, emeklerin, şe-
hitlerin hak ettiginin oldukça altın-
dır. Yani, bunca emek ve fedakarlık,
çok daha ileri bir aşamayı gerektir-
yor. O zaman hiç olmasa, bundan
sonrası için, safetliğimiz kadar al-
masını bilmiyoruz. Bu da, üstünde
israrla durulan öncülük sorununun
doğru bir tarzda çözümünü zorunlu
kılmaktadır.

4-13 Mayıs tarihleri arasında ger-
çekleşen II. Konferansımız, Başkanın
aydınlatıldığı ortamda, Şehitler
Ayına yararlı bir tarzda, şehitler-
mizden de güç alarak, Parti yapısını
mücadelle bilincini derinleştirdi.

Evet, II. Konferansımız, şehitlerim-
ize de yoğun eleştirileriyle katkıları
tam bir zirve oldu. Başkan: "Benim
bütün çabam şehitlerin
şahadetine ben anlam kazandır-
maktır. Onları, uğruna canlarını
feda ettikleri hedeflere taşımaktır.
Beni devrime bağlayan en büyük
değerler şehitlerimizdir. Ama ben,
şehitleri özgeyaşıyla anmam.
Hayır, onların bağliğımız korkunç
bir güce dönüştürmek zorunda
olduğumun bilincine hareket edi-
yorum" diyor. Ve işte, II. Konfe-
ransı a eleştirileriyle katılan şehitleri-
mizi işin şöyle diyor: "Şehit zindan
direnişçilerinin baş eleştirileri ol-
duğu söyldü. Partiyi aktarımlar-
ını arz etmişler. Yani, Parti için-
de kendi eleştirilerini bir vasiyet
olarak söylemişler. Onların eleştir-
ilerine yüksek emir değil biçeceğiz.
Ve kendimiz için, emir edici olarak
teklifi edeceğiz. Bütün yönleriye
Partiyi yönelik ve belli başlı hepi-
mize yönelik eleştirileri neyse,

canı-gönülden kabul ederiz. Ger-
çekleri, tüm gücümüzle bağlı
olarak yerine getireceğiz."

Şehitlerimizin eleştirilerinin canlı-
lık noktası, esas olarak, kadro yapı-
sının mücadelaye cevap yetiştirme-
deki yetersizliği üzerinde yoğunlaş-
maktadır. Bunu da, oldukça somut
ama, bir o kadar mütevazı bir şekilde
deletiyorlar: "Parti içinde, gidice
katılım gösterme bakımından sü-
rece yeterince cevap verici bir
tavir içine olmadık; burada esas
itibarıyla Parti önderliğine karşı,
onun önderliksel yürüyüşüne,
tempoşuna ulaşmada yeterli ce-
vabı veremedik. Eger yeterli ce-
vabı verebilseydik, Parti çok daha
büyük aşamalar içine olacaktı,
kayıplar çok az olacaktı." Şehitleri-
miz kadro yapısının önderliksel yü-
rüyüşü cevap veremeyişini kendi
sorumlularında deletmişlerse, bun-
dan çıkarılacak ders oldukça önemli
olmaktadır. Şahadetleri, Parti Ö-
nderliğinin siyasal çizgisinin kavayla
yanıştığını en yetkin ifadesi olan
şehitlerimiz, kendilerine yöneltilen
eleştirilerde, bir bütün olarak,
kadro yapımızın içinde bulunduğuz
durumu görmemişlerdir.

Şehitlerimiz eleştirilerinde or-
taya çıkan şiar, "sağlıklı bir gelişime
çini, sağlam bir partileşme" oluyor.
Başkan APO, konferans konuşma-
larında, bu şiarı yaklaşımlarımız
pratikteki ifadesini açıklıyor: "Mayıs
ayında bu toplantıyı özellikle ger-
çekleştiririz; onlara her zaman
üstün bir yer vermekle mü-
kellet olduğumuz şehitlere, Şehit-
ler Ayına layık olmayı, partileş-
mek bir anlamda şehitlerin anısına
bağli olmak" şiarına olan bağli-
ğımızla gösterdik. Şehitlerin sa-
hibi Partidir ama, Parti de, ger-
çekten şehitlerin yaşadığı gibi yaşa-
tılmasa gereken bir partidir. Bu
konuda iyileşme için girilecek
en kötü iyileşme yöntemidir. Bu konuda
anılara layıkla yaklaşmamak,
gerçekleri yerine getirmemek, bir
devrimcinin yükümlü olduğu kötü
sorumluluktur. İşte, bu anlamda
diyoruz ki; konferansımız, Şehitler
Ayında, şehitlere layıkla bağli
olmanın sağlam bir güvencesi de
olmuştur. Bu anlamda, şehitler
temelinde partileşme en sağlam
partileşmedir. Bu temeldeki partileş-
meyi, bütün görevlerin başına
koyan konferansımız aynı za-
manda şehitlerin de anısına en
layık bir çabamız, bir söz verişimiz
olmuştur."

Boylelikle, Başkan APO, konfe-
ransımız, şehitlerin şahadet sözü
düzeğinde Parti yapısının günde-
mine sokmuş oluyoruz. Konferan-
sımız, gerek silahlı halkı savası ve
gerekse halkın sivil mücadalesine
yon veren tam bir savaş manifestosu
niteliğine bürünürken; bu manifesto-
nun ruhuna uygun hareket etmenin
temel koşulu olan doğru partileşme,
Parti öncülüğünü mücadelaye otur-
mayi ise, kadroların, şehitlere bağli-
lık bilinci ve onuruna havale edi-
yor.

Halkımızın büyük önderi APO,
konferansı şu sözlerle kapattı: "Bu
temelde şüphesiz geleceğe
düzenli yürüyeceğiz. Ve gerçek-
ten, yuz yılların bir hayali, bir
umuda olan ama, günümüzde bu
umuda da gerçekleşmeye yüz tu-
tan, gerçekleşmenin adeta eşigi-
ne bizi getiren, bağımsız ve öz-
gur yaşam sansımı çok iyi kullana-
cağız. Partimizin bu konudaki
öncü rolünü büyük bir sorumlulu-
kla, üstün bir azimle ve başla-
nıyla yerine getireceğiz. Bütün
partilileri bir kez daha bu
temelde görevleri doğru yakala-
maya ve mutlaka başarmaya çağır-
ıyoruz."

ZAFER, ŞÜPHEŞİZ BU TEMEL-
DE SAVAŞAN PARTİLLERİNDİR!

YAŞASIN PARTİMİZİN II. ULU-
SAL KONFERANSI!"

Partimizin II. Konferansı, konfe-
ransa katılan delegelerin "Bij Serok
APO", "Bij PKK" sloganlarının çok
yüksek sesle söylenmelerine, bün-
de haklarıyla Başkan APO'nun ar-
kasında şehitlerin huzuruna çıkırlar.
Partinin merkez okuluunda, Ortadoğ-
da şehit düşenleri yoldaşların yeni
yapılan Şehitlik Anıtı ziyareti edildi.
Başkan: "Şehitlerin huzurunda
bulunmak kişiyi ruhen rahatlata-
yor. Yeter ki, layık oluması bi-
linsin" diyerek, bütün delegeleri say-
ğı duruşuna davet ediyordu.

O an, bütün Parti, büyük önder
APO'nun komutasında, şehitlerin
emrinde bir ordu olarak duruyordu.
Ve, ordu yürüyüşündeki Başkomutanı
APO, bütün ülkeyi baştan başa
şehitlik anıtı yapımına çok veriyordu.
Düşmanın hakimiyata dayatmış ol-
duğu imha politikasına verilecek en
anlamlı cevap bundan başkası ola-
maz herhalde. Her bir karşı topağı
şehit kanıyla sulanmış bir Kürdistan,
şüphesiz, işle anit olacaktır.

Bu, halkımıza veriliş olan bir
sözdür. Halkımız da bunu görüyor,
hissettiriyor. Artık saft, mücadelemizin
esas olarak yükselmiş olduğu Kü-
zeye Batı Kürdistan değil, Başkaları
diğer parçalarında yaşayan halkımız da,
tüm umudunu PKK'ye bağlamaya
başlamıştır.

İşte, konferansımızın bitiminden
birkaç gün sonra, Başkan APO'yu
ziyaret eden değerli yurtsever Melis
Abdurrahman, uzun süredir kaçak
olarak yaşamış olduğu Doğu Kür-
distan'daki halka özünü izlenimlerini
ve bizzat halkın özlem ve mesajlarını
aktarıyor. Akademi öğrencilerinin de
katıldığı bir sohbet toplantısında,
değerli yurtseverimiz, Başkan'a şun-
ları söylüyor: "Kendini sıkt tu.
Bütün halkımız umudu senden-
dir, PKK'dedir. Bu halk artık kimin
arkasında saf tutacağını söylüyor.
Bunu kendi yaşamında gördü, gö-
rendi. Ben yıllardır içindeyim.
Halka önderlik ettiklerini iddia
edenler, ülkeyi de, halkı da sattılar.
Onların konumunda, her şey ser-
best ama, Kürtlük yasağıdır. Kür-
tlük diye bir şey müsadet etmiş-
mişlerdir ve kendi kılanlarında
başka da, hiçbir şeyle ilgilenme-
mişlerdir."

Melis Abdurrahman, doksanışık
yaşında olan canlı bir tarzı parlamı-
zıdır. O, aynı zamanda, bütün iş-
yanlarında yer alan halkımızın özlem
ve taleplerinin de günümüze aktarı-
lımını yapıyor. Evet, bin yıllardır köle-
ğini kahredici ortamına mahkum olan
halkımız, nihayet tarihini değiştirebi-
lecek önderliği yakalayabiliyor. Bu
başlamda PKK önderliği, bin yılların
öfkesinin, kininin ve yine özlem ve
taleplerinin birleşkesi oluyor.

Halk tarihizimiz bağimsızlık ve
özgürlüğünü yana olan gur sesi Baş-
kan APO, Mayıs ayının halk toplantı-
larına sürdürdü. Şöyle diyor: "Partimiz
PKK'de; düşmandan bir-
yıldırın öcünü almak için, kutsal
bir savaş başlatmıştır. Bu savaş,
günümüzde çok önemli aşama-
lara gelmiş dayanmıştır. Bir yan-
dan silahlı gerillazım kırdırsa düş-
mana ağır kayıplar vererek ülke
sathına yayılarken ve kök sa-
larken, bir yandan da Partimizin
siyasal öncülüğündeki silahlız
halk kesimleri de, yaygın bir kitle
eylemliliğiyle sömürgeçliğe karşı,
başkaldırı için çekilmiş bulun-
uyorlar."

Halkımız, Partimizin öncülü-
ğünde, tarihizimizin en büyük in-
sanca yaşama fırsatını yakalamış
bulunuyor. Şimdi, bu fırsat en iyi
çekile kullanarak, düşmandan
bin yılların öcünü alalım. Unut-
mayalım ki, düş: nan senin mü-
cadelene atlıgın karşısında, canını
dişin. arak yaşamını, seni ze-

"Benim bütün çabam şehitlerin şahadetine bir anlam kazandırmaktır. Onları, uğruna canlarını feda ettikleri hedeflere taşımaktır. Beni devrime bağlayan en büyük değerler şehitlerimizdir. Ama ben, şehitleri özgeyaşıyla anmam. Hayır, onlara bağliğımız korkunç bir güce dönüştürmek zorunda olduğumun bilincine hareket ediyorum..."

rek, yok ederek sürdürmek iste-
mektedir. O halde, düşmandan çok
daha fazla inat bir şekilde, öke-
mize, insanlığımıza sahip çıkarak,
savaşımı yükseltelim."

Başkan, savasın tamamı başka ca-
resi birakılması olan bir halkın
komutasını eline alarak, bize yaşama
zindan eden düşmana karşı, kahredici
savas yürüyüşünü başlattığı gündü
buğüne kadar, her zaman kendini
aşan bir mücadelayi gündemleştir-
rek, tarihin adeta unutulmuş olduğu bir
halkı dünya insanlığının gündemine
sokarak, daha simdiden, onuru ve
saygın bir konuma ulaştırmiştir.

Başkan: "Az şey başarılmış,
elbette halkımıza önemli mesafeler
aldırtık ama, yeterli değil. Ama-
çlarımız ulaşmak için, görevleri-
mize daha bir yüksek sorumlulukla
yüklenmeliyiz. Sönsüz bir çalışma
azmi ve fedakarlıkta başka, kur-
taracak başka şey yoktur" diyor.
Bu, aynı zamanda, halkımızın,
Başkanından istemi olan, "Kendini
sıkt tu; bütün halkın umudu sen-
dir" mesajına verilen en anlamlı
cevap oluyor. Ki, bu cevap Başkanın
APO'nun Partiyapısına kazandırmak
istediği yaşama iksidir.

Evet, Ortadoğ'unun giridabında,
birakılm ülkesinde; diline, kimliğine
bile sahip olamayan yokun birakılmış
olan, insanlık dışı kölelik statülerine
mahkum edilmiş bulunan yirmi mi-
lyonun üzerindeki Kürdistan halkı,
Başkan APO'nun komutasındaki ul-
usal kurtuluş savaşımızda birleş-
rek, dünyayın yeniden yapılanma
süreçini yoğun olarak yaşadığı gün-
ümüzde, bağimsız ve özgür bir ya-
şama doğru uzanıyor. Halki olarak
savasça kararı olduk mu, başarı
maktadırlar. Ve herhalde, hiçbir şey,
halkımızın başarısı kadar onurlandırıcı
değildir. Onurlu görevlerin savasçan
yürüyüşündeki Kürdistan halkı, dün-
yadaki yeni süreçte, dünya insanlığı-
na ayni şekilde birçok yönlemleri
kendisine kilitlerken, insanlıkta yana
birçok değişimin de anahtarı olmak-
tadır.

Ortadoğ'unun anahtar halkı dura-
ma gelen Kürdistan halkının incele-
mek için, araştırmalarda bulunan Al-
man bayan sosyolog Helga Schuller-
berger'e verdiği demeçte, Başkan
APO şöyle diyor: "Benim bütün
amacım, kaderine sahip çıkarak, ona
hükmeden ve zorluk nedir bil-
meyen, her zorluğuşa başlime gücü
ve iradesini gösteren insan ya-
ratmaktır. PKK bunun bir ifadesi-
dir. Savaşımızla yaradık istediğimiz
insan budur; yani, özgür
insan, özgür halk."

PKK, ÖZGÜR DÜŞÜNCE VE EYLEM BİRLİĞİDİR

Federal Almanyâ-PKK Davası'nda yargılanan PKK'li politikacıların Meral Kırkın savunmasından bir bölüm yayınlanıyor.

9 Temmuz 1988 günü, yani rehine alınma ilk yasal kilifin geçirildiği gün, beni rehine alanların kendi mantık ölçülerinde kavrayamadıkları bir soru vardı; niye PKK'li olmuştum?! PKK'li olunca kendimi bir Kürt gibi mi hissediyordum?!

Böyleli sorulara cevap vermek durumunda kalan PKK'li ilk verimce ben değilim.

Öncekiğim şunu belirteyim ki, PKK proletaryâ enternasyonalizmi ilkesi üzerinde kurulmuş ve bu Partide enternasyonalizmin özine uygun olarak her milliyetleri sosyalist bulabilir. Herhangi bir ulustan bir sosyalist PKK'de yer almak "niçin" sorusu aklı gelmeyecek ölçüde doğaldır.

Ezen ve ezilen ulus içindeki sosyalistlerin ilişkileri sadece Türkiye ve Kürdistan özgüldü değil, genelde dünyamızda tartışılan bir olay.

Emperyalist ülkelerin işçi sınıfı ve sosyalistlerinin emperyalizmin tahakkümü altındaki halkların kurtuluş mücadelelerine pratik yaklaşımları da bu konu kapsamındadır.

Türkiye ve Kürdistan ilişkisinin elbette ki, kendine özgü yanları vardır.

1923'te kurulan Türkiye Cumhuriyeti devleti, iki inkar politikası üzerine oturtulmuştu. Bunlardan birisi, Kürdistan'ın ülke ve halk varlığıyla inkardır. İkincisi ise, Türkiye'de işçi sınıfının inkardır.

Kürdistan'ın inkarı, "Türk devletinin vatani ve milliyetli bölünmezliği" ilkesinde somutlaştırılmıştır. İşçi sınıfının inkarı ise "zürmesiz, imtiyazsız bir köylüizm" ilkesinde somutlaştırılmıştır.

Yani, Türkiye işçi sınıfının kimliği ile Kürt halkının ulusal kimliği aynı güç tarafından ve aynı zamanda yok sayılmıştır.

Türk egemenlerinin ulusal politika diye, Türk halkına ve hatta Kürt halkına da benimsenmeye çalıştıkları kendi egemen sınıf çikarılardır.

Türkiye Cumhuriyeti devletinin kuruluşu, Kürt halkının ve Türkiye işçi sınıfının ıleri öğeleri ve sosyalist aydınların katllamı üzerinde gerçekleşmiştir. Türkiye Cumhuriyeti kafatasları üzerinde kurulmuş bir devlettir. Hiçbir haklı tarihi temeli yoktur. Anlatıma başlarken TC'nin bu tanımını yapmak şart.

Günlük yaşam içerisinde küçük yalanlar bir ölçüde başlanabilir. Yine de söylenen adına utanç duyulacak bir iştir.

Peki ya, bütün bir tarihi yalan üzerine ören ve bu yalanı "şanlı geçmiş" teranelerle halkın ruhuna da şırında eden bir güç başlanabilir mi? Buna karşı çıkmamak, egemen sınıfların rezi ve lanetli geçeceği bir utancı boyutunda benimsenmek değil midir?

Bu sorular, PKK ile tanışma birliğe sormaya başladım. PKK'yı tanımadan önce, ben de, ulusal boyutlardaki yalanın içinde idim, ona inanmaktaydım.

Nehdi bu yalan?

Her ılı akışının Türk halkı açısından ne anlama geldiğini sormak ve buna cevap vermek günümüzde de hala önemli konumaktadır. Şu çok açıktır ki, Türk egemen sınıflarının rezi ve lanetli geçeceğinin yüzünü omuzlarında en ağır şekilde hissedilen, bir başkası değil, Türk halkıdır.

Türkiye'de her çocuk bir masalı dinleyerek büyür. Bu masal, onun kişiliğini biçimlendirir. Çağ ve dünya gerçeklerinden kopuk işi boş bir böberlenimin üzerine oturur. Türkiye'de ulusal ruh denilen bu olgu, ulusal bir hastalıktır. Buna şovenizm deniliyor, ancak ben bu tanımlamamın geçeceği karşıladığı kanısında değilim.

"Bir Türk dünyaya bedeldir" sözünde en açık ifadesini bulan bu hastalıklı ruh, Türk halkının çağdaş insanlıkla bütünleşmesinin önündeki en büyük engel, kendi boyundaki zincirdir.

Yukarıdaki sözü bütünleyen başka kalıp yargılar da var. Örneğin; Türk egemen sınıfların öğrettiğine göre, bütün dünya Türk'e düşmandır. Asla, Türk'ün gelmesini istemez. Etrafı düşmanlarla çevildir. Türk varlığını yutmak isteyen bu dış düşmanlara karşı birleşmek, tek bir kütte halinde ordunun koruyuculuğuna sığınmak tek çaredir. Ordunun koruyuculuğunu tek çare olarak görmek ise, onun, bütün toplumsal ilişkileri hizaya getirci güç olarak benimsenemektir. Güçlü bir ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel temele dayanmayan bir burjuva sınıfının damgasını taşıyan bu şekillenme, günümüzde daha da yakıcı biçimde çözümlünü dayatan sorunların kaynağıdır.

Çağ ve Türkiye geçreği karşılaştırıldığında, bu ikisinin birbirine çok yabancı olduğu hemen görülür. Her şeyden önce TC'nin kuruluşu çağdaş bütün değerlere karşılık temelindedir. TC'ye damgasını vuran sınıf, gerçek anlamda bir burjuva sınıfı olmaktan bile çok uzak özelliklerin sahibidir. Kaynağı zor olan bu sınıf kendi siliğini, kişisizliğini ordunun gölgesi altında tersyüz ettiği gibi, emekçi sınıfların kimliklerini kazanmalarına da aynı zor gücü ile engelleyerek Türk halkının çağla karşılaştırıldığında tanımaz bir konuma yaşamağa mahkum etmiştir. Tek güç olduğu olarak toplumun tepesine oturmuştur. Her şey burada doğumlanır.

Türkiye toplumu burjuva demokrasisini hiçbir zaman yaşamamış, tanımamıştır. Böyle bir geçreğe yabancdır.

Bu toplumda iki ruh vardır. Bunlardan birisi hükümetme, diğeri ise sığınmadır. En tepede ordu hükmeder. Gerek duyduğunda bütün toplumsal ilişkileri yeniden hizaya getirir. Türk ordusunun toplumu hizaya getirme görevi şu veya bu döne me değil, kaynağını tarihten alan bir olgudur.

Burjuva demokrasisi, kapitalist toplumun düzen içerisindeki sınıfların güç ayrımı ve bu güçlerin kendilerini siyasal alana yansıtırma durumu ile ifade edilir.

Türkiye geçreğinde tek bir güç vardır. Bu güç, işbirliği-tekelci burjuva ve onun zor örgütü olan ordudur. Sınıf hareketinin gelişiminin önu baştan tükane bir toplumda demokrasisiden, demokrasi ruhundan bahsetmek olanaksızdır. Burada tek bir yasa geçerlidir: Boyun eğdirme ve boyun eğme yasası!

Türk halkı sınıfları, bu boyun eğdirme ve boyun eğme yasasını Türk işçisi ve köylüsü üzerinde ege menliğini sürdüremesinin vazgeçilmez aracı olarak gördüğü gibi, bunu ulusal politika ve bu ulusal karakter boyutunda da sonuna kadar kullan

mıştır. Dışta güçlü olana sonuna kadar usaklık, zayıf olana ezme tarihsel bir karakterdir. Bu konuda yakın tarihin en çarpıcı örneği, Türk hakim sınıflarının ABD emperyalizminin sadık bir uşağı olurken, zayıf gördükleri azınlıklık ve Hürktürkü tümüyle tutup eritemek istemeleridir. Birincisi, Türkiye'yi "küçük Amerika" haline getirme özlemiyeli, ikincisi "yüce Türk milleti, devletin birliği ve bölünmezliği" gibi körüklenen sahte bir ulusal gururla Türk halkına da enjekte edilmiştir.

Bu hastalıklı ve çarpık durum, Türkiye'nin bir geçreği ve tabii ki çağ karşısndaki bir utançtır.

Açık ki burada Türkiye tarihini anlatmak, toplumsal bir analiz gerek gibi amacım yok. Sadece Türkiye geçreğinin genel bir çerçevesini çizerek, geliştirildiği mücadelelerin hangi geçreğeleri gün yüzüne çıkardığını anlatmaya çalışıyorum.

Doğduğundan bu yana Türkiye üç askeri darbe yaşadı. Birincisinde olup bitenleri algılayamayacak bir durumda, yani henüz doğmuş biriydim. Benimle birlikte doğanlar, ordunun kurtarıcılığı efsanesini dinleyerek büyüdüler. Bizden öncekiler gibi biz de, ilk olarak bir Türk dünyaya bezed olduğumuz, dış düşmanlar tarafından çevreli olduğumuz, Türkün şanlı-şerefli tarihini ezberleyen büyüdük.

Benimle birlikte doğmuş olanlar henüz on yaşına gelmişliğinde, ordu bir kez daha kurtarıcı yaptı! Ama tarih kitaplarında anlatıldığı gibi, ortada ne bir "Yunan işgali" ne de başka herhangi bir yabancı gücün askeri saldırısı vardı. Daraçandında idam edilenler, kurşuna dizilenler, duvarlara yapıstırılan ve radyolardan ilen edilen arabancıl listesine adı geçenler bile yabancı olmayan isimlerdi.

Amma buna rağmen ordu, bir dış tehlikeyden bahsediyor ve gencecik insanlar kurşunlanıyor.

Terörist olarak ilan edilen, yakalandıkları idam edilen, kurşunlanan bu gençler ne istiyorlardı, ne söylüyorlardı?!

Benimle birlikte doğmuş olanlar dünyevi henüz algılamaya başladığımızda böyleli iki gerçekle karşı karşıya gelmişti.

Birincisi varlığımızın güvencesi olarak benimsenilen devlet ve ordu geçreği; ikincisi ise, bu ordunun kurşunladığı genç insanların geçreği.

Bu iki gerçek o dönem henüz tam ayrışmamıştı. Çünkü bu ordunun kurşuna dizildi, idam ettiği gençler bile "ordu-çocuk eli emti" sloganından hareket etmişlerdi. İdam sehpalarında ölen ve kurşunlanan gençler o dönemde burjuva sorununu cevabını verebilecek durumda değildiler. Amma mücadeleleri ve ölümle ilgili soruları cevap vermek üzere Türkiye gündemine koydular.

Benimle birlikte doğmuş olanlar henüz ise çağına geldiğinde, Türkiye böyle bir aydınlanma dönemini yaşıyordu. Deniz GEZMİŞ, Mahir ÇAYAN, İbrahim KAYPAKKA gibi devrimci gençlik önderlerinin isimleri ve emperyalizme karşı sloganları elimizde her meşaleiydi.

1960-70'ler başlarında Türkün kurtuluş hareketi olmak üzere dünyanın birçok yerinde ulusal kurtuluş hareketlerinin zafere ulaştığı yavaş zafere doğru yürüdüğü yıllardı. Başta ABD emperyalizmi olmak üzere, emperyalizme karşı halkların uyanışı Türkiye üzerinde de yansımaları bulmaktaydı.

ABD emperyalizmine ve NATO'ya karşı tavır alışı sınırlı bile kalsa bu uyanış, çürümüş bir yapıyı temsil

eden Türk hakim sınıfları için ciddi bir tehdit olarak algılandı. Türk kapitalizminin bunaltılmamış denileşmesi ve sorunların politik alanda da kendisini dayatması, devletin resmi ideolojisi ve politikası olan kemalizin bünyesinde gizli olan faşizmin açığa çıkışına ve resmi-faşist bir biçime bürünmesine yol açtı. 1970 askeri-faşist darbeleri, gençliğin ve işçi sınıfının uyanışına yönelik bir saldırıydı. Yoksa ortada ne güçlü bir sınıf hareketi, ne de gençliğin devletin varlığını tehdit eden bir örgütlenmesi ve yönelimi vardı. Durumu gerçekle karşındaki durumun değildi. Ama 1970'lerin başında böyle bir gerçek vardı: Kemalizin çizdiği geçreçeyi iki defa zorlayan ve tabii ki reformizmi aşan bir birleşim ve tartışma ortamı doğmuştu. Türk burjuvası ve ordu kendilerini ege menliği ile bu gelişmeyi bir tehdit olarak gördü ve bilindiği gibi kanla boğmak istedi.

Benim kuşakım böyle bir gelişmenin ortasında idi. Çağ algılamaya evresinde genç insanlar olarak, bütün bu durumları yorumlamak ve anlam vermek zorundaydık. Çağ, dünya ve Türkiye gerçeklerini tartışmak ve geleceğimizi kendi ellerimizle yaratmak hakkını biz kendimize gördük.

Nasıl bir çağda ve nasıl bir Türkiye'de yaşıyoruz ve nasıl bir Türkiye'yi istiyoruz sorusu, önumüzde cevap bekleyen soruydu.

Bu konuda hiçbir cevabın olmadığını söyleyordum. Tersine, birçok cevap vardı. 1970'lerin ikinci yarısından itibaren gelişen ideolojik tartışma ortamında sayısız görüş ortaya çıkmıştı. Hatta bir ideolojik karmaşa yaşanmaktaydı.

Ote yandan faşist tehdit ve saldırılar hızla ırmıyordu. Özel Harp Dairesi elyile örgütlenilen ve MHP olarak adlandırılan silahlı faşist güçler, devrimci gençliğin ve işçi sınıfının üzerine salınmıştı. Öğrenim özgürlüğümüz ve can güvenliğimiz bile kalmamıştı.

Öyle yüceltik nedenler bir yana, sadece bu nedenle bile olsa faşist güçlere karşı mücadele önumüzde en tabii görünümdü. Nitekim öğrenimimize bile ancak dışişleri bir mücadele ile sürdürebildik.

O dönem henüz ideolojik oluşum sürecini yaşayan PKK ile de bu yıllarda tanıştım.

O yılların ideolojik karmaşa ortamında doğruyu bulmak isteyen bir insandım. Her türlü sümürün ortadan kalktığı, herkesin eşit ve özgür olduğu bir Türkiye üzere sonuç itibarıyla herkesin özlemiyeli. İnanıyorum ki her onurlu insan böyle bir geleceğin yaratılışı düşüncesine bile heyecanlanır. Ama bir idealin gerçek haline gelmesi için aşılması gereken sorunların ve bu sorunların aşılmasının doğru tespiti ve doğru bir uygulama gerekir. Sosyalizmin ne demek olduğunu şu çok öğrendiğimde böyleli yaşamağımıza kararına varınca, her şeyden önce sosyalizmin teorisini ve sosyalizme ulaşma yollarını daha derinlemesine öğrenme çağına girdim. Hiçbir ideolojik ve siyasal hareketle doğrudan bir bağ kurmadım. Ama marksizminizi bir bilim olarak öğrenmeye yarımcı olan kemalzin insanlardım. PKK'li arkadaşlarla tanışma da bu temelde oldu.

Aylarca bilimsel kitapları okuyarak, insanlık tarihi boyunca uğruna savıştığı özgürlük ve demokrasisinin ne olduğunu tartıştım. Şunu özellikle belirtelim ki, sosyalizme inanmaya rağmen bu süreçte ben hala kemalzin özgür

lük ve demokrasiye karşıtlığına göre bilmiş değildim. Ailemin ordu kökenli olması nedeniyle kemalzin bağımlı güçlü idi. 1970'lerin başında devrimci gençlik önderlerinin ordu tarafından katledilmesi bile, Türk ordusuna olan inancımı yitirmişti. Sadece, emperyalizmle mücadele içerisinde doğduğuna inandırığımı Türk ordusunun kilit noktalarını kendilerinin emperyalizme satmış bazı generaler tarafından tutulduğuna ve bu katllamların bundan taraftan gerçekleştirildiğini düşünmekteydim. Söylemek istediğim şudur ki, PKK'li arkadaşlarla karşılaştığımda, aynı görüşlerde birleşmiş insanlar olarak değil, tartışan insanlar olarak bir araya geldik. Ve biz bu tartışmayı insanlık tarihinin gelişimi noktasında ele aldık.

Yıllarca doğduğuna inanılanın su katllamına bir yalan olduğunu öğrenmek müthiş bir olay. Dehşetli bir olay.

Bu dehşetli, Kürdistan geçreği ile karşılaştığımda duyduğum. Bize anlatılan ve benim de inandığım ve tasallat var. O masala, emperyalizme karşı mücadele eden bir Türk ordusundan, Türk halkının onununun yükseltilmesinde bahsediliyordu. Ama o masala, Türk ordusunun, hemen yanbaşmazdı ki bir halkın topaklarını o halk katllamından geçirecek işgal ettiği, sömürgeleştirildiğini hiç sözetmiyordu. O masal, Mısık-ı Milli üzerinde tek bir ulustan bahsediliyordu. O masala göre, Türkiye'nin güneydoğu ve doğusu ekonomik ve coğrafik nedenlerle geri kalmıştı, ve orada bir uyarlaşma hareketi çok önceden başlamıştı. Emperyalizme karşı mücadele yıllarında, emperyalist gücün Türk halkının mücadelesini arka planı olarak işleri için paşası yanısı ve irtica çöçlerini kıskırtmış, ayaklandırmışlardı. Türk devletinin cevabı ise orala uyarlığı götürmek olmuştur. O masal bunları anlatıyordu. O masal hala anlatılıyor. O masalı hala dinleyebilmek ne büyük utanç.

Oysa tarihi ve güncel gerçekler o masalı yarıyorlardı. Ortada büyük bir insanlık suçu ve utanç vardı. Bu utanç herkesten daha çok Türk halkının aınına yazılmıştı. Çünkü bir suç karşı çıkmamak, o suça ortak olmak demektir. Başta kemalimize yıllarca ilencilik yafattı vuran sol güçler olmak üzere, Türkiye'de herkes Kürdistan'da geliştirilen tarihi suçlardan sorumludur.

Tarihsel suçlar tarihi karşısında yargılanır. Bu yargılama sorguç halk kitleleridir. Ben, PKK geçreğimde ve tarihsel sorguyu geçirdim. Tarihi ve haklı bir sorguydu. Bu sorgudan hiç kimsenin kaçamayacağı ise baştan belli idi.

İddianemede, PKK'nin bir terör örgütü olduğu söyleniyor. İnsanların zor yoluyla PKK'de tutulduğundan bahsediliyor. Türk burjuvası PKK'nin insanları ruhunu kaldığına da söylerdi. Federal Savcı, Türk burjuvasızının pek sevdiği bu belirlemeyi iddianemesine rahatlıkla ödünç alabilir. 9 Temmuz 1988 günü sorugunu yapan savcı, "Kendini bir Kürt gibi mi hissediyorsun?" diye sorarken, PKK'nin ulusal ruhunu çalıp çalmadığını öğrenmek için, Türk burjuvasızına adına sorgulandı. Bu ligün soru bir suç ortaklığının belgesi olduğu için üzerinde duruyorum.

İnsanlar neden ve nasıl PKK'li oluyor? Kendi geçreğimde buna yanıt açmaya devam edeceğim.

Kürdistan devrimine katılışım önce alan bir süreci kapsar. Onlar da belirtirliği gibi uzun süreli alan bir tartışma dönemi vardır. Alan ben

PKK'ye sadece kitaplar ve yazılı tarihi belgeler üzerindeki tartışmalar sonucunda da katılmadım. Bu tartışmalar ve o süreçte karşılaştığım tarihi belgeler sadece daha çok araştırmamı ve yerinde izlenimin onunu açtı. 1978'de Mardin Eğitim Enstitüsü'ne gilmem Kürdistan geçişi daha yakından tanıma içindi. Daha sonra Elazığ ve Dersim'e gittim. Türkiye Cumhuriyet tarihi olarak bilinen yakın tarihin olaylarını tarihin canlı tanıklarından dinledim. Her dère, her geçit katliamların tanıklarıydı. Ve katliam süreci artı başka bir biçim altında devam ediyordu. Okuduğum Mardin Eğitim Enstitüsü, yatılı bölge okuluyla yanyana idi. Etrafı tel örgüleri çevilmiş bu okulların karşısında Mardin Tugay bulunuyordu. Köylerden toplamları yoksul ve çoğu kimsesiz çocuklar burada tam eğitim almıştı. Aynı gerçekle Dersim'de de karşılaştım. İnsanların kendileri üzerine nasıl yabancılaştırıldıklarını, kemalist ideolojinin bürünmesinin burada nasıl bir işçene ve daha da ötesi beyaz bir katliam haline getirildiğini kendi gözlemlerimle tanıdım. Uyarılmış bütün olanaklardan yoksun bırakılan Kürdistan insanları, feodal ağaların ve Türk jandarmasının baskısından nefes alamaz bir durumdaydı. Türk burjuvazisi çağdaş uygarlık adına, bu ülke topraklarını asimilasyon politikasını derinleştiriyordu. Kürdistan toprakları yeraltı ve yerüstüye zengindi, ama Kürdistan toprakları derheştli yoksuldu. Kürdistan açlık, ışıksız, hastalık, en vahşi somuru, baskı ve ölümün en fazlasıyla nasibini almaktaydı, ama bu topraklarda uygarlık adına hiçbir şey yoktu. Aşiret, mezhep, bölge ayrımlarına birbine düşürülmüş, çağın aydınlığına kapatılmış bu ülke, bu ülke insanlarının değil, onların çok daha fazla Türk halkının utanç idi. Proletarya enternasyonalizmi de yana, salt ulusal onur açısından düşünülünce bile Türk halkının katliamları ve sömürgecilik suçuna bağışlanması asla kabul edilemezdi. Türk halkı, Türk hakim sınıflar ve ordusunun katliam, talan, barbarlık tarihinden kendisini ayırmalı idi. Bu ayrımlı yapılmadıkça şu ortaklıktan kurtulmak mümkün değildi. Kürdistan üzerindeki Türk sömürgecilik, Türk emekçi sınıflarının sırtındaki tarihi yük ve utançtı.

Gerçek yarılgaydı ve bu kadar yakın gerçekleri görüp, bu gerçekte yükü götüremek mümkün değildi. Bu yarılgay katılmamak da mümkün değildi. Ben o yıllara kadar aile ortamı ve mevcut eğitim sistemi içinde bana öğretilen her şeyi bütün samimiyetle doğruluyulana inanarak öğrenmişim. Ama karşılaştığım gerçekler, baştan aşağı yalanla doldurulduğumuz kanıtıydı. Boylesine bir yalana karıştırdım, bunun her habisi sorulmadı insanım denilemezdi. Böyle bir mücadelede elbette ki öncelikle Türkiye solu üzerinde yer almak isterdim. Ancak tarihin ayakları üzerinde durulması ve güncel gerçeklere doğru yaklaşılması noktasında Türkiye solunun durumu işleri acısıydı. Türkiye gerçeklerinden habersiz olanlar ve gerçeğe yaklaşmak istemeyenler kendi tarihleriyle doğru hesaplaşamayan sosyalizmi yaratma gücüne de sahip olmazlardı. Kendilerine sosyalist diyen, dünyanın birçok alanına ilişkin tahiller geldikleri bu sol, Kürdistan sözkonusu olduğunda bütününle yaşlaşıyordu. Kemalistlerin çizmisi olduğu geçveçden bir adım öteye geçemeyen tutumuydu. Onlara göre, Vietnam kurtuluş hareketi koşuyla ilişkilendirilmeli, onlara göre Cezaire'nin Fransaya karşı özgürlük savaşını selamlanmalı, yani onlara

göre dünyanın her tarafındaki toplumsal ve ulusal kurtuluş hareketleri desteklenmelidir. Ama bu genel doğru Kürdistan sözkonusu olduğunda bütün geçerliliğini yitiriyor. Bağımsız Kürdistan sözcüğünün ağza alınması bile, Kürdistan'daki devrimci hareketin "provokasyon" olarak değerlendirilmesine yeltiyor. Açık ki bu, Kürdistan'ın Kuzey-Batı parçasını iş alan Misak-ı Milli'nin tek bir vatan toprağı olarak değerlendirilmesinden kaynaklanıyor. Kendilerine sosyalist diyen Türk sol hareketleri, Kürtlerin varlığını o aşamada artırı inkar etmemekle birlikte, bu halkın üzerinde yaşadığı ülkenin adını koymak istemiyorlardı. Kürdistan değil, Kürtlerden bahsediyorlardı. Kürdistan'ın ülke geçişi kabul etmek istemedikleri için de, bu ülke adına bir ulusal kurtuluş mücadelesini meşru görmüyorlardı. Onlara göre meşru olan Misak-ı Milli idi.

Bir halkın katliamı, sömürgeleştirilmesi üzerine çizilmiş sınırları göre görülen, asla ve asla sosyalist olmazlar. Boylesine ancak sövenizmin soldaki uzantıları denir. Türkiye işçi sınıfı hareketinin sınıf temellerine oturmayışının kökeninde bu düğümün çözülmemesi yatırdı. Kürdistan'ın sömürge statüsü TC'nin varlık temelidir. Kendi emgen sınıflarının başka bir halkı sömürgeci egemenliği altında tutmasını meşru gören bir işçi sınıfı hiçbir zaman gerçek bir sınıf hareketi geliştiremez, emgen sınıfı karşısında kendi kimliğini bulamaz. Türkiye işçi sınıfı hareketinin ayakları üzerinde dikilememesini, yatacak bir konumda kalmasını nedeni, Kürdistan geçişi yatkındır. Kürt halkının üzerinde Türk burjuvazisinin sömürgeciliğini meşru görmek, bunu bir ulusal mutabakat konusu olarak ele almak, Türkiye platformunda sınıfsal mücadelesi denilen baştan ortadan kaldırmıştır. Bu nedenle ilk Türkiye platformu, bu nedenden dolayı ulusal kurtuluş sorunu yakıcı bir sorundur. Özellikle emgen ulusa mensup olanlar, ne kadar özgürlük, ne kadar demokrat, ne kadar sosyalist olduklarını ezilen ulus karşısında aldıkları konumla ortaya koyarlar. Bu gerçek bir ölçüdür.

Kürt halkının, Türk sömürgeci egemenliği karşı bağımsızlık mücadelesini taşıyış şartızsız desteklemektir. Türkiye'de birikalım sosyalist olmayı, demokrat olmanın ölçüleri bile tutturulamaz.

Ama bu ölçüyü tutturabilmek için, Türkiye işçi sınıfına önderlik iddiasında bulunan güçlerin her şeyden önce Misak-ı Milli'yi tek bir vatan toprağı olarak görme gibi soven bir mantıkta kendilerini arındırmaları gerekliyordu. Kürdistan'ın inkarı, Türk sömürgeci burjuvazisinin bu ülke üzerindeki sahiplik iddiasını paylaşmak, bunu bir ulusal halk olarak görmek demektir ki, bu konumdaki Türk solu sırtındaki suç ortaklığı kamburyula Türkiye işçi sınıfına yol göstermezdi.

Türkiye'de hala bir kimlik bulunmadın bahsedilmektedir. Çünkü, Türkiye işçi sınıfı ve sosyalist önderleri gelinen aşamada bile hala Kürdistan geçişi karşısında kendilerini emgen sınıftan tam ayıramamışlardır. Bu ayrımlı tam yapılmadığı sürece, Türkiye işçi sınıfının kendi kimliği ile mücadelede alınması çizmisi sözkonusu olmayacaktır. Sosyal-sömürgeç işçi sınıfı hareketinin mezarıdır. Sosyal-sömürgeçden arınmamış bir işçi sınıfı hareketi, burjuvazisi karşısında kendi sınıf çıkarlarını temsil çizmisi sahip olamaz. Çünkü bu durumda o, kendi yularını daha baştan burjuvaziyeye kapırmış

demektir.

1970'lerde Türkiye sol hareketi, Kürdistan'da bağımsızlıkçı amaç etrafındaki örgütlenmeye karşı çıkarken, ayrı bir örgütlenmenin işçi sınıfı saflarında bölücülük olduğu iddialarını ileri sürerken gerçekle Türk sömürgeci burjuvazisinin "bölücülük" suçlamasını aynen paylaşıyordu. Fakat bunu sosyalizm maskesi altında yapıyordu. Dünya işçi sınıfının birliği anlamı, sömürgeçlik statüsünün korunmasına hizmet temelinde yorumluyordu. Ve tabii ki, hakim ulus mantığıyla Kürt halkının kendi kendisini örgütlemeye ve yönetme gücünü gösterebileceğine inanç duymuyordu. Sözümona her an yoldan sapacak özelliklere gösterilecek, dolayısıyla himaye altında tutulması gereken bir halk olarak görüyordu. Sosyal-sömürgeç işte tam da budur.

Türkiye'de sövenizm kaynağını Türk uluslaşmasını gelişim özelliklerinden alan kökleri bir olgudur. Türk ulusal şekillenmesi Anadolu'daki yerleşik halkların ve Kürdistan'daki Kürt halkının ihmına dayandırıldığından, Kürdistan geçişi bir ulusal kurtuluş mücadelesi düzeyinde tarihsel anahtarı çıkışı Türkiye'de sadece emgen sınıf açısından değil, her kesim açısından bir varlık-yokluk sorunu olarak algılanmıştır. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında gösterilen telaşın nedeni de budur. Eğer bir ulusal varlığı başka bir ulusun yükü edilmesi ve yükü paylaşımı koşuluyla dayandırılıyorsa, o var oluş başka ve temelsizdir. Tarih böyle bir ulusa yaşam hakkı tanımaz. Bir halk yaşam gücünü kendine dayandırılıyorsa ancak haklarına sahip ve o koşula çağdaş hakları arasında yer alabilir. Başka bir halkın namını emek yaşamak, o halkın topraklarını, bütün zenginliklerini, tarihini, kültürünü, ruhunu çalarak yaşamaya kalkışmak, kendi ulusal varlığını böyle bir olayla dayandırmak, Türk ulusuna onur ve şeref kazandırmaz, tam tersine bu şerefizsizlik damgasını daha baştan kabul etmeye demektir.

Ağır konuşuyorum, çünkü gerçek çok açıktır. Türkiye ve Kürdistan ilişkisi tarihte örneği az görülür bir ilişkidir. Kemalist Türk burjuvazisi cumhuriyet kurarken, igsale karşı mücadelede en büyük güç Kürdistan'dan aldığı hede, cumhuriyetin ilanıyla birlikte Kürdistan'ın tarih sahnesinden silmeyi kendi sınıfsal ve ulusal varlığını koşulu olarak görmüştür. Kürdistan üzerindeki Türk sömürgeçliği, tanımlı binlerce sömürgeçlik ölçülerini aşmaktadır. Dünyadaki hiçbir emperyalist ve sömürgeç güç egemenliği altına aldığı halkın belleğini silme gibi bir çinçlik göstermemiştir. Kızıldenizlerin toprak imhası gibi çinçlikler, katliamlar sömürgeçliklik karakterindedir. Ancak böyle silme çinçlikleri gösteren bile, belleğin silinmeyeceğini bilecek kadar yane de mantıklıdır. Oysa Türk sömürgeçlerince, insanların ruhunu çalmaya kalkışmak gibi dünya tarihinde görülmemiş bir çinçlik vardır. Kemalist burjuvazinin Misak-ı Milli üzerinde tek bir ulus yaratma stratejisi, Kürt halkının ruhunu çalmaya kalkışma çinçliklerinden başka bir şey değildir. Türk burjuvazisi Kürdistan'da böyle bir bellek silme hareketi geliştirmek, öte yandan da Türk lülüsünü abalidiğince körüklemiştir. Dünya üzerindeki hiçbir halk onursuz değildir. Ancak, ulusal onur adına Türkiye'de geliştirilen işç, sövenizm olarak bile tanımlanamayacak bir hastalıktır.

Ben Kürdistan geçişiyle karşılaşılsaya kadar kendi ulusal geçmişimize gür dymaktaydım. Çünkü çakda hakların kanına eli bulamamış, tersine emperyalist güçlere karşı mücadele etmiş ve hala da

mücadele etmesi gereken bir konumda bulunan mazlum bir geçiğimiz olduğuna inanmaktaydım. Ancak, Kürdistan geçişi ile karşılaştığımız başımı ayrı biçimde dik tutamadım, tutamazdım. Çağı ve dünya gerçeklerini az çok tanımış bir insan olarak, başımı insanlık karşısında dik tutabilmek için, her şeyden önce Kürt halkının kendi kaderini kendi elleriyle özgürce belirlemesi gerektiği kabul etmek zorundaydım. Eğer o yıllarda, Kürdistan kurtuluş sorunu sosyal-sömürgeçlerden arılar bir yaklaşımın sahibi olsa idiler Türkiye sol platformunda yer almayı tercih ederdim. Ama Türkiye'de hiçbir sol hareket, Kürdistan kurtuluş sorunu karşısında enternasyonalist bir tutum sağlamı değildi. Türk burjuvazisinin soldan uzantısı olmak dışında bir konumları yoktu. Kürt halkının kurtuluş sorunu doğru yaklaşımın bir Türk solu, Türkiye işçi sınıfının kurtuluşu sorunu da güven verici olmazdı. Türkiye solu içerisinde sosyal-sömürgeçler karşı mücadelede başarı gücünü kendilerinde göremedikleri için de, yapabildiklerini tek şey vardı: PKK'ye katılmak. Çünkü PKK'lı olmak, hem Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine ve hem de Türkiye işçi sınıfı hareketinin gelişimine katılmak demektir.

Burada kendime pay çıkarmak gibi bir niyetim asla yok. Tersine, Türkiye'de hakim olan şoven ve sosyal-söven atmosfere karşı mücadelede öncülü göstermişim, bu gücü PKK'den almaya çalmışım biriyim. Yani Türkiye'deki sövenizm zırlının parçalanmasını gövveni PKK'den beklemek gibi bir durumun sahibiyim. Türk sosyalistlerinin gövveni PKK'ye yüklemek ve bu gövvenleri başsala altında kullanma çinçlikleri, onları sadece PKK'deki yekke enternasyonalist anlayışın kanıtı olabilir.

Bu benim adımın yanı sıra bir konumun göstergesidir. Ancak burada sözkonusu olan kişisel bir zaflılık olsaydı, açık ki bu sadece benim derdim olurdu. Burada söylemek istediğim şudur ki, bu kişilerin sınırlı olan bir zaflılık değildir. Burada sözkonusu olan Türkiye ortamının zaflılığıdır.

Tersinden ise şu gerçek vardır: PKK, bağımsız Kürdistan şiarıyla ortaya çıktığında, Türkiye işçi sınıfı hareketinin öndeke temel engeli de ortadan kaldırma görevini üstlenmiştir. Yavına hazırlanması Haziran 1982'de tamamlanan "Örgütlenme Üzerine" adlı kitapta, "Kürdistan'ın lanetli ve utanlısı yapısını yaratmaktan sorumlu olanlara nihai zaferle karşı savaşım" sözü geçer. Çok açıktır ki bu and, Kürdistan üzerindeki sömürgeçlik utançını paylaşmak istemeyen herkesin ortak andıdır. Ve elbette ki, Türkiye işçi sınıfı ve sosyalistlerine bir çağrı ve katkıdır.

PKK sadece çağrıyla yetinmemiş, Bu utanlısı ve lanetli durumu ortadan kaldırma için mücadelede hede aldı. İrkim atarken, ilk düşünce birimleri oluşturulan bile Türk komünistlerine en ö safta yer vermiştir. **HAKİ KARER** böyle öncü bir mücadelenin ilk şehididir. Yırdırbakı zindanında **HAYRİ DURMUŞ**'la başladıkları ölümlerinin birlikte gövşüleyen **KEMAL PİR** de böyledir. PKK hareketinin yaratılışında öncü rolleri olan **HAKİ KARER** ve **KEMAL PİR**, sövenizm her türlü biçiminde amansız savaş pratikleriyle Türk halkına izlenmesi gereken yolu göstermişlerdir. PKK, ayırlığı değil, tarihin kirlerinden arınmış bir zeminde eşit ve özgür ilişkiler temelinde birliğin partisi olarak doğmuştur.

Eğer PKK böyle yüksek bir kimlik anlayışına sahip olmasaydı, sadece dar bir ulus anlayışıyla yola çıksaydı, başlangıç noktası "Kürtlük" olurdu.

Oysa PKK'nin ortaya çıkışı bilimsel sosyalizm ve proletarya enternasyonalizmi üzerindedir. Başta Türk halkı olmak üzere bölge halklarına yaklaşımları ise ilk günden itibaren çok nettir.

PKK sadece öncü kevirdeğince değil, tüm Kürt halkına da ilk günden itibaren bu anlayışı kazandırmıştır. PKK'nin eğitiminden geçmiş her Kürt yurtsever halklara karşı sevgi ve kardeşlik duygularıyla doludur. Hiçbir halkın kanına eli bulamamış, hiçbir halk üzerinde sömürü suç işlemeye bir halk olan Kürt halkının başsuz, eşitsiz ve özgürlük temelinde kardeşlik çağrısının samimiyetinden asla şüphe duyulamaz. Güven vermek zorunda olan Kürt halkı değil, Türkiye-Kürdistan ilişkisi özgüllüde Türk halkıdır, onun öncü güçleridir.

Ama ne acıdır ki, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin geldiği aşamada bile hala, PKK'nin bölücü otum olmadığı sorgulanabilmektedir. Türk halkı açısından ne acı bir durumdur ki, Kürdistan'ın boylesine bir kardeşlik talebine karşılık "kendi dilini konuş" deme konumuna gelmişliği. Buna ise utanmadan "demokrat" denilmektedir.

Burada bir mahkeme öndüneyiz. Emperyalist sistemin en iy güçlerinden biri olan F. Almanya mahkemesinde, PKK'ye yöneltilen katliamlarda da işte bu gerçek vardır. Emperyalizmin bu en iri güçleri PKK'ye saldıkları, sadece Kürt halkına değil, doğrudan doğruya Türk halkının onuruna saldırmaktadırlar. Bu mahkemeyi açan güçler, TC'ye, "Kürdistan bağımsızlık hareketini önlemek istiyorsa, Kürt dilini serbest bırakması" talebinde bulunurken ve bunun en makul çözüm olduğunu söylerken, Türk halkının sömürgeçlik utançından kurtuluşunun önünde kesmek, kendi kırk ilişkileri ağında tutmak istemektedirler. Bunun için de Türk sövenizmine güvenmektedir. Mahkemelerin karşısında da and ben, Türk halkının onuruna yönelik bu saldırıyı çok açık görüyoruz. Bu ise, nefretimi kat kat arttırıyor. Nefretimi açkça söyliyorum.

Evet, PKK'ye yöneltilen saldırı Türk halkı kendi onuruna yöneltilmiş saldırı olarak değerlendirilmelidir.

Kürdistan üzerindeki sömürgeçliğin yaşatılmasını sağlama planızının bir parçası olan mahkememiz, Partime yönelik suçlamalarından "insanların zor yoluyla saflarda tutulmasından" bahsediyor. Halkların zor yoluyla egemenlik altında tutulmasını şampiyonu olan sizler, bu sözleri ağzınıza alına hakına bile sizer söylemişsiniz. Ben PKK'ye katlabilmek için yıllarca mücadele veren bir insanım. Bu mücadelede en başta kendim aileme karşı oldu. PKK'ye katlabilmek engellemek işi üzerinde mücadele şiddet uygulandı. En son eve zincirlemek tehditleri yüzüye geldim. O gün duyduğum sözleri burada aynen aktarmak istiyorum. Türk solundan istediğim örgüt katlabileceğin, hatta kendim bir parti kurabileceğin, her şey işi olduğu, ama Kürdistan'ın bağımsızlığından asla söz etmemen gerektiği söyliendi bana. Ben on yıl önce bu sözleri babamdan duymuştum. Hatta şuna da söyliştim: "Türkleri bile dinleriz, ama bağımsız bir Kürt devletine asla izin vermeziz. İsrail eder senin boyuna köpek gibi tasma vurur, zincirlerim!" Şimdi bu sözleri Türk parlamentosu içindedi ve dışındaki bütün parti sözcüleri söyliyorlar. Hatta Türk Cumhuriyet başkanı; "Zaran yük dillerini konuşsunlar, ama bölücülüğü ezemeziz" diyor.

Şimdi "Türkiye'de Komünist Partisi kurulabilir, her türlü parti kurulabilir, Kürtlerin Türkleri'de dinleriz, ama bağımsız bir Kürdistan'a asla izin vermeziz" diyorlar. Ve bunun adına **Devami 27. sayfa**

Ajan-milis çetecilikte son durum:

SÖMÜRGEÇİLERİN VE AŞİRET AĞALARININ ÇARESİZLİĞİ

12 Eylül faşist-sömürgeci rejimine karşı Kürdistan'da 15 Ağustos 1984'te başlayan gerilla direnişi karşısında mevcut ordu gücüne, onun bastırma ve ezme yöntemleriyle başarılı olamayanca, faşist-sömürgeci Türk devleti, 1985 yılından itibaren özel savaş geliştirme, özel savaş örgütlerini yaratıp kurumsallaştırma ve özel savaş taktiklerini etkinleştirerek uygulamaya yöneldi. Daha öncesinden bunun sosyal ve örgütsel temelleri zaten vardı. 12 Eylül rejimi, Kürt ve Türk halklarına karşı devletin bir savaş örgütü, özel savaş güçleri olarak yeniden örgütlenmesini gerçekleştirmişti; Kürdistan'da böyle bir rol oynayan ajanlaştırılmış yapı, kurum ve kişiler çok önceden yaratılmıştı. Gerilla karşısında olan şey, biraz üstü kapalı olan bu gerçek durumun iyice açığa çıkması, özel savaşın aktif bir biçimde kurumsallaştırılarak geliştirilmesi idi.

Faşist-sömürgeci rejim, özel savaş çerçevesinde uygulamaya koyduğu çok çeşitli örgüt ve taktiklerle birlikte, "Geçici Köy Koruculuğu Yasası" ve "Pişmanlık Yasası" adı altında iki önemli uygulamayı da resmen gündeme getirdi. Birincisi ile, gerillaya karşı sömürgeci ordu birlikleri önünde savaşacak resmi bir ajan-milis çete ordusu yaratmayı, ikincisi ile de devrimci hareketi, PKK'yi ve gerillayı içine dağıtmayı amaçlıyordu. Genelde her ikisi de, savasın Kürdistanlaştırılmasını ifade ediyordu. Bununla birlikte, "pişmanlık" ya da "itiraf" adı altında gündemleştirilen uygulamaya, bundan daha fazla ajan-milis çete örgütlenmesinde bağlıydı ve ona hizmet etme amacına yönelikti. Bu, devlet karşısında suçlu durumda bulunan tüm güçler için, PKK'ye ve özele gerillaya karşı savaşmak koşullu çıkarılmış bir genel af anlamına geliyordu. Sömürgeci Türk devleti, bu çağrıyı her türlü iletişim organını kullanarak sürekli yinede, gerilla karşısında başarısız kaldıkça bu uygulamayı hem süre olarak uzattı ve hem de kapsam olarak genişletti, çeşitli siyasal çevrelerden serseri, katil, eşyaya kesimlerine kadar herkes kendisi ile birleşmeye çağdı. Bunda belli sonuçlar almayı da başardı. Böylesi, devletin bu yönelimi kendileri için bir fırsat bilerek, sömürgeçlerin bir ajanı ve uşağı olarak gerillaya karşı savaşa girişti. Örneğin, Jirki aşiretinin ağalarından Tahir ile Zevkan aşiretinin ağası Hacı Süleyman bunlardan ikisiydi. "Pişmanlık" adlı uygulamanın sınırı bu kadar da değildi; bu, bütün halk kitlelerine karşı, halktan her insana karşı, onları gerillaya karşı savaşan bir çete haline getirmek amacıyla kullanıldı. İnsanlar yakalanıp işkenceye alındılar, haklarından tutuklama kararları ve hapis cezaları çıkarıldı, ya bunu yaşamaları ya da "pişmanlık kanunu"ndan yararlanarak gerillaya karşı çete olarak savaşmak koşullu dışarı çıkarılma ikilemi dayatıldı, böylece birçok insanın ajan-milis çete olarak silahlandırılması sağlandı.

Gerillanın Eruh ve Şemdinli basınıklarından hemen sonra, bir yandan geniş ordu birlikleri operasyona çıkarılınca, diğer yandan da önceden ajan-muhbir haline getirilmiş olan güçlerin silahlı çete olarak kullanılmalarına başlandı. Ortada henüz "yasal" bir kurumsallaşma yoktu ve böylece iş uygulamaları sonuç alınabileceği umut ediliyordu. Ancak, 1984 yılının son yarısında ve hatta 1985 yılının ortalarına kadar gerillayı bastıramayacaklarını anlayınca, özel savaş çerçevesinde ajan-milis

çeteciliği de resmi bir kurum olarak geliştirmeye yöneldiler. Öncelikle Hakkari ve Botan'da başlatılan bu uygulamaya, başlangıcı ilk temel esas üzerinde yürütülmeye yöneldi. Birincisi, doğrudan sömürgeci yöneticileri ve özel savaş güçlerinin yönetiminde altında her köyde bir çete grubu örgütlenme, bunları silah ve haberleşme araçlarıyla donatma, böylece köylere gerillaya kapatma biçimindedir. Bunun için köylülere her türlü baskı yapıldı, vaadlerle bulunuldu, çok sayıda köy basıldı ve işkenceye tabi tutuldu, köylüler işkence merkezlerine götürülerek uygulanan ağır işkenceler sonucunda omuzlarına zorla silahlar asıldı. İkincisi, ajan-milis çeteciliğinin aşiret ağalarını ve feodal-kompradorların yönetiminde aşiret ve kabile temeline dayandırılmasıydı. Bunun için, 1985 yazından itibaren yörelinin ağıllarıyla Hakkari, Van ve Ankara'da bir dizi toplantılar yapıldı, büyük vaadler ve tehditlerle bunların sömürgeci orduyla birlikte hareket etmeleri istendi, sürekli kılınan bu çabalar temelinde çeteciliğin bu yönlü gelişimi gerekçe daha çok sağlandı.

Türk sömürgeçliği için ajan-milis çeteciliği, sıradan bir uygulama değil, hayatı önemde bir uygulamadır. Sömürgeci, böyle bir uygulamaya başlamadan gerillaya ve halka

"Ajan-milis çetecilik, sadece sömürgeçler tarafından silahlandırılmış birkaç bin insan değildir; bunlar sadece gerçeğin açıkça görünüşü noktasıdır. Çeteciliği bunlarla sınırlı tutmak, onun çok çeşitli biçimlerini görememek, gerçek durumu çok yetersiz anlamak ve ele almak olur. Oysa Kürdistan'da çetecilik binbir türlü biçimler altında varlık gösterir, silahlı da olur, silahsız da."

karşı savaşılamayacaklarını çok iyi biliyorlardı, 1984 yılının son üç ayının pratiği bile bunu göstermeye yetmişti. Bu nedenle, "koruculuk" dedikleri çete örgütlenmesini geliştirebilmek için her yolu denediler, tüm güçlerini ortaya koydular. Halk üzerindeki yoğun baskı ve katliam uygulamalarıyla birlikte maaş, yardım gibi çeşitli maddi olanakları da sürekli arttırdılar, koruculuğu bir paralı askerlik haline ve yeni bir ekonomik kazanç biçimi olarak geliştirmeye çalıştılar. Kürdistan'ın ekonomik, sosyal ve siyasal açıdan geri ve gerici özellikleri ile bir bu tür uygulamaların geliştirilebilmesi için uygundu. Bunlara rağmen, hiçbir zaman çeteciliği istedikleri düzeyde ve kolay bir tarzda örgütleyip işletemediler. Halk kitleleri, köylüler, bölge bir işi kabul etmediler; ajan-muhbir, sömürücü, serseri olanlar dışındaki çok büyük kesim gerillayı destekliyordu, yurt-severdi, gerillaya karşı silahlıdır. Ajan-milis çetecilik karşı çıkarak çok çeşitli biçimlere direndi. Ağır işkence uygulamalarına ve vaadlerle rağmen çeteciliğe hemen hemen kimse silahlı değil, alnan uzan bir süre kullanmadı, bir kısmı gerillaya silahlı olarak verirken, bir kısmı da tekrar devlete teslim etmeye çalıştı. Bu

durum karşısında sömürgeçler, "silahlı alını da kullanmayınca, sizde kalsın" dediler; bir süre sonra köylerde nöbet tutulmasını buna eklediler; daha sonra köy çevresinde askerle birlikte aramalarla katlinmasını istedikler; köylüleri gerillaya karşı çıkarabilmek ve suçlu duruma düşürebilmek için akla gelebilecek her yönteme başvururdular. Sömürgeçlerin aşiret ağalarına dayanarak çeteciliği geliştirme çabaları da, başlangıçta istedikleri gibi yürümedi. Aşiret ağalarının önemli bir kesimi böyle bir işe gönüllü değildi. Elbette bunun çok çeşitli nedenleri vardı; aşiret kitleleri üzerindeki etkileri zayıftı, kitlelere yurtseverdi ve gerillaya destekliyordu, onları gerillaya karşı istedikleri gibi çıkarmayacaklarını biliyorlardı; ayrıca gerilla güçlerinden korkuyorlardı; yine bir Güney Kürdistan pratiği vardı, PKK mücahede-sinin de öyle geliştiğini ve kendilerinin otorite olarak gücünün çıkarılını böyle sağlayabileceklerini umut ediyorlardı; kendisi de ikili oynama hazırdı ve hepileri bu konuda tutmak istiyorlardı. Bu nedenlerle, başlangıçta bir işten uzak durmayı yeğlediler. Ancak sömürgeçlerin tehditleri ve açtıkları olanaklar, diğer taraftan hareketin umut etkileri gibi gelişmediğini, aşiret-feodal yapıyı tasfiye ve kitlelerin ulusal devrimci gücünü geliştirme yönünde ilerlediğini görünce bu işe dört elle sarılmaya başladılar. Ulusal kurtuluş savaşına karşısında sömürgeçlerin kendilerini mahkum olması gibi, kendilerinin de ağıllarını yaşatabilmek için sömürgeçliğe mahkum olduklarını daha iyi anladılar. Böylece, çetecilik, sömürgeçlerin ve yerli gerillanın suç ortaklığı olarak gerçek temeline oturdu ve ancak bu temelde belli bir varlık kazanabildi.

Gerilla eylemlerine başlamadan önce kitlelere içinde yaygın bir devrimci propaganda faaliyeti yürütülmüştü. Gerillanın ilişkisi kurmadığı, amaçlarını açıklamadığı köy kalmamıştı. Bu nedenle, kitleler gerillayı çok iyi tanıyor ve amaçlarını iyi biliyorlardı; kitlelerin yurtseverlik özellikleri devrimci propaganda ile canlandırılmış ve sıvasal bir amaca bağlanmışlardı. Eysel, halkın örgütü bir yapı için alınması zayıftı, fakat sömürgeçlikle ve aşiret-feodal yapıyla savaşmaktan böyle bir örgütlenme yaratmaktan da mümkün değildi ve pratikte de olmuordu. Gerilla faaliyeti, silahlı eylemlerle birlikte daha yoğun propaganda ve örgütlenme çalışması olarak sürdürüldü. Çeteciliğin gönüllü giren ve suç işleyen ajan-muhbir kesime karşı başından itibaren etkin silahlı eylemler karşılık verildi ve birçok çete odayı daha başından böylece dağıtıldı. Sömürgeçlerin çetecilik taktiklerine karşı devrimci faaliyetin önemli uygulamaları hata ve yetersizlikleri olduysa da, daha başından itibaren bir girişime karşı kesin tutum ve önemli bir mücadele ile karşılık verildi. Devrimci mücadele halkın yurtseverliği ile birleşince çetecilik daha başından ölü doğmuş mahkum bir girişim oldu. 1985 yılından sonra sömürgeçlikle mücadeleye giderek daha çok bu alanda yoğunlaştı. Sömürgeçlik, istediği gibi bir gelişme ve sonuç yaratamadıysa da, bazı alanlarda özel savaş kuvveti olarak çete birlikleri örgütlemeye başladı.

1987 yılında çeteciliği karşı daha yoğun ve etkin bir tarzda geliştirilen gerilla eylemleri ve daha planlı yürütülen devrimci faaliyet, çeteciliği dağıttığı önemde ağır darbeler vurdu. Birçok çete odayı dağıttılar, birçok çete da bu işten vazgeçerek etkisiz

hale getirildi. Bu, sömürgeci özel savaş için önemli bir darbe ve ciddi bir darboğazdı. Bunun öylenebilme için, sömürgeci rejim, böylece vailiği ve özel savaş koroldusu uygulamalarına girişti. "Koruculuk kanunu" yeniden düzenlendi, olanaklar arttırıldı ve bu çalışmalar özel vailikte merkezleştirildi. Özel savasın diğer alanlardaki daha geniş kurumsallaştırılmasına bağlı olarak çetecilik uygulamasına da geliştirilme, onbinlerce paralı askerden oluşan bir ordu haline getirilmeye çalışıldı. Yine daha çok aşiret reislerinin ve ağalarının etkinliği ile yapının geliştirilmesine önem verildi. 1987-89 dönemi, bir anlamda sömürgeçliğin ajan-milis çete örgütlenmesini yaygın ve geliştirme çabası ile, gerillanın bu hain yapıya dağıtma ve etkisiz kılma mücadelesidir.

1989 yılı sonuna gelindiğinde sonuç, Türk sömürgeçliği açısından çok açık bir başarısızlık. Bu süreçte ve özellikle de 1989 yılında çok sayıda ajan-milis çete odayı imha edilmek ve da silahlılandırılarak dağıtıldı; zorlanarak ya da aldatılarak silahlılandırılan köylüler toplu halde silahlarını bırakarak bu işten vazgeçtiler, bu konuda her türlü baskıyı, köylerinden sürülmesi bile göze aldılar. Böylece, faşist-sömürgeci rejimin zorla ve para ile köylülüğü çeteciliğe dönüştürme planları tamamen çöktü. Bu nedenle, 1990 yılı başından itibaren daha çok aşiretçiliği canlandırmaya, aşiret reislerine ve ağalara dayalı çeteciliği daha çok geliştirmeye yöneldiler. Aşiret ağaları ile sömürgeci yöneticiler arasındaki toplantılar, görüşmeler daha da hızlandı. Köylülüğü kendi istekleri doğrultusunda savuşturamayan, özel savasta en çok umut bağladığı bu taktiği iflas eden sömürgeci rejim, çaresizlik içinde aşiret ağalarına daha çok sarılmaya, çetecilik sisteminin yeniden düzenlemeye, silah, para ve olanaklar karşısında daha cazip hale getirilmeye çalışıyor. 28 Mart darbesiyle uygulamaya konan 413 sayılı kararnamein ya da özel savasta dayalı yeni anayasanın önemli bir yanının da bu olduğu görülüyor. Özel savasın propaganda organları olan burjuva basını, aşiret ağalarını övmekle bitiremiyor, her gün yeni bir ağanın resmi ve sözlüleriyle sütanlarını süslemeye çalışıyor. Bu durum, dünyada bir benzeri daha görülmemiş bir komedi halini alıyor. Kendilerine haber organı ya da aydın çevre diyen bu güçlerin, birer antika gibi örneklere sadece Kürdistan'da kalmış olan bu çarçısı ve hain yapıları bu denli sarılımasının ve övmesinin başka bir örneğini bulmak zordur. Tamamen müzelli haline geldik olan bu güçlere sahip çıkılarak, basınıyla, yazıyla, yöneticisiyle sadece Türk sömürgeçliği de değildir. Başta ABD olmak üzere tüm emperyalist gerici çevreler de aynı biçimde sahip çıkıyorlar ve her yıl yayınladıkları raporlarında Kürdistan'da Türk ordusu ve bu aşiret ağalarına karşı savasçı için PKK'ye "terorist örgüt" diyerek bu tutumlarını ortaya koyuyorlar. Bu konuda ABD Dışişleri Bakanlığının son raporu son derece açık ve ilginçtir. Kürdistan'daki ajan-milis çetelere Nigararagua'ya karşı savasçıdır. Kontrolara sahip çıkar gibi davranmaktadır. Böylece, Kürdistan'daki gerillayı korumak için dünya gerillanın birliği yaratılmakta, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine karşı emperyalizmden Türk sömürgeçliğine ve ajan-milis çetelere kadar uzanan geniş karşıdevrim cephesi net olarak ortaya çıkmaktadır.

Tarih boyunca Kürt ulusal gelişimine ve birliğine karşı durmayı, Kürt halkına baskı ve sömür uygulamayı, yabancı güçlere işbirlikçi ve uşaklık yapmayı meslek eden aşiret ağaları, Türk sömürgeçliğinin kendilerine muhtaç hale düşmesinden oldukça memnun görünüyorlar. Ya da ulusal kurtuluş devrimine karşısında zorlandıkça tüm güçleriyle sömürgeçliğe sarılıp uşaklık ve ihanete yarsıyorlar. Av köpeği gibi özel savaş yöneticileri etrafında dolanıyorlar, gerillanın ulusal kurtuluş güçlerinin izini sürmeye çalışıyorlar. Son Beytüşşebap olaylarında görüldüğü gibi, devrimci güçlere ve silahlı halka karşı yeni katliamlar düzenleyerek tarihi suçlarını daha da büyütüyorlar. Bu yaptıkları karşılığında Türk sömürgeçliğinden ıkrامية alıyorlar, rütbeye alıyorlar, ödül alıyorlar. Bol bol ödül ve rütbeye törenleri düzenliyorlar. Peki, bütün bunlar ne anlama geliyor? Neyin karşılığı oluyor? Kürdistan'ın ve Kürt ulusunun kurtuluşu için savasınan katletmenin karşılığı, Kürdistan'ın bağımsızlık ve özgürlük hareketine karşı savasarak gerillanın üzerinde Türk sömürgeci egemenliği yaşatmaya çalışmanın, Türk devletinin Kürdistan'daki varlığını korumaya çalışmanın karşılığı oluyor. Tarihte bu tür ihanet örneğine rastlamak zordur. Bu, 1945 yılı başında, Sovyetler Birliği'ne karşı savasın Ruslara Hitler'in ölü vermesine benziyor. Eskiden Orta Asya'da yaşayan Türk boylarının talanlarına karşı Çin'i korumak için, Çinli yöneticiler, batı sınırını bakiya Türk boylarını yerleştirtilmiş, yıllardır Çinli yöneticilerden almak istedikleri en büyük rütbeye "Batıyı koruyan general" rütbesi oluyor. Türk egemenleri, yüz yıllar boyunca da islamin batısını korudular ve batıya yaymaya çalıştılar. Fakat, en büyük rütbesine, son kırk yıldır, Doğu karşı Batı sistemini koruyan generallık yaparık sahip oluyor. Şimdi tarihi geleneklerini, yüz yıllardır eğitim uşaklarıydıkları Türk egemenlerine de rütbeye almak vermek istiyorlar. Fakat, Kürdistan'ın bu ajan-uşak ağa takımının rütbe, belli ki Türk egemenlerinin durumunda da çok çok aşırı.

Son dönemlerde özellikle Jirki ağası Tahir Adıyaman'ın öne çıkarılması çarçısıdır. Gerillaya bu uşak, gazetelere bol bol poz veriyor; PKK'yi yoketmenin kendisi için islamin altınıcı şartı olduğunu, Kozakçıoğlu'nun yerinde kendisi olsa PKK'yi üç ayda silip süpürüleceğini söylüyor; öyle anlaşılıyor ki meydana böy bulmuş bol keseden atıyor. Büyüyen gerilla savası karşısında sömürgeci özel savas yöneticilerinin ve esas ajan takımının sesi çıkmaz hale gelince bunu ileri sürdüklerini anlaşıyor. Sanki altı yıldan beri tüm gücüyle PKK'ye karşı savasıyor ve çirpini böyle olur iştir. Bu mazlaka ve sözlere bakılarak durum yanlış anlaşılmalıdır. Jirki ağalarının diğerlerinden ayrı özellikleri vardır ve bu incetlemeye değer. Yörede üretimden tamamen kopuk olan ve sadece yağma ve talana yaşayan tek güçler bunlardır. Bu özelliklerinden dolayı, bütünüyle çikıntı ve herkesle çetecilik durumdadır. Son durumları da bu özelliklerini ortaya koyan bir örnek oluyor sadece. Fakat, asla söyledikleri gibi bir güç değildirler. Yörede Alihan Tatar

gibi, Mustafa Zeydan gibi, Emin Özcan gibi, Hakkı Töre gibi tarihi anıtlar dururken, jirî ağalarının iş yapıyor olmaları ve Türk sömürgeçlerinin en çok güvendikleri güç duruma geldikleri mümkün değildir. Peki, neden derinlerî dururken jirî ağaları irî sürülüyor? Bu bile, Türk sömürgeçliğinin koruculuk sistemini ne denli ağır darbeler yüzü işleme hale geldiğini, ajantik ve işağlıkta tarihi role sahip olanların seslerini dahi çıkaramaz olduklarını ortaya koyuyor.

Bazıları, çetecilikte aşiret ağalarının öne çıkarılmalarını "aşiret alayları" diyorlar ve geçmişteki "Hamidiye Alayları" ile karşılaştırıyorlar. Bunu yapınların bir kısmı bunlarla bir gerici uygulamaya karşı çıkarken, bir kısmı da bunları kitlelerin devleti desteklediğini ve PKK'nın "halaktan kopuk olduğuna" bir örnek oluşturduğunu söylüyorlar. Böylelikle sözüme halkın ulusal kurtuluş mücadelesini desteklediğini kanıtlayış oluyorlar. Bunlar bütününle yanlış ve maksatlı sözlerdir. Eğer Türk sömürgeçleri bütün aşiretleri örgütüyor ve desteğini alıyorsa ve yörede de aşiretçilik hakimse, o zaman alaylı yürüleri savasını kim yürütüyor, sürekli büyüyen bir gerilla ordusunu kim besliyor? Her aşiretten savasça şehit düşmüş onlarca kahraman var, dağda savasın yüzlerce savasçısı var ve gerilla bu kitlelerin içinde yaşiyor, barınıyor ve savasıyor. Bu nedenle, aşiret ağalarının çabalarına ve bu temelde örgütlenen çeteciliğe aşiret alayları demek mümkün değildir. Aşiretlerin geniş kitleleri ağalarını bu çabaları dışında ve ağalara karşıdır, gerillaıyla ve ulusal kurtuluş mücadelesiyle biriktir. Sömürgeçlikle ve ağalara karşı geliştirilen savas, aşiretçi gerillayı anlayış ve işlişi biçiminde iyice parçalamış ve dağıtmıştır. Aşiret ağaları, sadece yakın ilde çevrelere ve bir kısım serbest, eskiya takımları yüzüze kalmışlardır. Geçmişin bu aşiret güçleri, büyük kitleler halinde bir yandan gerillayı beslerken, öte yandan da Newroz boyunca yaşanan halk ayaklanmalarının önemli bir gücü olmuşlardır. Botan'da yürütülen devrimci mücadele, yüzü yılların çok çeteli gerillanın yüzüzesine dönüştürülmüş devrimci bir tarzda çözerek halk kitlelerinin bağımsız eyleminin yaratıcısı olmuştu. Devrimin gücü, aşiretçiliğin ve her türlü gerillanın çözümlenmesini denkleştirilmesinde ve kitlelerin bu bağladan kurtarılmasındadır.

Kürdistan'da ajan-milis çetecilik, sadece sömürgeçler tarafından değil, silahlıdırılmış birkaç bin insan değildir; bunlar sadece gerçeğin açıkça görünüşü oğ notkasıdır. Çeteciliği bunlarla sınırlı sanmamak, gerçeği çeteciliğin görememesi, anlamak ve ele almak olur. Oysa Kürdistan'da çetecilik birtir türlü biçimler altında varlık gösterir, silahlı da olur, silahlısız da. Ulusal gelişmeyi ve birliği engellen, sömürgeçi egemenliğin yaşamasına hizmet eden her türlü yapı ve tutumu bu çerçevede ele almak gerekir. Bu nedenle, çeteciliğe vurulan darbeye de, sadece ödöz savas güçleri yanında silahlıların birtakim birlikleri dağıtmak değildir. Gerçekte ülke ve toplumsal gelişmenin, ulusal birleşmenin yolunu açmak, böyle bir gücü ortaya çıkarmaktır. Kürdistan'da yaygınlaşmış ve oturmuş gerilla, halkın ulusal ve toplumsal kurtuluş için yerel ve bölgesel ayaklanmalara kalkışması, bunlar etrafında yaratılan milyonlar birliği ve mücadelesi, bunun en somut ve ireri düzeyde göstergesi olmuştur. Bu nedenle, hem bu gelişmeyi, hem de çeteciliğin günümüzdeki durumu, gerçeğin ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında konumunda daha iyi anlayabilmek için, çeteciliğin nasıl bir yapı üzerinde ortaya çıktığını,

genelde ne tür biçimler aldığına, nasıl bir tarihsel gelişmenin ürünü olduğuna da kısaca bakmak gerekir.

NASIL BİR YAPIT?

Kürdistan, insan topluluklarının kabile ve aşiret düzenine en erken den geçtiği topraklardır biridir. Bu bugün, bu tür yapıyı en güçlü biçimde hala yaşatan ender ülkelerdendir. Bu kadar uzun süre, yüzü yıllarca, hatta binlerce yıl aşiret düzeni altında yaşamamanın ne anlama geldiğini ve ne tür sonuçlar yarattığını iyice araştırıp bilmek gerekir. Bir de buna, en çok yabancı işlevi ve istilaaya uğrayan, en fazla sömürgeçi güç tarafından bölünüp paylaşılan ve soykırım amacında olan bir sömürgeçi egemenliği yaşayan ülke olması eklenirse, ortaya çıkan sonuçlar ve yaratılan tahribatlar çok daha iyi görülebilir.

Aşiret, insanlığın gelişiminde, sınıfsız topluluklardan sınıflı toplumlara geçişe denir düşen; sınıflı egemenliği, sömürsüze, devlet ve siyasal uyrukluğunun tanıyama, halklaşma öncesi bir toplumsal örgütlenme biçimidir. Bugün Kürdistan'da adına aşiret denen topluluklar böyle midir? Kuşkusuz ki, hayır. Kürdistan'da adına aşiret denen topluluklar, kendi içlerinde ve genel olarak, bu ilk aşiret topluluklarının bazı özellikleriyle birlikte köleciğin, feodalizmin ve hatta bazı bakımlardan kapitalizmin çeteli özelliklerini topluca barındırmakta ve bunların toplanını yaşamaktadırlar. Bu açıdan bunların sadece adı aşiretler, gerçekte ise kendi içlerinde ekonomik, sosyal, siyasal ayrımsı yapılaşmış, sömürü ve egemenliği yaşayan topluluklardır. Her birer siyasal güç, devlet, daha doğrusu birer derebeylikdir; fakat her zaman başka bir gücün himayesinde yaşamış, dış himayeye almış, yani bağımlılığı ve işbirlikçiliği kanaksım birer derebeylikdir. Aşiret anlayışı ise, en sıkı biçimde kültürel alanda korunmuş ve bu derebeyliğin başka bir şey tanınması Kültürünü denkleştirerek onun korunmasına, ona sahip çıkılmasına hizmet etmiş, halk ve ulus düzeyinde her türlü gelişmeye tamamen engel ve bünyeli düşman bir özellik taşımıştır. Bugün bile, var oldukları kadavlarıyla her aşiret, sömürgeçi siyasal kuruma dışında, birer siyasal kurum halinde adeta, Kürdistan toplumu, şeyhlik ve ağalıkla birleşen bölgesel birimlerle parçalanmış ve bölünmüş, kendine göre sıyaset yapıp, çeteciliği ve sömürgeçlikle işlevler oluşturuyor; sömürgeçlikle de desteklenen bu yapı içinde her türlü çetecilik, yıkımı sürdürüyor, böylelikle de ulusal gelişmeyi engellenen, parçalanıyor birer bomba gibidir. Bu hale gelişen ve getirilen bir toplum ulusal gelişiminin ve birliğinin ne denli zoracağı, buna karşın ulusal yok oluşunun nasıl hızla işleyeceği açıktır.

Kürdistan tarihinde en ireri siyasal birlik, ancak kısa ömürlü olan aşiret konfederasyonu biçiminde olmuştur. Bu tür gelişmelerin yabancı istilacılardan tarafından parçalanması, aşiret düzeninin gelişmesini ve siyasallaşmasını doğurmuştur. Daha sonra, bir yandan fazla yaşayacak bir feodal yapıya dönüşmesi, aşiretçiliği iyice denkleştirmiş ve temelinde aşiret birimlerinin bulunduğu feodal beyliklerin gelişmesine ve çok uzun bir tarihi süreç olarak yaşamasına yol açmıştır. Aşiretlerin siyasal anlam kazanmasında iki önemli etkisi oluyor. Birincisi, halklaşmayı ve uluslaşmayı, yani sosyal gelişmeyi engelliyor. Toplum aşiret birimleri düzeyinde adeta donup kalıyor, kültürel gelişme bu çerçevede aşmıyor; gerilla oluşuyor, kuruyor, yozlaşıyor. İkincisi olarak, devlet, parti ve benzerleri düzeyinde siyasal gelişmeyi engelliyor; bu tür gelişmeler aldıkları,

önünde tam bir fren oluyor, parçalanıyor ve öncelikle etkisiz bulunuyor. En yakınımızda Arap toplumunun, yine birçok Asya ve Afrika toplumlarının bu bakımlardan ne tür zorlukları ve gerillikleri yaşadıkları bugün çok açık olarak görülebilir. Böyle bir durumun en ağırını ve en uzun süreli olan Kürdistan toplumunun yaşadığını, bunu aşma yönünde her girişiminin yabancı egemenler tarafından süreli ve en tahripkar biçimlerde bastırıldığını dikkate alınır, bugünkü durum ve aşiretçiliğin rolü çok iyi anlaşılır.

Siyasallaşma sürecine girildikten sonra aşiretçilik, ulusal ve toplumsal bilinç, birlik ve gelişme önünde engel, ulusal-kültürel ve sosyal gelişmeyi durdurur, parçalayarak, daha doğrusu geliştirmeyen bir role sahiptir. Kürdistan toplumu, bu durumu belki de en uzun süre yaşayan bir toplumdur ve bunun yarattığı tahribatı:

"Bazıları, TC'nin aşiretçi-feodal yapıya karşı olduğunu ve onu dağıttığını söylüyorlar. Bu, büyük bir yanlış ya da tehlikeli bir çarpıtmadır. TC, Türkleşmeyi geliştirdiği ölçüde bu tür yapıları dağıtmış, geliştirdiği düzeyde de onlara birleşerek, bizzat onları yaşatmıştır. Örneğin, Kuzey Kürdistan'da Türkleşmeyi daha çok geliştirdiği için aşiretçi yapıyı daha fazla dağıtırken, Orta Kürdistan'da durum bunun tersidir..."

başlarının ne denli büyük olduğu bugün ulusal kurtuluş mücadelesi sürecinde çok açık bir tarzda ortaya çıkmaktadır. Günümüzde kuruyulu yürükümüştü tavuğa benzeyen aşiret ağalarının bu denli çirpanmalıkta nedenli, tarihi olarak olumsuz ve suçlu konularının bu kadar ağır olmasıdır. Kürdistan toplumu, 16. yüzyıldan beri, aşiretçiliği denkleştirelir ulusal gelişmeyi ve birliği engellenme doğrultusunda sistemi yürütülen bir sömürgeçi uygulamaya altında yaşamıştır. Bu sömürgeçi politika, 19. yüzyıldan beri, var olduğu kadavrya ulusal bilinci unutturmuş, kültürel sekillenmeyi parçalamış ve yoketme biçiminde uygulanmıştır. 20. yüzyılda ve onun ikinci yarısında ise ulusal varlığı toptan tarihten silme halini almıştır. Değişik egemen güçlerin uyguladığı bu sömürgeçi politikada, en çok dayandırları etken Kürdistan'da siyasallaşmış aşiret yapısı olmuştur.

Bazı tarihsel dönemlere ve olaylara bakalım. 16. yüzyıldan itibaren Kürdistan'da yabancı egemenlik en zayıf halini yaşamaktadır; doğudan ve batıdan beliren tehditlerden öte egemenliğin tesis etmesi yabancı bir güç yoktur. Buna karşılık Türk beylikleri gelişmiş ve güçlü yapıdadır; Cizre-Botan, Hakkarî, Bitlis, Dersim gibi çok sayıda feodal beylik, içlerinde birçok aşiret gücünü barındıran önemli birer siyasal güç durumundadır. Böyle bir ortamda, dış koşullar Kürdistan'da merkezi bir devlet kurmak için son derece uygunken, aşiret reisleri ve ağaların çıkarları nedeniyle böyle bir merkezleşmenin yaratılmadığı, feodal beyliklerin kendi durumlarını yaşatmaları esas alınarak nedensizle aşiretçi-feodal yapının denkleştirilerek sürdürüldüğü bilinmektedir. Türk egemen sınıfı, yani aşiret reisleri ve feodal beyleri, kendi aralarında birleşme,

ittifak yapma ve merkezleşme yerine, kendi feodal çıkarlarını Osmanlı ve İrani imparatorluklarıyla ittifak yapıp korumayı esas almışlar, Kürdistan'ın bölünmüşlüğüne denkleştirelir iki devlet arasında çatışmaların aranı yapılmıştır. Bu güçlerin işbirlikçiliğini ve kendi sınıfsal çıkarlarını her şeyin üzerinde tutmalarını düzensiz işle böyledir. Kürdistan, yabancı işgalcilere karşı direnip de yenilemek değil, tersine bastırıp davet edilecek İrani ve Osmanlı sultanlarına teslim edilmiştir. Bu dönemde Bitlîsi İdrîs'in önderlik ettiği Türk beylikleri ile Osmanlılar arasında sağlanan bir işbirliği vardır, ve bunun hükümleri oldukça ilginçtir. Garo Sasuni, Kürt Ulusal Hareketleri ve Ermeni-Kürt İşlikleri adlı kitabında bu işbirliği şöyle belirtiyor:

"1. Bu anlaşmayı imzalayan beyliklerin herbiri kendi bağımsızlığını koruyacaklardır.

2. Kürt Emirliklerinde yönetim baba-donmuş ögüle geçecek veya eskiden beri devam etmekte olan oranın orni ve adelerine dayanılarak yeni Emir seçilecek ve Padişahın onaylanacak fermaları bu Emirnin yetkisi kabul edilecektir.

3. Kürtler Osmanlıların bütün savaslarına katılacaklardır.

4. Osmanlılar Kürt beyliklerini bütün işleri sadırlardan koruyacaklardır.

5. Kürtler, Halifeliğe anaevi dini hedyelerinin ödeyeceklerdir." Sayfa: 25)

Yavuz Selim zamanında belirlenen bu hükümler Kanuni Süleyman tarafından daha geniş bir kanun haline getirilmiş, Kürdistan'daki ekonomik, toplumsal ve siyasal yaşam böyle bir kanunla belirlenmiştir. Osmanlılar Kürdistan ve Ortadoğuya yönelirken, Yavuz Selim'in Kürt beyliklerini kendi aralarında birleşmeye ve Kürdistan birliği ile kendilerini anlaşıma yapmalarını istediği, buna karşılık Kürt beylikleri ise kendi aralarında birleşemedikleri, görevlendirmeyi padişahın yapmasını ve kendilerinin tek tek padişahla anlaşma yapmayı istediklerini belirttikleri bilinir. Bu durum da dikkate alınarak yurdakarı anlaşma hükümleri gerçekte ne anlama gelir? Çok açık ki, birinci maddede, Kürt beyliklerini Kürdistan birliği yerine kendi feodal çıkarlarının korunmasına esas aldıklarını ifade eder. Bunun adına sözüme "bağımsızlık" deniyor, fakat gerçekte bu Kürdistan'ın parçalanması ve yabancı egemenlerin himayesinde bırakılması demektir. Yine dördüncü maddede, tamamen değişik bir anlam ifade eden bir maddedir. Kürdistan zatın Osmanlılardan gelen bir dış saldırının hedefidir; Osmanlıların Kürt beyliklerini dış saldırılardan koruması sözkonusu olmaz; gerçekte olan, Kürt beyliklerini Osmanlı imparatorluğuna İrani'den gelen saldırılara karşı korumasıdır. Osmanlıların koruyuculuğu ise, Kürt beyliklerini birbirlerine karşı koruma noktasında ortaya çıkmaktadır. İşte aşiretçi-feodal Türk egemen sınıfının durumu ve ulusal gelişme ve birlik karşısındaki işbirlikçiliğini ve parçalanmışlığını düzensiz böyledir. Bu temelde Kürdistan'daki iş parçalanması daha da denkleştirmişler, birbirlerine karşı güvendikleri yabancı egemen güçlere bırakmışlar, Kürdistan'ın yüzü yıllarca süren Osmanlı-İrani çatışmasının aranesi haline getirecek yüzbinlerce insanın kurbanına neden olmuşlardır. Kendi aralarında ve Kürdistan'ın çıkarı için hiçbir birlik ve ittifak yaratamamışlar, fakat Osmanlıların çıkarı ve korumasını için her savasça birlik olarak tüm gücünü harcamışlardır. Bu nedenle, bugün de PKK'ye ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı aşiret reislerinin ve ağaların sömürgeçi Türk devletinin egemenliğini korumak için "korucu" olarak

birleşmeleri ile karşılaşınca şaşırılmamak gerekir. Onların ajantik derecesinde böyle açık yapılarının ve dünyada benzeri az bulunur bir ihaneti temsil etmelerinin böyle tarihsel temelleri vardır.

Kürt egemen sınıfının 16. yüzyıldan itibaren böyle bir işağlıkta yönelmesinin Kürdistan tarihi gelişimi açısından yarattığı olumsuzluk oldukça ağır ve daha sonraki çok oluşa geçişin başlangıcıdır. Dünyada merkezî devletlerin kurulduğu ve ulusal gelişimin hızlandığı bir dönemde Kürdistan'da yaşanan bu durum hiçbir şekilde mazur gösterilemez. Zira o dönem Kürdistan'ında ulusal olumsuzluğu bilinmeyen bir şey değildir. Yapılan, egemen sınıfın bilmediği ve kendi çıkarlarını esas alan, işağlık meslek edenli tutumudur, 17. yüzyıl ortalarında büyük Kürt ozanı Emhed Xani, Mem'ü Zî'n adlı ulusal destanında bu durumu çok açık ve çarpıcı bir biçimde ortaya koymaktadır. Özellikle destanın "Derdimiz" başlıklı bölümü, o dönemde bilinen gerçekleri ortaya koyması açısından ve egemen sınıfın günümüzde kadar denkleştirelir gelişen ihanetini göstermesi bakımından oldukça önemlidir. Emhed Xani, yabancı güçlerin uykuluğun utanç verici olduğunu söylüyor ve bunun sorumlularını açıkça belirtiyor. Şöyle:

"Onların uykuluğu gerçi utanç vericidir. Amma bu utanç önlü kişilerdir. Bu önderler ve beyler için namustur. Ozanların ve yoksulların gücü nedir ki?"

Emhed Xani, birlik olmamayı ihddede yeriyor ve çözümlü ulusal önderliğe kavuşmak olarak belirtiyor. Birlik ve yönetici önderlik sorununu çözümlü olumsuzluklardan kurtuluş çözümlü olarak görüyor. Toplum genel durumunu, egemenlerin olumsuzluğunu ve çözümlü şöyle belirtiyor:

"Ben Allahın hikmetinde şaşka kaldım. Kürtler dünya devletinde, Acep ne sebeple kalmışlar boyun bükük, Hepsî birden niçin olmuştuk mahkum?"

"...Bunun içinde ki hepsi her zaman ittifaksızdır. Her zaman birbirine karşıdır ve parçalanırlar. Olsaydı eğer bir ittifakımız bizim Her birlikte birbirimize itaat etseydik."

Bu misralar, bugün de toplum içinde bulunduğumuz durumu, Türk devleti korumak için PKK'yı üç ayda silip süpürceğini söyleyen güçlerin ihanetinin düzeyini, ulusal kurtuluşta gelişen önderliğe yönelik saldırıların anlamını ve PKK'de oluşan itaati ve birliğe yönelik karalamaların niteliğini kavramak açılarından son derece öğreticidir. Yurtsever olduğumuz söylenir de bunlardan ders çıkarmak mümkün müdür?

Başka bir örneği de bir yabancı kaynaktan verelim. Bilindiği gibi, 19. yüzyılda Kürdistan'da yaşanan insanları bastırarak Osmanlı kuvvetleri içinde Alman subayları da görev yapmışlardır. Bunlardan Moltke'nin adı ve mektupları son derece ilginç ve öğreticidir. İsyan eden Kürt biriklerine ilişkin Osmanlı paşaları ile Kürt beyleri arasındaki anlaşma çabalarına söz ederken Moltke şöyle diyor: "Kürtlerden bir ötekini dedineğini karşıdır." (Türkiye Mektupları, sayfa: 249) Kuşkusuz, Emhed Xani'nin söyledikleriyle benzer olan bu sözler sıradan Kürt insanları için söylemiş sözler değildir. Görüşmelere katılan Kürt ağa ve beylerin ya da şeyhlerin durumunu ifade eden sözler olmaktadır. Birbirlerinin söylediklerine sürekli karşı olan bu güç, tarihleri boyunca hep yabancılara söylediklerine kulak kabartmış ve

mürgeçliğe bağımlıdır. onun çeşitli güçlerinin uzantıları olarak hayat bulurlar: diğer yandan ise milliyetçilik lafları edip böyle geçinerek halk üzerindeki egemenliklerini sürdürmek isterler. Kültür egemen sınıfının tarihi özelliğinin devam ettiricileri. KDP'lerin değişik dönemleri, yayıncıları durumdurlardır. Jirki ağaları, daha önce, bir yandan Güney'deki KDP'ye bağlı idiler, diğer yandan Türk sömürgeçliğine, sömürgeçliğin çok çeşitli kurumları ile işi dışlı idiler. Durumların bu biçimde idare ediyordun. 1983 yılında faşist Türk ordusunun yöredeki ilk gövde gösterisi gerçekleşince, bunlar hemen hazırla geçtiler ve "Kenan Evren'in askeriz" diyerek selamı çıktılar. Daha sonra mücadele keskinleşip çeşitli maddi olanaklar açılınca, hemen çete başları olarak önde yerlerini aldılar. Bu durum neyi gösterir? Bunların milliyetçiliklerini ne denli sahte ve kendi ailesel çıkarlarını sağlamaya yönelik olduğunu. Bunların gerçekçi Kürt uluslaşmasına karşı sömürgeçliğin sosyal ajanları konumunda bulundukları.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı sosyal ajan kesimler eliyle yöneltilen saldırıların amaçları nelerdir? Türk sömürgeçliğinin Kürdistan'daki sosyal temsil ve dayanakları olan kesimleri ve Kürdistan'daki sosyal temsil ve dayanakları olan kesimleri ajan-milis çeteciliği ile neler amaçlamaktadır? Hem 1980 öncesi, hem de 15 Ağustos atılımı sonrası dönemde ortaya çıkan çeteciliğin ve bu temelde geliştirilen saldırıların amaçları büyük ölçüde benzerdir. Bu güçlerin saldırıları ile, ilk olarak, ulusal kurtuluş mücadelesinin sömürgeç devlet aygıtı, çözüme geçmesini bu güçler aradığı güzyarek ve bunları öncü güçler olarak halk üzerine sürüp denetimi böylece sağlayarak egemenliğini sürdürüyor ve kendisini güçlendiriyor. Böyle bir yapı yaratması Türk sömürgeçliğinin en güçlü yanı idi. Sömürgeçliğe karşı ulusal kurtuluş mücadelesi doğup gelişince, doğal olarak, sömürgeçliğin koruyucu nitelik taşıyan bu güçlerin ajan-milis çetecilik biçiminde saldırıları mücadelelerin karşısında en önde çıkarılan kuvvetler oldu. Sömürgeçlik ve sömürgeç devlet aygıtı, kendisini bu güçler aradığı güzyarek, bu güçleri öne sürüp ulusal kurtuluş mücadelesinin darbeleri karşısında kendini koruyarak, ulusal kurtuluş gücünü böyle bir mücadele içinde boğup gücünü tutkerek devrimi hareketi etkisiz kılmayı ve kendi egemenliğini sürdürmeye başlamak istiyor. 1980 öncesi Bucakların, Ramanların, sosyal-sözvenimin, UDG'nin rolü buydu; 15 Ağustos sonrası geliştirilmeye çalışılan "köy koruculuğu" ve aşiret birlikleriyle de amaçlanan budur. Sömürgeçleri özel savas sözcüleri, "koruculuğun" başarılı ve mutlak gerekli olduğunu" söyleyerek her fırsatta bunu fide etmektedirler. Hiç kuvvet yok ki, bu güçler olmasa Türk devlet kurumlarının ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında değil altı yıl, altı ay dayanma gücü bile yoktur.

İkinci olarak, ajan-milis çetecilik, ulusal kurtuluş siyasetinin ve örgütlenmesinin halk kitlelerine yayılması engellenmek isteniyor. Çünkü, sömürgeçlik adına daha çok bu güçler toplum üzerinde çok çeşitli yönlere egemenlikler ve halk üzerinde sömürgeçliğin yaygınlaştırdıkları. Ulusal kurtuluş hareketinin halk kitlelerine yayılması, sömürgeçlikle birlikte ve

daha önce bu güçlerin halk üzerindeki rolü bu denetimine vurmakta ve mücadele en önce bunları hedeflemektedir. Böyle bir gelişmeye engelleyerek kendi çıkarlarını korumak için, bu güçler tüm varlıklarına devrimci gelişmeye ve halka saldırımlarını, bu doğrultuda aşiretçilik, kabileçilik, milliyetçilik, sosyal-söven maskeli sosyalizm, feodal eşyaçılık, para, baskı, katliam vb. her türlü yöntem kullanılmaktadır. Bu güçlerin varlığı, olmasa, sömürgeç devlet aygıtının ulusal kurtuluş düşüncesine ve örgütlenmenin halk kitlelerine yayılmasını önlemesi mümkün değildir.

Üçüncüsü, ajan-milis çetecilik, ulusal kurtuluş mücadelesinin ilke şeklinde yayılması engellenmek istenmektedir. 1980 öncesi Kuzey ve Batı Kürdistan'da gelişen hareketin Orta Kürdistan'a yayılmasını ve böylece ülkenin merkezinde köleşmesinin engellenmesi için her şey yapılmıştır. 15 Ağustos sonrası ise, Hakkari ve Botan'da gelişen ve köşelenen gerilla direnişinin Kuzey ve Batı Kürdistan'a yayılması, buradan Türkiye'ye uzanması yine ajan-milis çetecilikle engellenmeye çalışılmıştır ve çalışılmaktadır. Orta Kürdistan'da yaratılan çete kuvvetli gerillanın uğraştırılması ve gücünün burada tüketilmesi amaçlanmaktadır. Gerillanın Kürdistan ve Türkiye'ye yayılması önlenemeyecek için, Türk sömürgeçliğin, altı yıldan beri kat kat engel halkaları oluşturmaya çalışılmaktadır.

Diğer bir amaç olarak da, Türk sömürgeçliğin, 1980 öncesi kent ve kasabalarda gelişen mücadelelerin kirala aynala yayılması bu biçimde engellenmeye çalışılmıştır; 15 Ağustos sonrası ise, kirsal alanda gelişen gerillanın kentlere yayılmasını ve Türkiye kentlerine taşınmasını ajan-milis çete gücüne dayanarak engellemek istemiştir ve bu doğrultuda çalışmalarını sürdürmektedir.

1980 öncesi gelişen pratik mücadelenin ajan-milis çeteciliğe dağıtıcı darbeler vurması ve sosyal ajan kesiminin halk üzerindeki denetimini kırıması, Kürdistan üzerindeki Türk sömürgeçliğinin ayaklarını boşaltma biraktı; bu nedenle, temellerinin sarıldığını hissedilen rejim 12 Eylül darbeseyle kendisini korumaya çalışılmak zorunda kaldı. Altı yıldır süren gerilla direnişinin "koruculuk" biçimindeki çeteciliğe böyle darbeler vurması ve işlemez kılması ise, Türk sömürgeçliğin egemenliğini yıkılm noktasına getirmiştir. Hem sömürgeçliğin, hem de aşiret ağalarının çirpnişlerinin nedeni budur.

FAŞİST TÜRK SÖMÜRGEÇLİĞİNİ AŞİRET AĞALARI DA KORUYAMAYACAK, ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİ ZAFER YOLUNDA İLERLEYECEKTİR

PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş hareketi ile Türk sömürgeçliğinin ajan-milis çeteciliği arasındaki mücadelelerin bugün ulaştığı düzey nasıldır? Başka bir deyişle, altı yıldır süren gerilla savaşı ve bunun 1980 Newroz'unda yaşanan bölgesel halk ayaklanması ile birleşmesi hangi sonuçları ortaya çıkarmıştır?

İnkar edilemez bir gerçekçilik ki, bu durum, "Geçici Köy Koruculuğu" denilen sistemin başlangıçtaki planlanan biçimiyle tümden dağılması de-

miştir. Köylülere zorla dayatılarak oluşturulmuş istenen çetecilik esas olarak dağılmıştır. Aşiretçiliğin en güçlü olduğu Hakkari ve Botan'da, aşiretlerin geniş tabanı sömürgeçlerin ve ağaların denetiminden çıkmış, ulusal kurtuluş mücadelesinden yana aktif tavır aldığı ortaya çıkmıştır. Türk sömürgeçliğine ve aşiret ağalarına, sadece sınırlı bir yakın çevre ile serresi ve eşyaya takımı kalmıştır. Koruculuk örgütlenmesinde aşiret ağalarının öne çıkarılması çalışılmasını ve aşiret birlikleri kurulmak istenmesinin nedeni budur. Bu durum, hem Türk sömürgeçlerini, hem de aşiret ağalarını büyük bir korku ve telaş içine düşürmüştür. Böyle bir korkuyla bu-

"PKK önderliğinde ayağa kalkan Kürdistan halkı, gerilla ve halk ayaklanması, ajan-milis çeteciliği ve sömürgeçliğin pampaşa edip bahmızsı ve özgür Kürdistan'ı yaratarak, Ehmedî Xan'ın dile getirdiği Kürdistan toplumunun tarihi derdini en devrimci bir tarzda çözüme ulaştıracaktır."

gün birbirlerine daha çok sarılmaya, gece-gündüz bir arada bulunmaya, birbirlerine bol keseden övgü ve ödül yağdırmaya çalışılmaktadır. Çok konuşmaları ve gösterişli törenleri, gücülerinden değildir, gücüler olmaları bu tür şeylere ihtiyacı olmaz. Tersine çok korktukları için çok bağıyorlar, ve korkularını bununla yenmeye çalışıyorlar.

Aşiretçilik, Kürdistan'daki en köhne gerçekliktir. Dolayısıyla sömürgeçliğin en çok güvendiği ve dayandığı bir güçtür. Toplum aşiretçilik ilişkileri içinde de denetim altında tutulamaz hale gelmiş, Türk sömürgeçliğinin Kürdistan'daki en güçlü dayanağını da kaybetmiş demektir. Aşiret ağaları, yüzyıllardır böyle bir ilişkiyle egemenlikleri altında tuttukları güçleri, bunlarla kazandıkları konumlarını pazarlayarak yabancı güçlere işbirlikçi ve usaklı yapmakta, böylece de kendi yarıklarını sürdürmektedirler. Bu güçlerini de kaybetmeleri, aktif pazarda beş paralık bir konuma düşmeleri demektir. Tahir ağa ve diğerleri, eğer bugün bu denli bir çaresizlik ve çirpniş içindeyseler, her şeyleriyle Türk sömürgeçlerine sarılmaya ve halka karşı gözüdünmüşçe saldırımlarına çalışıyorlarsa, nedeni budur. Tarihlerinin en güçsüz anını yaşamaktadırlar. Ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında adeta çirliçiplak kalmışlardır. Tarihten beri gelen ve bugün en üst düzeye çıkmış olan suçlularının hesabını vermekle yüzüzedirler. Bu nedenle, güncünce sağa sola saldırıyorlar, insanları zorla egemenlikleri altına alarak güç bulmaya çalışıyorlar. "küçük bir silahlı kuvvet örgütlemeyiz miyiz" diyerek son çareye sarılıyorlar. Gözde adları "korucu", fakat devletten kendilerini korumasını istiyorlar. Devlet ise, onları kendine korucu yapmak istiyor. Tarihini külfetmiş iki uyuz gücü, tam bir çaresizlik içinde biraz daha yaşamaya çalışıyor. Ancak karşılarında direnis var, kitleler artık aydınlanıyor ve bu güçleri daha çok yalnız bırakıyor, bundan da öte dünyanın köleleri aktif hesap soruyor. Ağalar için, kendilerine yaşam gücü verecek hiçbir çare kalmamıştır artık.

Yüzyıllarca egemenlikleri altında tuttukları kitlelerin vurulmasıyla güç olup gidecektir.

Gerilla karşısında sömürgeçleri özel savas başaşağılığı uğrayan Türk sömürgeçliğinin durumu da farklı değildir. Newroz ayaklanması karşısında başarısızlığı ve çaresizliğini iyice görmüştür. Buna rağmen, tüm gücünü Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı serber ederek, bazı önlemlerle ömrünü biraz daha uzatmaya çalışılmaktadır. 28 Mart Kararnamesi işte bunu ifade etmektedir. Özel savas artık Türkiye'ye de yayılmıştır. Kürdistan'da yaygın sürgün ve katliam girişimleri planlanmıştır. Zaten Türk egemen sınıfının sürgün uygu-

destekleyerek ve ayaklanarak ortaya koymuştur. Sömürgeçlerin elinde sadece resmen örgütlediği ajan-milisi kesimi ile ağalar kalmıştır. Çeşitli görünümde ortaya çıkan Kürt işbirlikçileri ve bunların anısı olan Barzanlılık şimdi en zayıf duruma yaşamaktadırlar, her gün daha çok tükeniş içindedir. Öte yandan, Türkiye solunun Kürdistan sorununda 1970'lerde yaşadığı çok büyük sosyal-sözvenim, bugün göçtüğünde kırılmıştır. Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi, Türkiye'nin hem sol çevrelerinden hem de halk kitlelerinden bugün geçmişe kıyaslanamayacak oranda destek ve dayanışma bulmaktadır. TKP sözvenimi, tıpkı Barzanlılık gibi, adeta yolunmuş tavuğu dönmüştür. Faşist Türk sömürgeçliği, dışarda ABD ve İsrail'in desteği ile, içerde ilpliğ pazarı çıkmış bu sosyal-sözvenim ve işbirlikçi ağa çevrelerinin birliği çerçevesinde sınırlanmış ve sıkışıkalmıştır. Bütün bu güçler, bugün Kürt ve Türk halklarının tam bir kuşatması altında bulunduklarıdır. Bu nedenle, Türk sömürgeçlerinin Kürt ağalarını büyük bir gürlüyle piyasaya sürmeleri, bir çare değil, onları aşırıdan çaresizliğin ifadesi olmaktadır. Kürt ağaları gibi, sömürgeçliğin için de tarihe gömülmekten başka bir çare kalmamıştır.

Birkaç sözcük de çeteciliğe karşı yürütülen devrimci mücadele üzerine söyleyelim. Koruculuk sisteminin yayılması girişimlerini karşı devrimci eylemlerle birlikte "silah almayın" diye halka uyarılara bulunulmuştur. Bu uyarı doğrudan doğruya kitlelere yetersizdir, bugün kitlelerin mücadeleye katılmalarını daha aktif istemekle birleştirilmesini ve çetecilik uygulamasını için denetleyen bir örgütlülüğün yaratılabilmesi gerekir. Bu yönü caba elbette haktır, fakat oldukça yetersizdir. İkinci bir husus olarak, devletten silah alan insanlara "silahlarınızı geri verin" dendi birçok alanda. Böyle bir tutum yanlış, bunun yerine doğrusu ve yapılacak tek uygulama bütün silahlara devrimci kuvvetlerin elkoymasıdır. Elbette bu da yapıldı ve giderek, yanlış olana görüldü bu temelde düzeltildi, fakat baştan itibaren etkin olarak doğru tutum uygulanmış olsaydı mücadele çok daha güçlenecekti. Eylem ve taktikler ağa yönünde da çıkarılacak elbette çok sayıda dersler var ve bunlar büyük ölçüde ortaya çıkarılmıştır. Bazı eylemler, yeterince dikkat gösterilmeyerek istenmeyen sonuçlara yönelebilecek ve mücadeleye zarar verir. Yine, bu hain kesimlere karşı zamanında ve etkin darbeler yeterince vurulmadı. Şimdi, bütün bu konularda hareket çok daha deneyimlidir, geçmişin değerli tecrübeleri ve dersleri ortaya çıkarılmıştır. Bundan da alınan güçle, gerilla, iyice yayılmıştır olan aşiret ağalarına, çeteciliğin elebaşlarına imha edileceği darbelerin çok daha güçlü ve hızlı vurulacak, ajan-milis çete kalıntıları iyice dağıtılıp temizleyecektir. Böylece de Türk sömürgeçliğinin ayaklarını iyice hameda bırakıp tarihe gömecektir.

PKK önderliğinde ayağa kalkan Kürdistan halkı, gerilla ve halk ayaklanması, ajan-milis çeteciliği ve sömürgeçliğin pampaşa edip bahmızsı ve özgür Kürdistan'ı yaratarak, Ehmedî Xan'ın dile getirdiği Kürdistan toplumunun tarihi derdini en devrimci bir tarzda çözüme ulaştıracaktır.

Impressum
V.I.S.d.P.:
A. San
Vogelangerstr. 286
5000 Köln 30

Yazışma adresi
SERXWEBUN
POSTFACH 10 16 83
5000 Köln 1

Hesap numarası
Stadtparkasse - Köln
A. San
Konto Nr.: 1 74 21 96
BLZ 370 501 98

Avusturya 22.50 s.
Belçika 75.00 bfr.
Danimarka 10.00 dkr.
Fransa 7.50 fl.

Hollanda 3.75 hf.
İngiltere 0.95 £.
İsviçre 7.50 sfr.
İspanya 3.00 pt.
Norveç 16.00 nr.

Kürdistan'daki intifadaya toplu bir bakış

Baştarafı 28. sayfa
şardan yeni bir emir gelmeyene kadar küçüklüklerini açmayacakları" bildirir.

Nusaybin ve Cizre'de meydana gelen intifada kısa sürede diğer ilçelere yayıldı. Derik'te, Kiziltepe'de, İdi'de, Midyatta, Dargeçit'e, Mazıdağ'da, Silopi'de, Siverek'te, Silvan'da esnafın kepenklerini kapattı, okullar boykot edildi, kimi yerlerde protesto gösterilerinin bulunurlar kolluk kuvvetleriyle çatışmalarda birlik, kepenklerini kapatmaktaki birlikte Yüksekova'da halk gösteri yaparak düşmanı lanetleyen sloganlar attı. Ayrıca Elazığ'da üniversite öğrencileri ve Siirt'te Yüksek Eğitim Okulu öğrencileri, Diyarbakır'da Dicle Üniversitesi ve İse öğrencileri, Erzurum'da üniversite öğrencileri ders boykotlarında, protesto mitinglerinde ve açık grevlerinde bulunarak intifadaya destek oluyordular. Ve 21 Mart NEWROZ günü Diyarbakır Dicle Üniversitesi'nde okuyan **Zekiye ALKAN** adlı kız öğrenci ilkin pankart asıp, daha sonra kendisini yakarak sömürgeciğin Kürdistan halkı üzerine uyguladığı terör ve cinayetleri protesto ederek, halkın yükselttiği direniş destek veriyordu. Bu soydu direnişin sahibi olan **Zekiye ALKAN**, 30 Mart günü ölüme kucağa kaçtı.

Ayrıca 28 Mart 1986'da şehit düşen büyük komutan **Mahsum KORKMAZ**'ın anmak için Silvan'da esnaf ERANK'ın kararı üzerine kepenklerini indiriyor ve halk, düşmanla uzan süren çatışmalı bir gösteri düzenliyordu. Son olarak zindanlarda savaş esirleri ve siyasi tutsaklar açık grevlerine girerek Kürdistan halkının intifadısını selamlıyorlardı. Kürdistan'da bu gelişmeler yaşanırken Suriye'nin denetiminde bulunan Kürdistan parçasında halk sınırlarına gelecek TC'yi protesto eden gösterilerde bulunuyor, Türkiye'de devrimci-demokratik güçler gösteri ve mitinglere dayanışmalarını yükseltiyor, Arup'da Kürdistanlı esnafın kepenklerini indirerek devlet terörünü protesto ederken, binlerce emekli gösteriler yaparak, çeşitli bürölara basarak olayı protesto edip halkın gelişen mücadelesine destek veriyordu.

Kısa, 13 Martta 13 ARGK getirilmesini şehit olmasıyla başlayan halk direnişi, 21 Mart NEWROZ günü ve Ulusal Kahramanlık Haftası boyunca durak noktasına vardı.

Bütün bunlar bir gerçeği, kitlelerin siyasal mücadelesini ifade eder. Ve bu mücadele, Partimiz tarafından oluşturulan ve direkt onun önderliğini yaptığı Halk Komitelerinin eseri olarak doğmuştur. Bu nota önemlidir. Zira, kitlelerin siyasal mücadelesinin boyutu Halk Komitelerinin örgütlenmesi ve etkinlik düzeyinin boyutunu gösterdiği gibi, kitlelerin ne oranda siyasallaşmış devrimci bütünlüğünün de en önemli göstergesi olmuştur. Ayrıca geçen yıl yağışlı bu yıl üst boyutlara ulaşan bu mücadeleleri yeni bir dönem açılması anlamına gelmektedir. Bu nedenle Kürdistan'da boyveren kitlesel mücadeleyi bazı yönleriyle ele almak ve değerlendirmek önem kazanıyor.

Her şeyden önce şunu belirletim. Kürdistan'da 12 Eylül'den bu yana rejime karşı ilk kez bu çapta ve nitelikte bir halk direnişi gelişmiştir. Bunun Türkiye ve Kürdistan açısından siyasal anlamı büyüktür. Tabii ki, bu kentiğinden patlak veren bir direniş olmuştur. Burjuva basından bir emirle açıklanmadığı da çok rahatlıkla anlaşılabilir gibi, kitlesel hareket planlı ve örgütlü bir şekilde gelişmiştir. Yine onların sokağa

dökülüp yüzbinlerin çeşitli eylemlerine başlamasına da kitlelerin anlak duygularının ürünü değildir. Tersine halk, devrimizin uzun bir zamanla yayılan çalışmalarının bir sonucu olarak Halk Komitelerinde örgütlenirli bilgilendirilmiş ve kendi öz mücadelesini verebilecek hale getirilmiştir. Ve günümüzde halkın siyasal eylemi bütün bu çalışmaların bir sonucu olarak boy vermektedir. Bu yönüyle de istisrarlı ve kalıcı bir özelliğe sahiptir. Her türlü devlet terörüne, tutuklamalara ve cinayetlere rağmen halkın "direnişimiz sürecektir" demesi ve bunu çeşitli eylemlerle birliğiyle kanıtlanması beklentilerimize iyi bir örnektir. Halk bu eylemlerde ölümleri de, katliamları da göze alarak bilinci ve örgütlü bir şekilde sokaklara döküldü ve sömürgeci düzeni hedef alan, ulusal kurtuluş savaşına sahip çıkan, onun bir parçası olduğunu haykırarak sloganlar atıyor, gösterilerde bulunuyor. Bu temelde yaşayışla, gencileye, çoğuluyla, kadınıyla halkın intifadaya geçmesi, halkın kitlesel siyasal eylemine hangi biçim ve duygularla katıldığı yeterince göstermektedir. Partiyi, devrime, kendi öz kurtuluş davasına ve şehitlere sahiplenmenin bilinci ve köklü bir düşürümdür bu. Bu yüzden kitlelerin bu devrime aktif katılışı; aydınların silahlı mücadeleye kendi siyasal eylemleriyle tam bir katılım göstermesi; topyekün savaşın bir halk gerçeğini yaratıldığı ve bunun sürekliliği bir olgu olduğunu gösterir. Kimileri, halkın bu eylemlerini kentiğinden patlayan ve devlet terörünün birikimi sonucu ortaya çıkan bir direniş olarak değerlendirir. Kürdistan halkının sömürgeci zulme karşı büyük bir kin ve nefret içinde olduğu doğrudur. Ve halkın intifadaya geçmesinde bunun yadsınmaz bir rolü de vardır. Ancak halkın intifadısı siyasal mahiyettedir ve örgütlü, bilimsel gelişmiştir. Bu durum intifadının güçleri seyri içinde tartışma konusu bir biçimde ortaya çıkmıştır. Kısa, kitlelerin siyasal eylemi sömürgeci faşist düzene karşı halkın Partimiz önderliğindeki Halk Komiteleri aracılığıyla geliştirildiği soyulur bir direniştir.

İkinci olarak; kitlelerin siyasal mücadelesinde Kürdistan devrimi yeni bir döneme girmiştir. Bu önemli doğru bir yaklaşıma karşılık ve devrimi sürekliliği güdüldüğü şekilde geliştirilmelidir. Önemli bilimsel gereken konu; silahlı mücadele ile kitlelerin siyasal mücadelesini tam bir uyum ve karşılıklı olarak birbirlerini güçlendirecek şekilde geliştirilmesidir. Bunlardan birinin yadsınarak diğerine ağırık verilmesi son derece yanlışır. Veya bunlardan birine gereken önem vermemek, ekis, yetersiz yaklaşım istenmeyen olumsuz sonuçlar doğurur. Bu açıdan, bir yandan kitlelerin siyasal ordulaşmasını ve mücadelesini bütün imkanlar kullanılarak geliştirilmeye, bu konuda zaman ve koşullar gözönüne getirerek hareket etmeye hassasiyet gösterirken; öte yandan da isabetli ve mücadeleye emle kazandıracak silahlı mücadele biçimlerini mutlaka geliştirmek gerekir. Bu iki husus; birbirini tamamlayan, genelde devrimi güdündiren ve yenilmez kim, devrimin zafere kadar doğak açılması sağlayacak olan biricik doğrudur. Temel doğru bu iken, her koşulda bunu dogmatik değışmez bir kural olarak ele almak da yanlışır. Kimi dönemler olur ki, kitlelerin siyasal mücadelesinde daha fazla ön plana çıkar, ya da silahlı mücadelede ağırık kazanır. Bu, dönem koşullarının belirleyeceği bir durumdur. Ancak genelde be-

nimsenmesi ve hayata geçirilmesi gereken politika, kitlelerin siyasal mücadelesi ile silahlı mücadelenin ustaca birleştirilmesi zorunlu kılan bir politika olmalıdır. Tabii ki, bunu ustaca beceremeyen yolu şartları iyi değerlendirmekten ve örgütlenmeyi daha yetkin, sistemli ve merkezi hale getirmekten geçer. Diğer bir deyişle bir yandan gerilla denimini daha da yetkinleştirip dönemini ihtiyaçlarına cevap verebilecek şekilde pratiğe yönelirken, özellikle Parti Ulusal Kurtuluş Cephesi'ni Halk Komiteleri temelinde daha fazla örgütlemek, buna dahali rolleri düzeylerde merkezileştirmek, bu temelde halkın disiplinli, örgütlü mücadelesini geliştirmek durumdur. Özellikle halkın binlerce yıldır baskı, zulüm ve sömürü altında örgütsüz bir şekilde yaşayarak düşmana karşı büyük bir nefret ve kin içinde olduğunu, bunun ağır etkisi altında bulunduğunu gözönüne getirecek şekilde mücadelesine zarar verecek çeşitli ayrılıklara gitmemesi engelemek, olur olmaz her yerde ve olayda kitleleri seferber ederek sonuçta olumsuzluklara yol açacak tutumlarında kaçınmak, özellikle düşmanın akla hayale gelmeyecek provokasyonlarına karşı uyanık olup halkı bu konuda eğiterek duyarlı hale getirmek, kitlesel mücadeleyi uzun vadeli bir mücadeleyle yapmak ve çok çeşitli mücadele biçimleriyle desteklemek geliştirmek, kısaca devrimci mücadelenin genel gelişimi içinde kitlelerin nabzını sürekli olarak elde tutmak ve verimli bir hale getirmek hayati önemdedir. Kuşkusuz önmüzdeki süreçte bütün bu hususlar bir politika olarak ele alınıp hayatin her alanında uygulanmaya çalışılacaktır. Burada bulun da değinmemizin nedeni kitlelerin siyasal mücadelesine nasıl yaklaşıldığına, bundan sonraki bütün gelişmelerin hangi temellerde oluşacağına genel hatlarıyla parmak basmaktır.

Bütün bu açıklamalardan sonra, şimdiki Kürdistan'da son günlerde boyveren kitlesel mücadelenin yarattığı sonuçları ve sömürgeci faşizmin bundan sonra izleyeceği politikaları değinelim.

Her şeyden önce; kitlesel mücadele halk bilincinin ve dayanışma ruhunun ne boyutlarda geliştiğinin önemli bir göstergesi olmuştur. Halimiz sadece kendi bölgesinde değil, başka yerler birlik ve dayanışma içinde olmanın nelere kadar olduğunu bizzat kendi pratiğinde görmüştür. Yıllardır parçalanmış, dağınık ve karşılıklı güvenden yoksun halde yaşamının, korku ve sendirilmişliğinde yaşadığı sürdürmeyeceğini, bu tarzda bir insan olarak bile yaşamanın imkansız olduğunu görüp buna karşın örgütleri bir direniş içinde olmanın bilincine hareket edip bunun ilk sınavını verdi. Ve bu sınavdan büyük bir başarıyla çıktı. Halk artık kendi öz gücünün kudretinin bilincindedir. Ve bundan böyle halk bedel ödeyerek drenmenin biricik kurtuluş yolu olduğunu bilerek ve korku çepelerinin kenislikle parçalanması olarak nasıl hareket edeceğini bilincindedir. Bu, kitlesel mücadele açısından önemli bir aşamayı ifade eder. Boyun eğmişliğine nelerle yetiştirildiği ve örgütlü bağıksızlıklarını nelerle doğrudununu kesin hatlarıyla ayırıp bunun sonuçlarını gören bir halk, cesaretili terahat yapmaktaz zorlanmaz. Son eylemlerde halk, artık terahitini örgütlü direnişten yana koymuştur. Bunun burjuva basından da izleyip çıkmamak mümkündür. Bundan sonra göre, halk daha fazla bilimsel sahibi yapmak, onu kendi öz deneyleriyle birlikte yeni yeni

tecrübelerle donatmak, politize etmek ve kendi öz örgütlü mücadelesini geliştirme konusunda eğitmektir.

İkinci olarak; kitlelerin siyasal mücadelesine silahlı mücadelelerin bütünlüğüne Partimiz önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş savaşını her açıdan güdüldürmüştür. Kitlelerin siyasal mücadelesine bütünlüğüne bir devrim hareketi, çok büyük hatalar yapmadığı sürece asla ye nilmeyiz. Tam tersine, gücünü halktan alan silahlı mücadele ile kitlelerin siyasal mücadelesine doğru bir kanala, devrim kanalına ustalıkla aktarılmaz, devrim bundan böyle bir güççe çıkar; etkin bölgesinde düzeyde daha sonra da giderek tüm ülke çapında başlamış, özür bir vatan yaratır. Kitlelerin siyasal eylemlerine bütünlüğüne bir silahlı mücadele nihai olarak bu sonuca ulaşır, kısaca vadede de pek çok kazanımlar elde eder. Örneğin düşmana karşı en önemli cepheden, halk cephesinden bir mücadele başlatılmış olur ki, bu, düşmanın güçlerini dağıtmaktaki temel, onu siyasal, moral, etlike vb. birçok açıdan yıpratmaya, felce uğratıp işlevsiz kılmaya kadar çok önemli sonuçlar doğurur. Bunun yerine devrimin ve halkın siyasal otoritesine, güçlerine Nitelik günümüzde önemli adım gerçekleşen budur. Henüz yeni yeni oluşan ve ilk denemeleri başarıyla veren kitlesel mücadeleye bugün silahlı mücadele en uygun silahlı katkılar sunmakta, fiili ve moral güç vermektedir, onun otorite ve inisiyatifini geliştirir, faşizmi siyasal, moral otorite ve inisiyatif alanına tam bir çıkmaza sokup felce uğlatmakta ve kıldır, bir de halkın fiili mücadele cephesine karşı harekete vermek durumunda kalmaktadır. Ve bu durum silahlı mücadelede önemli siyasal ve askeri avantajlar, olanaklar sunmaktadır. Kitle mücadelesinin önmüzdeki süreçte çok daha zengin mücadele biçimleriyle devam etmesi, açık ki, devrimci savaşın daha geniş harekete imkanları ve güç verecektir.

Üçüncü olarak; Partimiz önderliğinde gelişen kitlesel mücadeleler, bir yönüyle de ulusal kurtuluş savaşının kendisini mesrulaştırma hareketidir. Bilindiği gibi sömürgeci faşizm Kürdistan'la ilişkin politikasında tamamen inkarcı bir politika izlemekte, ulusal kurtuluş savaşını ise "bir avuç bölücü hareket" olarak nitelendirmektedir. İşte Kürdistan'da boyveren ulusal kurtuluş kitlesel hareketi, düşmanın bütün bu resmi yaklaşımlarını yerli yerinde bir güce sahiptir. Bu konuda daha şimdiden büyük bir zorlanma içindedir. Partimiz önderliğinde gelişen mücadelesinin Kürdistan halkı içinde mesruluk kazandırdığı ve halkla bütünlüğüne biliniyor. Bu mesruluğu bir yandan silahlı mücadele ile ama en önemlisi de kitlelerin siyasal hareketiyle bütünlüğüne içinde Türkiye halklarına, dünya halklarına ve giderek tam anlamıyla olmasa bile birçok yönüyle egemen sınıflara yaymak büyük bir siyasal önem sahiptir. Bu tarzda bir mesrulaştırma hareketi, TC'yi her açıdan sıkıştırarak, daraltarak, içte ve dışta terletip edip yönlendiren bir güç kazanımlar elde edememek için kitlelerin daha genişlere geliştirilmesi siyasal eylemleri daha şimdiden TC'nin başlıca klasik yaklaşımlarını değıştirmişir. Bunu üst düzey yetkililerin "PKK halkı yanına alınmıştır, tehlike büyümüştür" gibi resmi açıklamalarında görmek mümkündür. Ve kitlesel eyle-

melerin önmüzdeki dönemde yaygınlaşarak sürmesi TC'yi tam bir iflas ve çıkmaza karşı karşıya bırakacak, birçok yaklaşımı değıştirmek peşpeşe tavizler vermesine neden olacaktır. Tavizler dönemine giren TC'nin ise çokşu önu alınmaz bir biçimde hızanacaktır.

Dördüncü olarak; TC'nin son dönemlerde izlediği "PKK'yi belli bir alana sıkıştırma ve orada sınırlama" politikası kitlesel mücadele ile daha şimdiden iflas etmiştir. Bu nedenle TC, ulusal kurtuluş savaşımıza karşı yeni zorlamaları ve politikaları belirlemek zorundaadır ki, gelişmeler bu yöndedir.

Beşinci olarak; ulusal kurtuluş savaşının damgasını taşıyan ve halkın ulusal kurtuluş savaşına sahiplenme hareketi niteliğindeki olan son kitlesel eylemler, emperyalizmin ve Türk sömürgeciğinin "kültürel özelliği" politikalarını ve bu politikalarını küçükburlu ve feodal işbirlikçiliğiyle geliştirme planlarını tam bir çıkmaza sokmuştur. Bundan böyle emperyalizm ve Türk sömürgeciğinin "siyasal çözüm" konusunda yeni arayışlar içine girmek zorundadır. Zira halk "kültürel özellik" gibi güdük ve karşı-devrimci politikaları karşı tavir geliştirmiş ve PKK önderliğindeki ulusal bağımsızlık mücadelesinden yana açık tavir koymuştur.

Ayrıca olarak; halkımızın gizli değil, meydana dökülmeye ortaya koyduğu bu açık tavir sadece emperyalizmi ve Türk sömürgeciğinin değil, aynı zamanda en yakın müttefiklerimiz durumunda olan TDH (Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi) nin sürgünce politikalarını da değıştirmeye zorlamaktadır. TDH, Kürdistan'a ilişkin bilinen yaklaşımlarını değıştirerek Kürdistan halkının iradesine doğru, enternasyonalist yaklaşımlarla yanıt vermesinde durmaktadır.

İşte, Kürdistan'da henüz bir başlangıç durumunda olan kitlelerin siyasal mücadelesi genel hatlarıyla bu önemli sonuçları doğurmıştır.

Hiç kuşku yok ki, Kürdistan'da yaşanan bu gelişmeler karşısında düşman cephesinde de önemli gelişmeler yaşanmaktadır. Şimdi de genel hatlarıyla bu gelişmelere değinmeye çalışalım.

Kürdistan'da intifadının başlamasıyla beraber TC büyük bir aşkınlık ve sarsıntı geçirdi. Büyük bir korku ve panik içinde yaşananları genel bir ayıklanma olarak değerlendiren iktidar, ilk elden olağanüstü güvenlik tedbirleri olarak intifadayı bastırmaya çalıştı. Bunun için çoklu, çokukmeden halkın üzerine ateş açıp insanları katletmiş, binlere varan tutuklamalara yaygın işkenyelle, sokağa çıkma yasaklarına geliştirmiş önmü almaya çalışmış, hemen hemen Kürdistan'ın her ilçe ve şehrinde olağanüstü tedbirler alarak, direnişin yayılmasını engellemek istemiştir. Kürdistan somutunda bu tür olaylar yaşanırken Ankara'da peşpeşe toplantılar düzenlenerek olayların gelişimi ve bunlara karşı alınacak tedbirler konusunda değlendirmeler yapıp kararlar alındı. Çeşitli burjuva partileri, Kürdistan'daki gelişmeleri kendi bakış açıları değlendiren ve çeşitli tedbirler öneren, en son yapılan MGK toplantısında hükümetle alimlik tedbirler konusunda tavsiye kararları sunuldu. Bu kararların neler olduğu henüz açıklanmadı. Sadece sivil ve bazı ek tedbirler olduğu açıkladı. Ve ardından Curnhurbağın, olayları değlendirenler, alınacak ek tedbirler görüşmek ve Kürdistan'daki gelişmelere karşı birlikte hareket

Kürdistan'daki intifadaya...

Baştarafı 26. sayfada

etmek, ortak bir politika'da birleşmek için mecliste grubu bulunan tüm burjuva partilerini köşke davet etti. Buçıklaymaya göre, "mıllî birlik ve beraberlik büyük bir tehlikeyle karşı karşıyayız" ve "bu meseleyi görüşerek ortak bir politikayı yaratmak gerekiyor."

Bütün bu gelişmelerin ardından önemdeki dönemde neşer yasaçak hep beraber göreceğiz. Ancak daha şimdiden önümüzdeki süreçte yaşanacakları ve iktidarı izleyeceği politikaları bazı yönleriyle değerlendirmek mümkündür. Ve bunları kısaca şu şekilde özetleyebiliriz:

Her şeyden önce TC, silahlı mücadelenin kitleleşme sürecinde buçıklayarak gelişmesi ve güçlenmesi karşısında ilk etapta geleneksel inkarı politikasından vazgeçmeyecektir. Zira bu aşamada tavizi içeren politika değişikliği devrimi getirmeyecek, tam tersine, daha da güçlü kılmaya hizmet edecektir. Düşman da bunun bilincindedir. Bu nedenle düşman, politika değişikliklerini esas olarak, ya kitlelerin ve silahlı mücadelesinin ön almaz biçimde geliştirdiği ve bunun dayalı olarak boyutlara vardığı koşullarda gündeme getirecek, ya da her iki mücadeleyi sınırladığı, kendi lehine koşulların doğduğu bir dönemde "kültürel özelliği" vb politikaları yönlendirecek bu politikaları karşı-devrimci bir silah olarak kullanacaktır. İktidarı temel yaklaşımları budur TC henüz kitlelerin siyasal mücadelesini yeni başlayan bir ölçüde ortak etmekte ve bunun süreli ve yaygın bir hal almışlarını korkmaktadır. Tespit ve çalışmalarında da haksız değildir. Bu nedenle kitlelerin siyasal mücadelesini süreli ve genel bir hal almışını engellemek, bu mücadeleden silahlı mücadeleye olan bağlarını kopararak "kültürel özellikli" politikasına çekip sınırlamak: bunun için bütün imkanlarını ve işbirliklerini seferber etmek; ve silahlı mücadeleyle dağılara hapsedip oralarda sınırlamak düşmanın bu aşamadaki temel politikası olacaktır.

İkinci olarak; düşman, bu politikasına hayat verebilmek için bir yandan silahlı mücadeleye karşı askeri yöntemlerle tedbir geliştirmeye ve hatta son zamanlarda basına da yansıtıldığı çözümleri Parti kamplarına karşı saldırı planları yapmayı planlamak; öde yandan da halkın muhtemel eylemlerine karşı sert yöntemlerle başvuracaktır. MGK toplantısından sonra basına sızdığı kadralıya buna "geniş hareket" denmektedir. Adına her ne denirse densin, düşmanın bundan sonra kitlelerin siyasal mücadelesine karşı izleyeceği politika ve yöntemleri iyi teşhis etmek gerekir. Bunun "yumuşak" bir politika olmayacağı açıktır. Tersine, her türlü provokasyondan tutunulmuş cinayetlere, yaygın terörle sindirime, yıldırmaya, yöntemlerine kadar çok çeşitli politikalar izleyeceği kesindir. Yine şiddet unsurlarında ortağı olduğu bulunduran yaygın psikolojik saldırı yöntemleri, "kültürel özellikli" halka benimsenmeye dönük yoğun bir siyasal faaliyeti geliştirmeye özen gösterecektir. Ve bu konuda kendit mevut olanlarıdır yanısıra işbirlikçi küçük burjuva ve feodal-komprador çevreleri de devreye sokabilecektir. Nitekim daha şimdiden bunun işaretleri görülmektedir.

Ve son olarak TC, Kürdistan'da başgösteren intifadının başta Kürdistanın diğer bölgeleri olmak üzere Türkiye'de ve İlerici insanlık arasındaki olumlu etkilerini kırmak için işlişik içinde olduğu bütün güçlerle birlikte harekete geçecek, kendisi ve uzun vadeli politikalarını meşru ve kabul edilebilir kılmak için çaba sarfedecektir. Bu amaçla başta başlıklar devrimin olumlu bağlarına işaretler kurduğu çevrelerin bu bağlarını kesmeye ve devrimi bu alanlarda zor durumlarda birkaymaya çalışacaktır.

Sömürgeci faşizmin bu dönemde başvuracağı politikaları bu şekilde özetleyebiliriz.

Dikkat edilirse, düşmanın yaşamına her yönüne yön veren ulusal kurtuluş mücadelesi ile sömürgeci faşizm arasındaki mücadelenin siyasal boyutu giderek daha da zenginleşmektedir. Ancak siyasal olarak haksız konumda ve halk savasızlığını geliştirmeye tam bir çirkaz ve iflasta karşı siyasal bulunan TC, geliştirilecek etkili mücadeleyi biçimleriyle yukarıda belirtmiş politikalarının başarısına fırsat bulamayacak, çöküşünün önünü alamayacaktır. Özellikle kitlelerin siyasal mücadelesini her cepheden yaygın olarak ustaca geliştirmek ve "Bir Parça Özgür Vatan Topragı" yaratarak mücadeleyi yaygın bir aşamaya getirmek faşist Türk sömürgeciliğinin bütün günübürlük ve karşı-devrimci politikalarını yerle bir etmeye yetecektir. 1990 Bahar Atılımı, Nusaybin ve Cizre'den Silvan'a kadar uzanan geniş bir alanda yüzbinlerce halkın gösterdiği siyasal eylemlerine, bir çok ve bu atılım BOTAN'ın özgürleştirilmesiyle yine kazanıp yeni yeni atımları bağimsız ve özgür bir Kürdistan yaratana kadar devam edecektir.

Fethi Yıldız/Bursa Cezaevi
30 Mart 1990

Eleştiri silahının yetkin...

Baştarafı 17. sayfada

gülmeye gücüne ulaşamadı.

Parti toplantı sistemi nedir? Bir bütün olarak Parti işleyiş nedir? Bunlar, ülke içi pratikte dikkate alınmayan noktalar oldu. Buna bir türlü girmeyenler; birbirlerini dengelemeler, birbirleriyle uzlaşma şeklinde bir pratik içine girtiler. Bunun sonuçları bilgilendirilmiş gibi olumsuz etkilerini gösterecekti. Her şeyden önce, çok olumlu gelişme imkanlarının değerlendirilmesinin yanında, hatalı tutumlar giderilemediği gibi, hatta halka karşı suç işleyen yapıya karşı tamamen kuralları bir tarafa bırakarak tutumlar sergiledi. Eleştirdiğimiz hususların üzerine hiç varmayan bir yaklaşım, son derece keyfi ve hatta taahhütleri bir tarafta bırakan yaklaşımları uygun karşılamaları, bu ko-

nuda Partiyeye, çizgiye sahip çıkmama tutumları yansıdı. Ve yine hatalı yaklaşımları, birçok aşiret gücüne karşısızma yüzlerce silahlı milis halinde dikilmesine, muazzam kitle temelinden örgütsüz bırakılmasına, birkaç kat yüzbinlerce gençle erdulaşmasının sıkat kalmasına ve verimleyecek birçok kayba yol açıyor. Yine, geliştirilmeyen eğitim, yerine getirilmeyen yeniden düzenleme nedeniyle ve sağlığı uslenme ve hareket tarzının düzeltilmemesi yönünden, kayıplara yol açmak kadar kazanımların da çok önemli kalmasına yol açıyor.

İşte demir kılı, eleştiri silahı, başta konferans olmak üzere, diğer ileri düzeydeki toplantılarda kullanılıyadı, gerçekten bugün çok daha iyi görülmektedir ki, önemli sonuçlara

Sağlam düşöli siyasal...

Baştarafı 5. sayfada

tersizliklerimizden kaynaklanan sınırlı kayıplarımızın dışında, önemli gelişmeler sağlanarak 1990 Bahar Atılımı ulaşıldı.

1990 yılı başından Nisan ayı sonuna kadar en uzun kelle avcısı olarak örgütsüz faaliyetlerin yanısıra şu eylemler gerçekleştirildi.

1- 8 Şubat 1990 günü, Pazarcık ilçesi Tilikler Kertan köyünden kovulan ve halktan tecrit olmuş Vakkas isimindeki bir uzun kelle avcısı olarak gülerimizin peşine düştü. Bunun üzerine bu unsur yakalanarak cezalandırıldı ve az ciftesi kamulaştırıldı.

2- 12 Mart 1990 günü, Cerritler-Abbasye münkasında Bozalı Dağı'nda inbar sonunu bir grubumuz çembere almak isteyen düşmanın operasyonu ile karşılaştık. Öğle saatlerinde başlayan çatışma gün boyu devam etti. Rüstem, Hamza, Yusuf ve Erdal yoldaşlar kahramanca direnerek şehit düşerken, düşman ise bir subay olmak üzere 8 ölü ve bir o kadar da yaralı verdi.

3- 4 Nisan 1990 günü, Pazarcık'ın Karahasan-Davutlar köyünde uzun süreli ajanlık yapan Mehmet Sırmısın'ın evine bir baskın dü-

zenlendi. Mehmet Sırmısın'ın eşi ölü, 9 kişi de yaralandı.

4- 6 Nisan günü Pazarcık'ın Cennetpınar köyünde ajan-öğretmen Hanım Çakkalığı ölüme cezalandırıldı. Bu unsur, 78 Maraş Katliamına katılmış ve ajan ajanı örgütlemeye yer alan azgın bir faşist.

5- 8 Nisan 1990 günü, İslahiye'de düşman pusu su sonucu gruptan kopan Selim yoldaş, daha sonra tek başına düşmana girdiği çatışmada kahramanca direnerek şehit düştü. Olayda, düşman kendi kayıplarını gizledi.

6- 13 Nisan 1990 günü, Halfeti-Çiğdem köyünde uzun süreden beri ajanlık ve çetecilik yapan Hasan Bozkus'un evine baskın düzenlenerek cezalandırıldı. Eylem halk üzerinde büyük bir sevinç yarattırken, ajan-çetecilik ağında da önemli bir darbe olmuştur.

7- 15 Nisan 1990 günü, Elbistan Şeker Fabrikası'na yönelik bir baskın-sabotaj eylemi gerçekleştirildi. Yapılan bombalama, yakma ve sanayi tesislerini tutuşturma sonucu büyük bir yangın ve patlamalar meydana gelmiş, en az bir milyara varan maddi hasar vermiştir. Düşmanın kendisini en emniyetli sandığı Elbis-

Ulusal kurtuluşçu savaş...

ARGK gerillaları üstün bir savaş ortaya koydular ve düşmana ağır kayıplar verdirdiler.

Batman: 5 Haziran'da Yusuf Duman adındaki yölyü, köyünün girişinde sömürgeci güçlere kurşunlandı. Batman'dan arabasıyla Beşirye bağlı Düşüye köyüne giderken özel timler tarafından kurşunlanan Yusuf Duman, ağır yaralı olarak hastaneye kaldırıldı. Yaralı köylü yapıldığı açıklamada hiçbir uyarı olmadan özel timler tarafından kurşunlandırıldığı ifade etti.

Van: Erçis yakınlarındaki gerillaların doğedığı mayına çarpan asker oldu düşman aracı parçalandı. İçinde bulunan 4 asker ölü.

Erzurum: 1 Haziran günü, ARGK gerillaları Şenkaya ilçesinin Akşar Göle karayoluunu bir süre trafika kapadılar. Denemeli ile geçiren gerillalar, kırımlı kontrol yapılar ve toplantı yüzlerce kişilik kitleye propaganda yaptılar.

Yine aynı ilçeyle bağlı Özyurt Yayla köyünde gerillalar 5 Haziran'da toplantı yaptılar. Toplantıda mücadele üzerinde ayrıntılı bir şekilde duruldu ve çetecilik teşhir edildi. Ardından, köy yakınındaki bulunan Türkiye Orman İşletmeleri'ne ait ton-

larca torunluk ve 1 araç yakıldı. Ayrıca burayı bekleyen 2 beki de silahlılandırıldı.

Ağrı: 3 Haziran'da Doğubeyazıt'a bağlı Çiftlik köyünde gerillalar toplantı yaptılar. Köylükulluunda yapılan toplantıda özellikle sömürgeci eğitim üzerinde duruldu. Toplantı sonrası okul yakılarak, bir asimilasyon yuvası daha kuruldu.

Ote tarafa, Ağrı ve Kars yöresinde yaygın köy toplantıları yapıldı. Bu toplantılar gerilla ve halkın kaynaşmasında önemli rol oynadı. Özellikle gençliğin ARGK'ye katılımı daha da hızlandırıldı.

Doğubeyazıt: Örtülü mezasında uzun dönemdir TC ile işbirliği yapan Hasan Sürğit ve iki kilit Sürğit 20 Haziran'da cezalandırıldı. ARGK gerillalarının gerçekleştirdiği eylemler cezalandırıldı bu iki ajan, Türk örd mensurlarıyla yoğun işlişik içindeydiler. Türk subaylarına evlerini de açan bu unsurlar, burayı adeta düşman karargahı gibi kullanıyorlardı. Nitekim bu ilişkiler sonucundur ki, Sürğit Sürğit bir Türk subayı ile evlenme hazırlıklarına başlamıştı.

PKK özgür düşünce ve...

Baştarafı 21. sayfada

da "demokrasi" diyorlar. Bağımsız bir Kürdistan'dan bahsetmek ise insanların zincire vurulması, kurşunlanması, en vahşi biçimlerde katledilmesi için yeterli bir neden oluyor. Halkın PKK'ile bağlarını güçlendirmesi enişenleşmeye ve koparmak için inanılması zor bir siddetli dayatıyor. Yüreğindeki PKK sevgisi tayıyor olması süphesi o insanları katledilmesi için yeterli bir neden olarak görüyor.

Gerçekler çok somut değil midir? Kim kimi zorla tutuyor? Tutamadığı yerlere kim kurşunluyor?

Baylar! Sırf PKK'li olabilmek için bile mücadele etmek gerektiği bir zeminde PKK'nin insanlara verdiği şey, özgürlük ve özgürlük için mücadele güdücüdür.

PKK, birlik olayında özgür iradeye sonuna kadar inanır ve bunun için mücadele eden bir güçtür. Bu ulusal ilişkiler alanında da böyledir, bu gelişmeler alanında devrimcilerin birliği

tan ilçesinde büyük bir ekonomik dalan kurumu olan şeker fabrikasına düzenlenilen eylem düşmana büyük bir korku ve panik yaşattırıyor, yöre halkında da büyük coşku ve sevinç yaratmıştır.

Sonuç olarak 89 yılı ve 90 kü sürecini güçlü siyasal-örgütsel kazanımlarla tamamlayan, düşman gücüne isabetti yöntemler geliştirilerek geliştirilen genelli güçlerimiz, eylet düzenleye yetkin bir siyasal-örgütsel-askeri konuma yükselmiş ve bu bakımdan, 1990 Atılımına hazır hale gelmiştir. Dönemin sonunda Parti önderliğinin yol gösterici talimat ve yözümlemeleri ışığında Güney-Batı Eyaleti'nin geçmiş faaliyetleri kapsamlı ve derin değerlendirmelere tabi tutulmuş, güçlerimiz özleştiler silah temininde kendilerini her bakımdan yenilemiş ve yeni atılım yılını kapsamlı program hedefleri ve çalışmaların planlanmasına ulaştırmış. Bu temelde gerillanın gelişimine 90 yılı boyunca güçlü siyasal-örgütsel zeminde yüceltecek ve TC'nin bütün "özöl savası" taktiklerini boşa çıkararak Güney-Batı Eyaleti'nden ilkimizin her alanına, bütün halkımıza ve ilerici insanlığa devrimci intikam mesajlarımızı ileticeğiz.

Güney-Batı Eyalet Komutanlığı
10 Mayıs 1990

Başkale: İlçe merkezinde bulunan Jandarma Bölük Komutanlığı binasına ARGK gerillaları saldırı düzenledi. Roketatarların da kullanıldığı saldırıda bina büyük hasar gördü. Düşmana ininde iyi bir darbe oldu. Buşmana 24 Haziran'da yapıldı.

Yine aynı tarihte, Başkale'nin Doğü Kürdistan'ında sınırında büyük bir çarpışma oldu. Çarpışmada düşman ağır darbeler aldı, fakat kayıplarını gizleyip, sadece 1 jandarmanın öldüğünü açıkladı. Gerillaların da şehit düşmelerini otuzü bildirilmektedir. Ancak henüz ayrıntılı bilgi alamamışız.

Bingöl: 25 Haziran günü, ARGK gerillaları, Genç ilçesini Selvi bucağına bağlı Geçektin köyü korucularına yönelik bir eylem düzenlediler. Çıkan çatışmada 3 köy korucusu öldü. Ayrıca bulana art 4 ev de ateşe verilerek yakıldı.

Lice: ARGK gerillaları 3 Haziran'da Yolçatı köyünde 2 ajan ölüme cezalandırıldı. Cezalandırılan Hasan Beyazıt ve Rahime Beyazıt uzun yıllardır ajanlık yapıyorlardı. Çeşitli faaliyetlerini yürüten rahime, karşı-devrimci faaliyetlerinden vazgeçmedi. Bunu da sonunda hayatlarını ödemekten kurtulamadılar.

ağısından da böyledir.

Masal anlatılmam dönemi bitmiştir baylar! Buradaki taahhütümüz bile PKK'liğimizde yönelik bir saldırı değil midir? Siz biz PKK'li olduğumuz için hücreye koydunuz. Kendi tarihini de ilk kez bu dava öncesinde "pişmanlık yasası" çıkardınız. Niçin? Eğer PKK'li olmanın vazgeçersek, bize "özgürlük" yolunun açık olduğunu göstermek için. İnsanları PKK'li olmanın vazgeçirmek için her türlü yolu denediniz ve deniyorsunuz. Türk zindanlarında da binlerce PKK'li var. En vahşi işkenceler altında ve hem de yıllardır PKK'nin adı ile direniyorlar. "Yaşasın PKK" şiarı uğruna ölüme göze alıyorlar. Kısacası masal anlatılmam dönemi bitmiştir baylar! Artık ne Türk sömürgeci burjuvazisi eski masalına dinleyici bulabilir ve ne de siz eski masallara inandırıcılık kazandırabilirsiniz.

Tarhın yayır kürsüzü çoktan kurmuştur ve masalların büyüştü tarihini bü kürsüden bozulmuştur.

